[redacted]

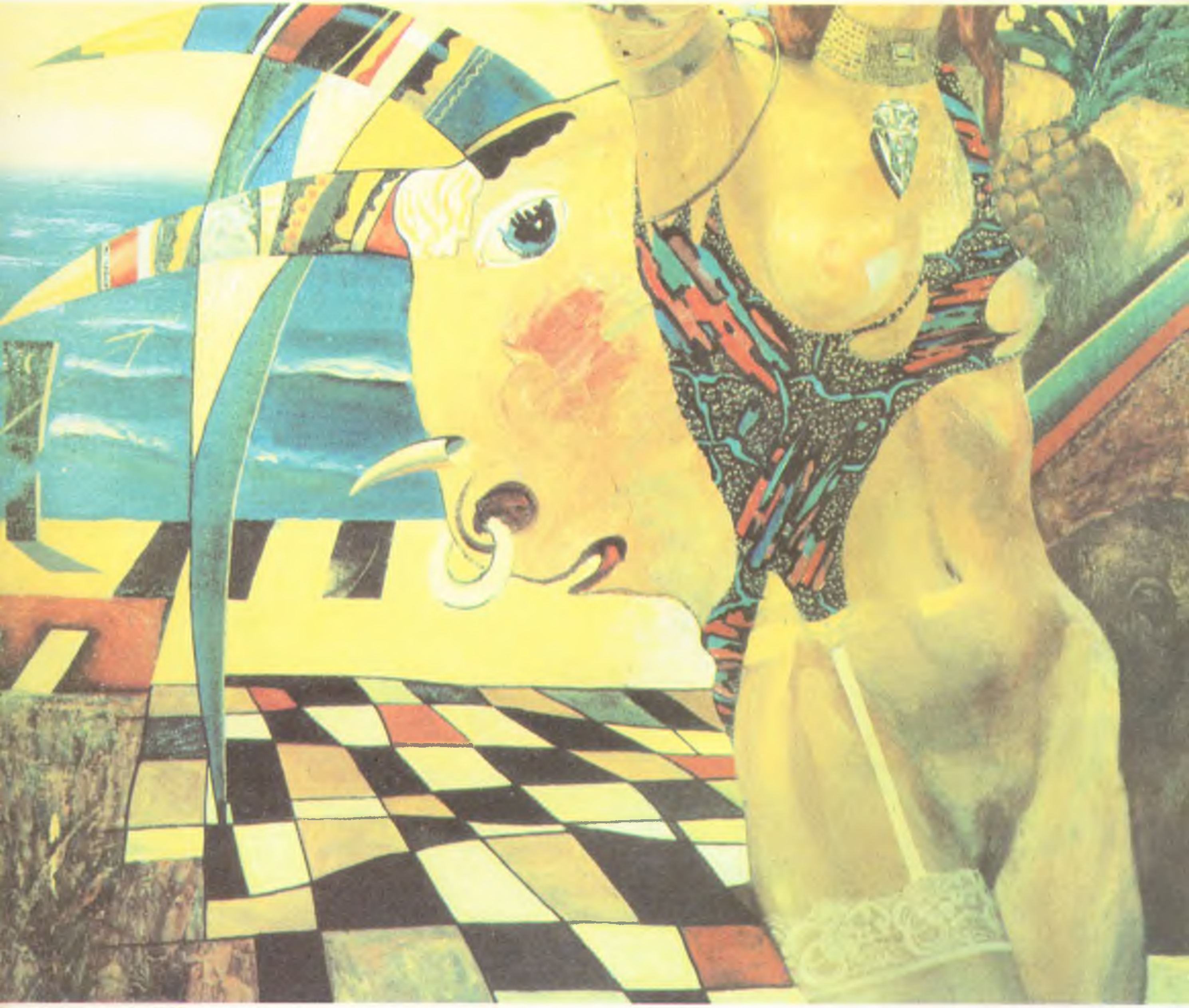

[redacted]

Дорогі друзі!

Ми щиро вітаємо читачів «Леля» з Новим 1993 роком. Нехай він буде добрим і щасливим. Нехай принесе багато приємних годин спілкування з нашим журналом.
Ми вітаємо тих, хто передплатив «Лель» на 1993 рік, аби не шукати його щомісяця по кіосках.
Ми вітаємо тих, хто на передплату не зважився і замість 24 карбованців 50 копійок вперто віддає розповсюджувачам по 50—200 карбованців за номер,— треба дуже любити «Леля», аби віддавати такі гроші.
Ми вітаємо й тих, хто в ці хвилини вирішив передплатити журнал з другого кварталу чи з другого півріччя. І запевняємо: редакція часопису і наш видавець фірма «Довіра» зроблять усе можливе, аби ніхто з вас не пошкодував, потовваришувавши з «Лелем» чи передплативши шеститомну «Бібліотеку «Леля», в якій вийдуть унікальні книжки: від «Сороміцького українського фольклору» до шедеврів світового еротичного мистецтва.
Номер, який ви тримаєте в руках, лише шостий з дня заснування журналу і перший, що йде по передплаті. На ваших очах народжується, набирає сили часопис, якого всім нам так бракувало. Сподіваємося, «Лель» допоможе зміцнити сім'ї, розквітнути вашому коханню новими барвами.
Давайте дружити!

Сергій ЧИРКОВ,
головний редактор
журналу «Лель»

Ігор ГАЛАН. ПРОГУЛЯНКА ПЛЯЖНОГО БИКА. 1991 р. Олія, полотно.

Наталя БОНДАРЕНКО

КЕНТАВР

Він йшов устеленим галькою шляхом. Вечір, що розтягнувся нескінченною дорогою, залишав його. Море спокійно і байдуже спостерігало довгий шлях Кентавра. Стертими копитами він глухо ступав по плаському камінню, і луна безліч разів повторювала кроки, виринаючи десь у скелях, на верхівках рясних крон платанів.

Ця брила не знала ні втоми, ні спраги — прямувала. Жінка вийшла назустріч Кентавру, винесла глек з молоком. Вони зупинились на гарячому камінні напроти одне одного.

— Сідай,— і вона слухняно сіла на його спину, обійнявши ногами міцні боки.

— Я стомився,— на що жінка хвицнула ногою низ його живота, від чого Кентавр тихо загарчав. Тіло її ковзнуло поміж його ніг, і Кентавр покрив її. Глек перекинувся — молоко повільно розливалось, залишаючи в прозорому вечірньому повітрі терпкий запах.

Золота Корона

Жибка Зигзиця

Ти гадаєш, так просто впустити собі під серце увесь світ і без жодного зойку слухати, як він розпинає душу на світлому солярному символі? Ти гадаєш, просто, коли той символ оречевлюється у мене, вивернуту навспак, і за цього вивертання і по ньому — мовчазну?

Я не в змозі більше терпіти, я беру голку, засиляю в неї ниточку і зшиваю свої вуста. Пришиваю слова до язика, зав'язую в кінці вузлика і ховаю в своєму лівому чоловічкові (у правому вже сидить один твій вузлик).

Ти, котрий усе життя однак шукатимеш альфу і омегу, вже знайшов їх. Ти дивишся у мої очі і розумієш: там заховано щось неймовірно важливе для тебе. А я радію, що нарешті позбавлена здатності говорити, бо тебе першого не хочу втрачати. Як і це місто, що завжди було мені любе без жодних пов'язаних з ним ліричних колізій.

Найбільше я любила його дощ і викорчовуючий підбори брук. Я любила його поетів і його події. Любила старі парки, де зухвалою десятикласницею ляпала босими ногами, хоча такі відверті ознаки поганого тону мало подобалися його мешканцям. Я любила костел, що закам'янів, ніби витікши щойно з такої ж, як і сам, кам'яної ринви. Любила церкву, оту, на верхівці кукурудзяного качана, бо всередині вона була подібною до хати моєї бабці. Любила кав'ярні, де, незважаючи на свою чужинськість, почувалася з біса комфортно.

Тепер з усього міста я люблю лише твої руки. Коли вони стукають пучками по столу чи струшують порошинку з капелюха, тримають ручку чи хлібину, впираються в мої стегна, торкаються вагітних тобою губ, стискають долонями сідниці.

Далеко від тебе, прокидаючись уночі від власного крику, я божеволію від ваги цілого міста, що тягнеться до мене, стискає зап'ястки твоїми руками, захоплює все єство містично і незбагненно, бо головне ніколи не буде визначено. Воно інтригуватиме і мучитиме, як кожного з нас інтригує і мучить конкретно він сам.

Ми зливаємось, і твої руки надягають на мене золоту корону міста, що вже навіки є мною, але в якому я ніколи не затримаюся довше, ніж на хвильку, бо ж оце нині вперше не хочу втрачати...

ЛЕЛЬ

СІЧЕНЬ 1993

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИЙ ЕРОТИЧНИЙ ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ

№ 1(6) 1993

Засновники: фірма «Довіра» і С. М. Чирков (свідоцтво про реєстрацію: серія КП 579).
Журнал видається з червня 1992 року.
Видавець: фірма «Довіра».

На 1-й стор. обкладинки: фото Василя МАССА; графічний дизайн Олександра ЛЮБАВІНА.
Номер проілюстровано фото Олексія АБРАМОВА, Сергія СЕКРЕТОВА.

Верстка — комп'ютерний центр фірми «Довіра».

Підписано до друку 07. 12. 92 р.
Формат 60 × 84 1/8. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 6,0. Умовн. фарбовідб. 26,0.
Обл.-вид. арк. 8,5.
Зам. 0158301. Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38-44.
Телефони: 211-02-78, 211-02-89.

Комбінат друку видавництва «Преса України», 252047, Київ-47, просп. Перемоги, 50.

Волхв Слововежа

Слов'янський Графіерос

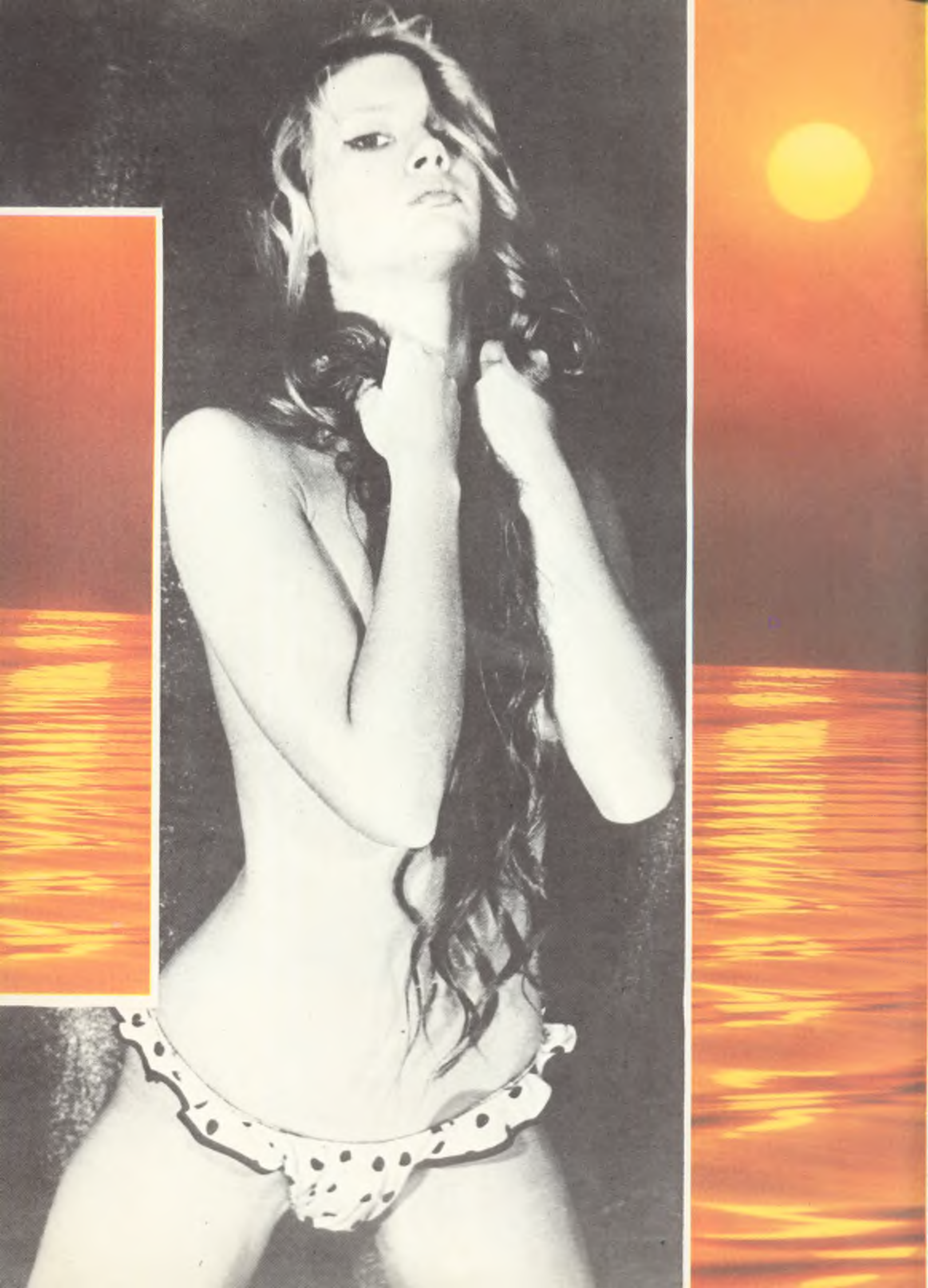

Чи
Не
Тому
Що
Зрання
Заступив
Їй
Сивий
Грім
Стежку
До
Молодого
Ярили
Й
Стелеться
Під
Голос
Мужа
Мокош
Тінню
Трави
Тишею
Води
Та
Тільки
До
Вечора
Бо
Вночі
Повстане
Туманна
Проти
Зливи
Погроз
Перунових
І
Витече
До
Східсонця

Фото
Костянтина
ЄГОРОВА
та
Василя
ПЯСЕЦЬКОГО

Маркіз де САД

БУДУАРНА ФІЛОСОФІЯ

або Вчителі аморальної науки

Роман*

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Ну то слухай, зараз я тобі про все розповім, Ежені. Безглуздо вимагати від дівчини, щоб від тієї миті, коли вона виходить із лона матері і до останнього свого подиху вона залишалася жертвою сваволі батьків. У нашому столітті, коли стільки уваги приділяється людській гідності та людським правам, не годиться молодим дівчатам і далі скніти в сімейному рабстві, адже в переважній більшості випадків влада родичів над ними має чисто уявний характер. Звернімося з приводу цього надзвичайно цікавого питання до природи, і хай на короткий час нам послужать за приклад закони, які панують у світі тварин, адже тварини перебувають значно ближче до природи, ніж люди. Хіба в тому світі батьківський обов'язок поширюється далі, аніж того вимагають найнагальніші життєві потреби? Хіба плоди втішальних розваг між самцем і самицею не володіють найповнішою свободою і найповнішими правами? Хіба ті, хто спородив малечу на світ, підтримують із нею взаємини після того, як дітлахи навчаються самостійно пересуватися й годуватися? І хіба нащадки зберігають бодай слабке відчуття обов'язку до тих особнів, які подарували їм життя? Звичайно, ні! Навіщо ж ми приневолюємо до такого обов'язку дітей людських? І на чому грунтується цей обов'язок, як не на жадібності та шанолюбстві батьків? І я запитую у вас, чи справедливо, щоб молода дівчина, яка починає відчувати й розважливо міркувати, дозволяла загнуздати себе, мов кобилу? Хіба не забобон і тільки забобон накидає на неї вуздечку? Чи можна уявити собі безглуздішу картину: молода дівчина у віці п'ятнадцяти-шістнадцяти років, пригнічуючи в собі палкі жадання, терплячи муки, жорстокіші, ніж у пеклі, слухняно чекає, коли батькам, що вже зіпсували їй юність, забандюриться принести в жертву і її зрілість, кинувши свою дитину на олтар власної скнарості і всупереч її бажанню віддавши її чоловікові, котрий не те що не гідний любові, а й заслуговує найщирішої ненависті?

Ой, ні, моя люба, ні, такі узи неминуче і дуже скоро порвуться; треба, щоб дівчина, після того як вона вб'ється в розум і дістане загальну освіту, переставала залежати від батьків і в п'ятнадцять років здобувала цілковиту волю, можучи робити все, що їй заманеться. Ну, а як вона віддасться порокам? То й що? Хіба послуги, які зробить молода дівчина, погоджуючись ощасливити кожного, хто просить її взаємності, не набагато важливіші за той дарунок, що його вона піднесе своєму майбутньому чоловікові, живучи до шлюбу в цілковитому усамітненні? Доля жінки — бути сучкою, бути вовчицею; вона повинна належати всім самцям, які її захочуть. Сковувати жінку абсурдним ланцюгом нерозривного шлюбу — це вочевидь кидати виклик її природному призначенню.

Будемо сподіватися, що наше суспільство розкриє очі і, дбаючи про свободу кожного індивіда, не забуде і про долю безталанних дівчат. Але досі вони мають цілковиті підстави нарікати на те, що про них забуто, і тому їм слід знехтувати звичаї й забобони і сміливо скинути з себе ганебні пута, які перетворюють їх на невільниць; отоді вони швидко здобудуть тріумф і над суспільними упередженнями, і над громадською опінією; чоловік, ставши вільним, стане й мудрішим і зрозуміє, що несправедливо зневажати дівчат, які так чинитимуть, адже тільки народ підневільний вважає злочином поступливість перед вимогами природи, а народ вільний дивиться на це зовсім інакше.

Отже, перейміся усвідомленням цілковитої законності цих засад, Ежені, і зламай свої кайдани, хоч би чого це тобі коштувало; відкинь з презирством докори недоумкуватої матері, якій ти заборгувала хіба що ненависть і зневагу. І якщо твій батько — а він розпусник — тебе захоче, ти йому не переч; нехай він утішається з тобою, але не дозволяй йому накинути на тебе ярмо; а якщо він усе-таки спробує тебе поневолити, порви пута й розбий кайдани — багато дівчат саме так поводяться зі своїми батьками. Коротко кажучи, трахайся, скільки стане в тебе снаги, бо саме для цього народилася ти на світ; не став своєму прагненню до втіхи жодних обмежень, окрім своїх сил і своїх бажань; не визнавай винятків ні щодо місця, ні щодо часу, ні щодо людей — будь-яка година, будь-який куточок, будь-який чоловік повинні служити домаганням твоєї хоті; постійність — чеснота шкідлива, і природа, чиї права грубо порушено, негайно покарає нас за неї тисячею нещасть. Поки людські закони будуть такими, якими вони є сьогодні, вдаваймося до певного маскування; громадська думка силує нас до цього, але потай надолужуймо за жорстоку цнотливість, якої ми мусимо додержуватися на людях.

Хай кожна молода дівчина знайде собі добру подругу, жінку вільних поглядів, обізнану з правилами світської поведінки, яка навчить її таємно віддаватися втіхам; якщо ж такої подруги їй знайти не вдасться, то хай вона спробує спокусити всіх аргусів, що її оточують; нехай благає, щоб вони зробили її повією, обіцяючи їм усі гроші, які вони зможуть виторгувати за неї, і тоді ці самі аргуси власною персоною або жінки, яких ті знайдуть і яких називають *звідницями*, незабаром задовольнять усі потреби дівчини; і хай вона тоді пускає бісики всім, хто трапиться їй на цьому шляху — своїм братам, кузенам, друзям, родичам; нехай віддається першому-ліпшому, якщо так треба для маскування її поведінки, а в разі необхідності хай навіть жертвує своїми вподобаннями і своїми симпатіями; інтрижка, яка не принесе їй насолоди і в яку вона кинеться лише з міркувань політики, незабаром приведе її до куди приємніших зустрічей, і ось ми бачимо, як вона *пускається берега*. Та головне, щоб вона ніколи не повернулася до забобонів, якими отруїли її в дитинстві; нехай вона відкине й розтопче погрози, умовляння, обов'язки, чесноти, релігію, дружні поради, нехай рішуче нехтує і зневажає всіх тих, хто прагне накинути на неї пута, нехай, коротко кажучи, переступає через усе, що перешкоджає їй беззастережно віддатися розпусті.

Лише дивакуватими поглядами наших батьків пояснюється те, що вони пророкують безліч нещасть тим, хто сповідує вільне кохання; на шпичаки можна напоротися на будь-якій дорозі, але на битому шляху пороку над ними пломеніють троянди, а от на багнистих стежках доброчесності троянди не ростуть ніколи. Єдиний камінь спотикання, що його слід остерігатися на шляху пороку — це громадська думка. Але хіба розважлива дівчина, трохи розкинувши розумом, не поставить себе вище цієї нікчемної думки? Втіха, яку дає нам людська пошана, Ежені,— це втіха чисто моральна, і відчути її можуть лише люди певного душевного складу; зате втіха від *трахання* до вподоби всім, і ці спокусливі принади дуже швидко примушують забути про ілюзорну зневагу, якої важко уникнути, коли ти нехтуєш громадську опінію, зневагу, що її чимало розумних жінок висміюють так завзято, що це править їм за ще одне джерело втіхи. Отже, трахайся, Ежені, трахайся і ще раз трахайся. Твоє тіло належить тобі, мій дрогий ангеле, і тільки тобі; ти одна у світі маєш неподільне право насолоджуватися ним і давати насолоду кожному, хто припаде тобі до смаку.

Користайся з найщасливіших років у твоєму житті; вони тривають дуже й дуже недовго — веселі роки наших утішань! Якщо ми не змарнували своєї юності, якщо замолоду були щасливі, то чудесні спогади даватимуть нам

* Продовження. Початок див.: «Лель» № 4—5, 1992.

приємність та розраду і в старості. Ну а якщо ми згайнуємо їх?.. Тоді на додачу до старечої немочі та недуг нашу свідомість і тіло шматуватимуть гіркий жаль та жахливі напади каяття, омиваючи слізьми і всипаючи терням похмуру стежку, яка веде до могили.

А може, ти плекаєш божевільну надію на безсмертя? Так от, моя люба, лише трахаючись, залишишся ти жити в пам'яті чоловіків. Люди дуже скоро забули про Лукрецію, тоді як Феодора й Мессаліна знову й знову зринають у їхніх спогадах, приносячи їм розраду і поліпшуючи настрій. Тож хіба мислимо, Ежені, не обрати собі долю, яка на цьому світі дарує нам розкішне життя і ще й подає надію на те, що нам поклонятимуться по смерті? Як же, повторюю, не обрати собі таку долю, відкинувши ту, яка у світі земному прирікає нас на жалюгідне животіння, а по смерті не обіцяє нічого, крім зневаги і забуття?

ЕЖЕНІ *(до пані де Сент-Анж)*. О, моя люба подруго, як твоя звабна мова туманить мені голову і спокушає душу! Я зараз у такому стані, що годі його описати... Скажи, а ти могла б познайомити мене з такими жінками... *(схвильовано)*. котрі зробили б мене повією, якби я їх попросила?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Від нинішнього дня і доки ти набудеш трохи досвіду, я і тільки я займатимусь тобою, Ежені; поклади цей клопіт на мене і не сумнівайся, що я подбаю також про всі можливі перестороги, аби приховати твої розпусні витівки; першими чоловіками, які тебе візьмуть,— бо так я хочу,— будуть мій брат і ось цей надійний друг, що тебе навчає, а потім ми знайдемо й інших. Не турбуйся, моя люба, я так влаштую, що ти мов на крилах літатимеш від насолоди до насолоди, я викупаю тебе в морі розкошів, я уквітчаю тебе втіхами, ангеле мій, я нагодую тебе ними до переситу!

ЕЖЕНІ *(кидаючись у обійми пані де Сент-Анж)*. О, моя добра порадннице, я тебе обожнюю! Повір, ніколи не матимеш ти учениці слухнянішої, ніж я; але чи не дала ти мені зрозуміти під час наших колишніх розмов, що дівчина, яка віддається розпусним игрищам, не зможе потім цього приховати від чоловіка, з котрим рано чи пізно вона одружиться?

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Воно-то так, моя любонько, але існують таємні засоби, які дозволяють уникнути цих неприємностей. Я неодмінно ознайомлю тебе з ними, і хай навіть ти трахатимешся, як Марія-Антуанетта, я обіцяю поставити тебе під вінець не менш цнотливою, ніж ти була в той день, коли з'явилася на світ.

ЕЖЕНІ. О, ти чудесна жінка! Ну гаразд, навчай мене далі. Тепер якомога доступніше розтлумач мені, як має поводитися жінка заміжня.

ПАНІ ДЕ СЕНТ-АНЖ. Хай там у якому становищі перебуває жінка, моя люба подруго,— чи то в дівоцтві, чи то в шлюбі, чи то у вдівстві,— вона ніколи не повинна ставити перед собою іншу мету, не повинна мати іншої заклопотаності чи бажання, як тільки трахатися і трахатися з ранку до вечора; бо саме для цього — і тільки для цього!— створила її природа; і якщо я вимагаю, аби для здійснення цієї місії вона потоптала ногами всі забобони, якими напхали її з малих літ, якщо я рекомендую їй категорично нехтувати всі напучення родини, з глибокою зневагою відкидати всі напучення батьків, то ти й сама маєш здогадатися, що з усіх пут, які слід порвати, я в першу чергу і беззастережно рекомендую порвати пута законного шлюбу.

І справді, уяви собі, Ежені, юну дівчину, яка щойно вилетіла з батьківського гнізда або вийшла з пансіону, нічого не знаючи, не маючи аніякісінького досвіду і змушена безпосередньо з дитинства перейти в руки чоловіка, якого вона ніколи не бачила, змушена принести перед вівтарем присягу на вірність цьому чоловікові, присягу тим безглуздішу, що дуже часто бідолашка від самого початку плекає в серці палке бажання зрадити своє слово. Чи можна уявити собі, Ежені, долю жахливішу, аніж ця? І ось вона спутана по руках і ногах — байдуже, любить вона свого законного чоловіка чи ні, незалежно від того, як він до неї ставиться,— з ніжністю чи брутально й грубо; її честь тепер залежить від того, чи додержує вона свою присягу, і якщо дівчина порушить слово, її честь вважають заплямованою; їй лишається на вибір або загинути відразу, або тягти ярмо, аж поки все одно вона помре з розпуки. Ой ні, моя люба, ой ні, не для цього народжено нас на світ; ці безглузді закони повигадувано чоловіками, і ми не повинні їм підкорятися. Навіть офіційне розлучення — чи може воно вдовольнити нас? Аж ніяк! Хто нам гарантує, що в другому шлюбі ми здобудемо щастя, якого не знайшли в першому? Отож нам лишається тільки одне: потай надолужувати за всі невигоди, що їх ми терпимо, обплутані путами безглуздого рабства, напевне знаючи, що хай би до яких крайнощів удавалися ми в своїх розпусних походеньках, вони не тільки не суперечать законам природи, а навпаки свідчать про те, що ми складаємо їй найщирішу шану; поступатися жаданням, закладеним у нас нею і тільки нею, хіба це не означає жити згідно з її повеліннями? Образити її ми могли б саме в протилежному випадку — якби чинили всупереч законам світобудови. Отож подружня зрада, що її чоловіки розглядають як злочин і нерідко карали за неї смертю, це не що інше, Ежені, як визнання природного права, якого ніколи не зможуть нас позбавити фантазії наших тиранів. «Але хіба не жахливо,— заявляють нам чоловіки,— ставити нас у безглузде становище, коли ми ніжно любимо, як власних дітей, коли, ні про що не здогадуючись, цілуємо й обіймаємо виплодків ваших розпусних утіх? Такий аргумент висунув Руссо; і я погоджуюся, що це єдине правдоподібне — але тільки правдоподібне!— заперечення, гідне бути використаним як полемічна зброя проти подружньої невірності. Та хіба так важко уникнути вагітності, коли віддаєшся розпусті? Ну а якщо припустилася необачності й таки завагітніла, то хіба не простіше простого позбутися небажаної дитини? Та оскільки ми ще повернемося до цієї теми, то розгляньмо спочатку лише суть подібного аргументу; і ми переконаємося, що хоч би яким переконливим він видавався, насправді він не має під собою ніякого грунту.

По-перше, поки я сплю зі своїм чоловіком, поки його сім'я вливається в мою матку, то нехай водночас я матиму стосунки з десятьма іншими, ніхто й ніколи не доведе йому, що дитина, яка в мене народиться, не буде його дитиною; вона може бути від нього так само, як і не від нього, і хай навіть у глибині його душі виникнуть сумніви, він ніколи не повинен вагатися (адже брав-таки він участь у діяльності, що сприяла появі немовляти на світ!) визнати йому чи не визнати це створіння своїм. Оскільки воно може йому належати, йому воно і належить, і кожен чоловік, здатний терзатися муками на підставі подібних підозр, терзався б ними і в тому разі, якби його дружина була весталкою, бо неможливо ручатися за жодну жінку, і навіть та, котра жила цнотливим життям десять років, може спіткнутися — для цього вистачить і одного дня. Отже, якщо чоловік підозріливий, то він підозрюватиме дружину за будь-яких обставин і ніколи на всі сто відсотків не повірить, що дитина, котру він обіймає та цілує,— це справді його дитина. А що сумніватиметься він у будь-якому випадку, то немає нічого поганого в тому, аби іноді і справдити його підозри: від цього його душевний стан не зміниться — і в тому разі, коли він почуватиме себе щасливим, і в протилежному; отже, хай усе буде, як воно є. Ну, припустімо, він помиляється щодо свого батьківства,

припустімо, він пестить плід розпусних утіх своєї дружини — і що в цьому поганого? Хіба ми з ним не володіємо спільним майном? У такому разі, чому б мені й не взяти в нашу сім'ю дитину, якій по праву належить частина цього майна? Їй дістанеться моя частка, і вона нічого не відбере в мого ніжного чоловіка; зрештою мій посаг належить мені, і моя дитина матеріально залежатиме тільки від мене. Ну а якби мале народилося від мого чоловіка, то хіба не мало б воно права на частину мого майна, адже вийшло б воно з мого лона? Так і нагуляна дитина дістане від мене свою частку, з огляду на ту саму причину кровної спорідненості. Оскільки дитя моє — я повинна його забезпечити. Тож який докір можете ви мені закинути? В чому моя провина?— Вона в тому, що ви дурите свого чоловіка; ви вводите його в оману — а це жорстоко.— Ні, я просто зводжу з ним порахунки, ото й усе; адже першою одурили мене, коли силоміць запхали мою голову в подружнє ярмо; і тепер я просто плачу йому тією самою монетою.— Але ж ви завдаєте смертельної образи чоловіковій честі.— Який забобон! Мої розпусні втіхи анітрохи не зачіпають мого чоловіка — люди давно позбулися цієї химери,— і мої гріхи належать одній мені, а моя гульня завдає моєму чоловікові не більшої кривди, аніж мені його походеньки. Я можу трахатися з усіма на світі, навіть його не дряпнувши! Отже, моя провина — вигадана, її просто не існує й існувати не може. Розгляньмо два можливі варіанти: або мій чоловік — суб'єкт брутальний і ревнивий, або людина чуйна й делікатна; у першому гіпотетичному випадку сам Бог велів, щоб я помстилася за його грубе ставлення; у другому — я не завдам йому ніякої прикрості. Адже якщо він людина порядна й щира, то тільки радітиме, знаючи, що мені приємно; людина делікатна просто не може не поділяти щастя улюбленого створіння.— Ну а якщо ви його кохаєте, ви згодні, щоб і він вас обманював? — О, лихо жінці, якій забандюриться ревнувати свого чоловіка! Якщо вона його любить, то хай задовольняється тим, що він їй дає; але хай ніколи не пробує обмежити його волю; вона не тільки нічого цим не доб'ється, а й настроїть його проти себе. Якщо я маю тяму в голові, я ніколи не перейматимуся походеньками свого чоловіка. Хай він так само не зважає на мої любовні пригоди, і в нашій родині пануватиме мир!

ПІДСУМУЄМО. Отже, як ми маємо ставитися до так званої «подружньої зради»? Хай навіть вона не обійдеться без наслідків і призведе до появи в домі дітей, які не належать законному чоловікові — ну то й що? Оскільки вони народжуються з лона жінки, то мають незаперечне право на частину її майна, а отже, й спільного майна родини; чоловік, якщо він людина розважлива, повинен сприймати їх так само, як сприймав би він дітей своєї дружини від першого шлюбу; ну а якщо він про це не здогадується, то взагалі не має підстав почувати себе нещасним, бо не можна страждати від лиха, про яке ти не знаєш. Тепер розгляньмо випадок, коли подружня зрада не призводить до видимих наслідків і законний чоловік не здогадується про неї; за таких обставин жоден юрист ніколи не доведе, що це злочин, у такому разі подружня зрада — це дія, яка анітрохи не шкодить чоловікові — адже він нічого про це не знає — і вельми приємна для жінки, якій вона дає насолоду; ну а якщо законний чоловік розкриє подружню зраду, то його біда полягатиме не в самій зраді — адже не була вона бідою до тієї хвилини та й законам природи вона ні в чому не суперечить; біда буде тільки в тому, що чоловік припустився необачності, недоречно її розкривши, отже, винен у всьому лише чоловік і ніхто більше, в тім числі не винна і його дружина. Тому всі ті, хто колись карав жінок за подружню зраду, були катами, тиранами, ревнивцями, які дбали тільки про себе і несправедливо уявляли собі, що досить образити їх особисто, аби стати злочинцем, так ніби особисту образу можна вважати за злочин і так ніби можна називати злочином дію, що не тільки не завдає анінайменшої шкоди ані природі, ані суспільству, а й вочевидь служить і тому, й тому. Бувають, одначе, випадки, коли подружня зрада ставить жінку в дещо незручне становище, бо її надто легко довести — хоча від цього вона не стає більш злочинною: наприклад, у тих випадках, коли законний чоловік страждає імпотенцією або схиляється до смаків, суперечних суспільним поглядам на мораль. Оскільки жінка втішається, а її чоловік не віддається таким утіхам ніколи, то її розпусні пригоди, поза всяким сумнівом, більше впадають у вічі; але чи має вона бентежитись через це? Звичайно ж, ні. Єдина пересторога, якої їй слід дотримуватися — це не родити дітей або позбуватися їх, якщо застережні заходи зазнають невдачі. Ну а коли чоловік нехтує свої законні обов'язки з причини своїх протиприродних уподобань і вона змушена втішатися з іншими, то їй насамперед треба примусити себе без огиди задовольняти ті вподобання, хай якими збоченими вони їй здаватимуться; бо потім їй легше буде переконати чоловіка в тому, що така поблажливість заслуговує винагороди і що за свої не зовсім звичні послуги вона має право вимагати цілковитої волі. В таких випадках чоловік або відмовляє їй, або погоджується; коли він погоджується, як, приміром, мій чоловік, то жінка безтурботно й залюбки віддається кому охота, подвоївши турботливу й поблажливу увагу до його забаганок; якщо ж він відмовляє, то жінка просто опускає вуаль і надолужує своє під її захистом. З чловіком-імпотентом можна і розлучитися, але це не має вплинути на твою поведінку; ти повинна трахатися, моя люба, за будь-яких умов і обставин, бо ми створені, щоб віддаватися чоловікам, бо, злягаючись із ними, ми виправдовуємо своє природне призначення, а всякий людський закон, що суперечить законам природи, заслуговує тільки зневаги.

Дурепою заплішеною треба вважати жінку, що їй такі безглузді пута, як пута законного шлюбу, перешкоджають віддаватися тим, хто їй до вподоби, жінку, котра боїться або вагітності, або чоловікового гніву, або тремтить — щось безглуздіше годі собі уявити!— за свою репутацію. Ти й сама бачила, Ежені, ти й сама переконалася, якою треба бути ідіоткою, щоб отак підло приносити в жертву найдурнішим забобонам і своє щастя, і всі усолоди життя. Жінка повинна трахатися, трахатися безтурботно й безкарно! Трошки облудної слави, пусті надії на прихильність Божу — чи відшкодують вони їй за її жертви? Ой ні, ой ні! І доброчесність, і порок — усе перемішається в могилі. Минає кілька років, і люди забувають, кому вони співали славу, а кого — ганьбували. І нічого ти не доб'єшся, уникаючи плотських радощів — тільки проживеш життя без утіхи і випустиш дух, так її й не скуштувавши.

ЕЖЕНІ. Як переконливо звучить для мене твоя мова, мій ангеле! Як легко розбила ти мої упередження! Як швидко зруйнувала фальшиві засади, понапихані в мене матір'ю! О, я хотіла б вийти заміж уже завтра, щоб негайно запровадити в життя твої настанови! Які вони спокусливі, які правдиві і як подобаються мені! Лише одного я не зрозуміла, моя люба подруго, з того, що ти мені розказала, і благаю прояснити мої сумніви. Ти, здається, натякнула, що твій чоловік волів розваги іншого виду, аніж ті, які сприяють появі на світ дітей? То що ж він з тобою робить? Повір, мені дуже цікаво це знати.

(Далі буде)

Переклав з французької
Віктор АНДРІЄЦЬ

Малюнки Волхва СЛОВОВЕЖІ

Віктор ОСТАП

МАРКІВ УРОК (діалог)

— Варку!!!
— Мирося — мед.
— О, сало лихе, ніби рута...
І пуд —вилам.
— І-і... Свиня... А сакраменту!..
— Таки зарив.
— У! Морда... Що? Мо' зарив?
— А зараз я Ліду...
— Норов! Мало поп мав?
— А... Чикрижив кору. Шана за порок.
— Учися. Доки чужа, нова — в раж.
— Мо', кобіту?..
— У! Ті... Боком жар.
— Ва!! Вона ж...
— Учи код!
— Я сичу...
— Коропа за наш урок. Ви — жир.
Кича вам пополам ворон уділя,
зараза. Ви разом — ощад рому.
— Вирази кат утне!
— Марка Саяни всі-і мали в дупі.
— А ту' рибі не хило. Ласо.
— Де м'ясо?
— Рим украв.

ГЕРАКЛІТ КОХАЄТЬСЯ

Паліндром — це вірш, який читається однаково і спереду дозаду, і ззаду допереду. Читатися так він може або по рядках (як от у даній добірці в М. Мірошниченка та в А. Мойсієнка), або як суцільний текст (як у решти авторів). Паліндромотворчість сягає своїм корінням часів Давньої Греції, а хтозна — може, й ще давніших часів. Адже до нас дійшло те, що було хоч якось зафіксовано на папері; а скільки могло безслідно зникнути! Український же паліндром має понад трьохсотлітню традицію: 1691 року в збірці барокового поета Івана Величковського «Млеко» з'явився перший наш твір цього піджанру. Величковський цікаво назвав і визначив формальні

Микола МІРОШНИЧЕНКО

AVE, EVA!

I

Телескопи пипок — се лет
у вагу тугаву,
се літо тілес
і в'ява на в'яві.

Доводити щити до вод —
а ти по день недопита...
Випив я, випив
торс,
рот...
У тіло хустя подала — до п'ят сухоліту.

Микола МІРОШНИЧЕНКО

II

Малі тонкі віти, в зорини розвиті,— вікно тілам.
В активі лет сопіння вен
нев'янні постелі виткав.
Але виділ пазухи — дих у запліди — вела
актів квітка.

Мов далина, зворкотіла за літо, кров занила двом
у мед, на тіні таношні (а іншо — на тіні тандему).
до вуха дзвін дуднів з даху вод,
що дощ
умече небеса
на себе, нечему.

Микола МІРОШНИЧЕНКО

III

І тихо в охиті
тіло тре «вертоліт»...
М'ят охопили жили похотям:
у чу-
ді
лід.

Оговтала вала твого
віра царів.
...Тога висі,
ліси вагот,
і розум — за громом оргазму зорі.

Наталія ЧОРПІТА

* * *

А хитре ж: у клуб ідем, у кущі,
бо то травень; не варто тобі
щуку, мед і булку жерти, ха!

Наталія ЧОРПІТА

* * *

Жила, пень ти, турку! Гуду: атас,
увага — наркомана мокра, нага,
вусата у дугу крутить; не пали ж!

Назар ГОНЧАР

***

масам му́ки — тіло
привид — ярмом зіниць
це сон
озирнися у кару думок ясу
є і повторена рана
минула путь
тупа луни мана ран
ерот вопіє усякому дураку
я — син ризоносець
цинізмом ряди
вир — політику масам

Анатолій МОЙСІЄНКО

***

А та — хихата,
А та — пипата,
А та — тупата...
І зараза на заразі.
Діваха лаха від
Умовин в Ероті (літо — ревнивому)
До од
Тореадорів — ерами марев. Ірод? А, Ерот! —
От хіті хто
Має... Ам!
...Ум за громом оргазму
І розум за громом оргазму зорі.
Ах, а віддала діваха:
Заки тореадор Ірод, а еротика з
Луди цидул —
Удало, де не до ладу —
Видме демоном едем див,
Видзвонює юно в здив —
Ум за громом оргазму
І розум за громом оргазму зорі.

Анатолій МОЙСІЄНКО

«Атож, ота».
І
За руку — раз,
В кабак, в
Бар «Краб».
— Каву, чувак!
Ух, кави Вакху
Ув зіпі... Зву
Її.
— Зажди джаз...
І — раті гітар, і...
...Умугикав, аки гуму.

Іван ЛУЧУК

ПАЛІНДРОМОН, ч. 3

Будда, Ганді, Галя (но-но:
зіб'є пиху) — політ,
нема трапа тут, а дик-літак.
(О, масне — мус).
У, Лучук — вампірко,
в окріп Мавку чулу
сумен само-кат І. Л. кида.
Тут апартамент і лопухи, п'є бізон он.
— Я лагідна; гад! дуб!

Іван ЛУЧУК

ПАЛІНДРОМОН, ч. 6

Дар зол-букетів сховав у сап і вокал.
Рубікон і взутому не здолати.
Вихор тни.
Надибав засіб: дівок волів уникати.
Мита кинув і ловко —
від біса зваби;
данин трохи витало.
Дзену мотуз-вінок і бурлакові пасував.
Ох, світе — кубло зрад.

ознаки паліндрому: «рак літеральний єсть вірш, которого літери, і вспак читаючися, той же текст виражають». Буквально останнім часом бурхливо розвинулася наша паліндромотворчість — завдяки діяльності київського та львівського осередків прихильників цього рафінованого виду словотворчості. Навіть утворилась нова літературна група «Геракліт», що значить: Голінні ентузіасти рака літерального. Позаяк еротика практично скрізь знаходить своє відображення, то не становлять винятку в цьому плані й результати паліндромічних захоплень і вправ наших голінних ентузіастів. Правда, лише деякі результати і лише з деякими елементами того, що називають еротикою.

П. І.

Наталія ЧОРПІТА

***

Ет, а на лаву раді.
Нумо, Кама Сутра вказала:
мала́ за кварту
сама комуні дарувала —
нате!

Наталія ЧОРПІТА

***

А галасувало: дзень!
Сум? — Очухався!
Що? Де?
Неси лаву. Пан...
Мох і роса.

ЛЮБОВ З ПЕРШОГО... УКУСУ

Ми не оригінальні в даному заголовку: так називався альбом західнонімецької групи «СКОРПІОНЗ» 1984 року. Та справа — не в заголовках, вона в тих почуттях, через які проходять усі — від продавщиці пива до міністра внутрішніх справ. Адже всі бувають молодими, а отже, о певній порі й закохуються. Пропонуємо кілька яскравих спалахів у спогадах відомих зарубіжних артистів. Можливо, у декого з наших читачів ця публікація викличе теплі спомини, у декого — навіть романтичні сльози. А певна частина молоді зволожить навіть деякі інші місця. Що з вами трапиться, коли ви дочитаєте ці історії,— ви нам, хотілося б вірити, напишете. А поки зручніше вмостіться та починайте.

ОРКЕСТРОВІ МАНЕВРИ НА СТОЛІ

П'ятнадцять років тому в англійському містечку Мерсісайд виник електронний сінті-поп-дует «Оркестра Меню-верз Ін Зе Дарк» («Оркестрові маневри в темряві»). Два ровесники 1960 року народження Пол Хамфріз та Енді Макклускі грали на різних клавішних інструментах та співали гімни... генній інженерії (назва однойменного хіта групи, який у 1983 році потрапив до англійської таблиці популярності «Топ 20»).

Про інше переживання приблизно того ж періоду розповідає Енді МАККЛУСКІ: «Мені було трохи більше двадцяти. Ми зустрічалися з однією гарненькою дівчиною, з якою я познайомився на Різдво. Вона була відомою фотомоделлю і вже, як видно, багато чого встигла побачити й відчути. Я ж, навпаки,— лише починав кар'єру в «Оркестральних маневрах у темряві». Отже, однієї ночі після тривалих блукань дискотеками ми прийшли до її будинку: і вона, і я ще мешкали з своїми родинами... Увійшли з чорного входу, тож потрапили одразу до кухні. Нас так розпалювало бажання, що ми не могли стриматись і дочекатися, поки піднімемося сходами до її спальні. О, цілуватися ми почали просто на кухні. Я поклав подругу на стіл... а з нього з оглушливим брязкотом посипалися ножі, виделки, склянки. В суцільній темряві ми нічого не помічали й не чули — нам було хороше. Аж раптом пролунав голос її матері: «Доню, це ти? Чому так галасуєш?» А моя приятелька так спокійнісінько на те каже: «Мамцю, не потерпай, вкладайся краще спати. Це ми тут кохаємося на столі». Не ймучи віри, літня жінка теж відповіла не без гумору: «Досить дотепно, моя дівчинко. Але прошу тебе, кохайтеся трохи тихше».

«КОРОЛЕВА» ВМІЛА ДАВАТИ СТУСАНИ

Лідер і вокаліст британської супер–групи «Куїн» («Королева») Фредді МЕРК'ЮРІ (справжнє ім'я — Фредерік Булсара, народився 19. 07. 1947 року в Занзібарі) помер 24 листопада 1991 року від СНІДу. Коханням його самотнього життя була тендітна й миловида актриса Мері Аустін, з якою вони прожили разом із 1973–го до 1981 року. Утім, Мерк'юрі був складною й суперечливою натурою: у коханні — бісексуальний, частіше віддавав перевагу чоловікам, аніж жінкам. Постійним партнером співака «Королеви» був померлий на кілька місяців раніше (теж від СНІДу) менеджер «Куїн» Пол Прентер. Коли ще у 80–х уся страшна правда про ту хворобу стала широко відомою, Фредді Мерк'юрі зауважив в одному інтерв'ю: «Знаю, що я азартно граюся з вогнем. Але не маю сил опиратися коханню. Та й хто, перепрошую, зважає на тверезий розрахунок, коли йдеться про ризик у коханні?» І гра в смертельну секс–рулетку тривала.

Розповідає один з найближчих приятелів лідер–вокаліста «Куїн» Берт ХОУКІНЗ: «Навіть якщо Фредді вдавалося прожити вдома кілька добропорядних днів, він, як правило, уже на третю ніч вирушав у подорож по відомих «гай»–клубах і барах для гомосексуалістів. Зокрема, буваючи в Америці, він добряче вчащав до знаного нью–йоркського клубу «Майншафт», що має погану репутацію з приводу агресивних гомосексуальних методів, якими славляться його завсідники ... На згадку про ночі кохання партнери несамовитого Фредді діставали дорогі годинники від Картьє, інколи — автомобілі та будинки ... Але траплялися й несподівані пригоди; свідком однієї з них я був особисто. Це сталося в Мюнхені, де під час гастролей Фредді познайомився з одним молодим хлопцем–бісексуалом. Ми їхали «лімузином», й ангажований співаком партнер насмілився, не запитавши кумира, свавільно переключити телевізійний канал у салоні машини. Фредді виставив того нахабу — просто стусаном під зад. Це було типово для його різкого характеру».

ОТРУТА ДЛЯ СКОРПІОНА

Німецький «хеві»–квінтет «Скорпіонз» існує понад чверть століття. Це — одна з найтитулованіших рок–груп Європи. Одначе «золотим» складом вважається той, де виступали наприкінці 70–х вокаліст Клаус Мейне, два гітаристи — Рудольф Шенкер та Матіас Джабс, басист Франсіс Бухгольц та барабанщик Герман Раребелл. Саме про останнього піде мова, бо ж барабанщики — завжди добрячі смуряки.

Герман РАРЕБЕЛЛ: «Одного разу я був настільки п'яний — просто в дим. Прокинувся, отож, уранці і ніяк не можу зрозуміти: чи з тією дівчиною, котра лежала в моєму ліжку, ми кохалися, чи ні? Ну, знаєте, було б повною дурницею запитувати у неї про це. Ясна річ, я не знав, як її звуть. Більше того — як вона потрапила в моє ліжко. Повна нісенітниця — хоч бери та більш не пий».

НАВІТЬ НЕ ЗРОБИЛА РУЧКОЮ

Років п'ять тому молодий італійський співак Ерос РАМАДЗОТТІ (28.10.1963) дістав Гран–прі популярного в Італії та країнах колишнього Радянського Союзу фестивалю «Сан–Ремо». Справді, як нова зірка «макаронної» популярної музики відтоді він круто пішов на злет. Коротка історія про те, як одна дівчина скерувала його на посадку.

Ерос РАМАДЗОТТІ: «В Іспанії після концерту я мав пригоду з однією дівчиною. З нею ми провели фантастичну ніч. На ранок незнайомка несподівано зникла: ні телефону не залишила. ні візитки з адресою, навіть не сказала «бувай!». Доти я вважав, що так учиняють тільки чоловіки. Та красуня добре мене провчила. Це мене так пригнітило, що тривалий час я був у розпачі і навіть узагалі не міг спілкуватися з жінками».

КОЖНА ДРУГА СКОЧИЛА Б У ГРЕЧКУ

Половина жінок світу спить і бачить себе в ліжку із популярним американським кіноактором Кевіном Костнером (18.01.1955). Нещодавно спеціальні анкети, розповсюджені серед дівчат віком до 25 років у десяти різних країнах світу, засвідчили: 47 відсотків з опитаних першого ж вечора лягли б у ліжко, якби Кевін КОСТНЕР цього забажав. Ви, певне, бачили його в головних ролях у таких фільмах, як «Даремський бик», «Танці з вовками», «Робін Гуд, принц злодіїв» і таке інше. Як зізнався сам актор, підлітком він не вмів себе поводити з дівчатами: «Я був невисокого зросту, худорлявий і хворобливий. Справляв враження тюхтія й розтелепи. Мати мене постійно заспокоювала, мовляв, ще підростеш, синку. У період між 13 і 17 роками життя я змінив чотири середні школи. Ніколи довго в одній не витримував, бо не міг ні з ким заприятелювати. Не повірите, але до 14-ти років я не цілувався з жодною дівчиною... Це тривало доти, доки я писав собі вірші. А в 17 я почав грати у бейсбол, регулярно відвідувати тренування, займатися іншими видами спорту. Одного разу в спортзалі котрась із дівчат запитала: «Чи ми б могли з тобою побачитися ввечері?» Спершу я розгубився, бо вона була трохи старшою за мене. Але швидко оволодів собою. Проте коли я прийшов на побачення пішки, а не приїхав на машині, вона повернулася до мене спиною, чмихнула носом і пішла собі. Шкода, тепер я маю машину...»

ЧОМУ ВИСТРИБУЮТЬ ІЗ ЧЕРЕВИКІВ?

Популярна американська співачка Шер (справжнє ім'я — Шерілін Саркасян Ла П'єр, 20.05.1946) починала як співачка у студії знаменитого продюсера США Філа Спектора. У листопаді 1965-го зі своїм першим чоловіком Сальваторе Боно (сценічне ім'я: Сонні, 16.02.1935) записала перший альбом для фірми «Ліберті», що називався «Усе, що я насправді хочу робити». Нині її дискографія обіймає понад двадцять альбомів, зокрема, диск «Любовні рани» (1991) здобув шалену популярність, стояв у «Топ 40» по обидва боки Гольфстріму. Втім, Шер — це й відома актриса, котра дебютувала на Бродвеї ще 1982 року в п'єсі «Повернись о п'ятій» режисера Роберта Алтмана, а торік знялась у прекрасній комедії «Сирени цілуються краще». Свого часу вона була дружиною відомого американського гітариста, клавішника і співака Грегга Алмена, потім — басиста й вокаліста «Кісс» Джіна Сіммонса, потім — Леса Дудека, котрий зі своєю групою «Блек Роуз» («Чорна троянда») допоміг артистці на початку 80-х повернутися на велику сцену. І, нарешті, 30-річного екс-гітариста супер-групи «Європа» Річі Самбора.

Одне слово, ця сирена чимало чоловіків звела з розуму. Ось типовий тому приклад, який наводить сама ШЕР: «Одного разу в концертному турне я познайомилася з доволі кумедним хлопцем. Ми повечеряли в дорогому ресторані, їздили темними вулицями міста у шикарному лімузині, а потім — провели одну шалену ніч. На ранок він виявився настільки окриленим, що випурхнув із моєї кімнати в готелі, забувши у номері свої черевики. Так-так, просто побіг на вулицю — в самих шкарпетках. Хоча, пригадую, того ранку добряче дощило».

КУРЧАТКО ТРОХИ ПІДГОРІЛО

Після шалено популярного й касового кінофільму «Вродлива жінка», де молода американська актриса Джулія Робертс (18.10.1967) знялась у головній ролі, її зірка не сходить з небосхилу кінематографа планети. Останній фільм (1992) за її участю зробив найбагатший і найвідоміший режисер США Стівен Спілберг; більше того, партнером Джулії Робертс у картині «Хук», вартість якої — понад 60 мільйонів доларів, став сам Дастін Хоффмен.

В одному з інтерв'ю актриса так розповіла про перше знайомство із своїм новим приятелем Джейсоном Патріком. Джулія РОБЕРТС: «Улітку я запросила до себе додому одного молодого хлопця, який мені подобався. Ну, знаєте, уїкенд є уїкенд. Батьки кудись поїхали — самій удома нудно. «Ти неодмінно мусиш прийти,— сказала я приятелю,— такого смачного курчати ти ще в житті не куштував». Він, звісно, прийшов. Курча саме лежало на грилі… Не пам'ятаю як, але ми почали цілуватися. Коли ж повернулися до кухні, моє фірмове блюдо геть згоріло. «Твоя правда,— сказав приятель і ще раз поцілував мене,— такого смачного курчати я й справді ніколи в житті не куштував».

ПОДВІЙНИЙ УДАР: ОДНОМУ ДАММУ — ВІД ДВОХ ДАМ

Бельгійський актор–культурист Клод ван ДАММ (31 рік) належить до найпопулярніших акторів Голлівуду, якщо йдеться про так звані «фільми дії», або, як їх чомусь у нас називають, «бойовики». У найкращих своїх картинах — «Леон», «Самоволка», «Подвійний удар» — він красиво вимахує руками, ногами, коли потрібно — провалює стіни… своїми ворогами. І, здається, міг би, як популярні у нас колись «чотири теле–танкісти і пес», виграти самотужки навіть другу світову війну. Втім, реальний Клод ван Дамм мирно живе собі разом зі своєю дружиною — між іншим, у минулому чемпіонкою Мексіки з жіночого культуризму — та п'ятирічним сином Крістофером на тихій віллі в Санта–Моніці…

Це сьогодні ван Дамм — взірцевий сім'янин, котрий цурається жінок. Чи не тому це так, що з ним був ось який випадок,— ви самі розберетеся. А поки що — уривок з одного інтерв'ю з Клодом ван Даммом: «Ще до шлюбу опинився якось я в одному з клубів Атланти (штат Джорджія). Познайомився з вродливою брюнеткою і вже міркував собі, куди б ото краще з нею податися, як до нас підійшла… якась блондинка. Ну, думаю, як сьогодні до мене шанувальниці липнуть. Одначе блондинка наблизилася до брюнетки, поцілувала її… так палко. А моя нова знайома й каже: «О, зовсім забула тобі сказати, це — мій приятель. Хочеш піти з нами?» Я, ошелешений, ледь вичавив із себе тим лесбіянкам: «Ні, дя… дя… кую…»

Дідусь РУ

Зірки та Зірочки

ДЕЩО ПРО БЕЗПЕКУ

Хоч як це прикро, але через недотримання техніки безпеки людина може не тільки померти, але й народитися. І якщо у першому випадку люди, як правило, цілком щиро висловлюють пекучий біль втрати, то в другому значно частіше батьківська радість буває відверто награною. Прикро, дуже гірко, коли дитина народжується на світ Божий всупереч бажанню своїх батьків...

Аніскільки не перебільшу, сказавши, що сила–силенна дітей, які були зачаті й народжені без бажання, ще малюками стають у нашій вбогій країні жертвами жахливих злочинів. Але навіть ті з них, кому пощастить вижити, все одно ростуть, мов трава при дорозі,— без ласки, без ніжності й любові з боку своїх батьків.

А так бути не повинно! Дитина має бути бажаною, очікуваною — а відтак і улюбленою. Хоча в деяких католицьких країнах і тривають дискусії щодо застосування аборту, але навіть там ніхто практично не заперечує контрацепцію як метод контролю за народжуваністю. Натомість у колишньому СРСР чи не найпоширенішою хірургічною операцією був саме аборт, зате про контрацепцію майже нічого не говорилося. Ось чому я визнав за необхідне надати слово лікарю Г. Т. Богданову, який і познайомить вас з азами контрацепції.

— Негативне ставлення до сексу сформовано в багатьох жінок не тільки завдяки вихованню, традиціям, які існують у суспільстві, але великою мірою і від страху... завагітніти. І це, на жаль, ще одне свідчення нашої низької культури. Понад сім мільйонів абортів на рік — жахлива цифра, чи не правда?!. Варварський, печерний метод переривання вагітності, який у більшості випадків виконується без наркозу.

Чимало жінок, які бодай один раз відчули на собі цю операцію, втрачають будь–який інтерес до інтимного життя. Їхнє кохання валяється із зламаними крилами, по ньому ходять ногами, принижуючи людську і жіночу гідність...

Щоправда, існує й інший тип жінок, котрі йдуть до лікарні легко, без проблем, промовляючи при цьому сумнівні істини на зразок: «За втіху треба платити». Та хіба можна так ставитись до свого здоров'я, до свого організму? І що можна сказати про чоловіка, який так ставиться до своєї дружини?..

Ми розповімо вам про контрацептивні (протизаплідні) засоби. Постарайтеся, порадившись з лікарем, обрати найпридатніший для себе.

Всі засоби контрацепції можна розподілити на три групи:

1 ГРУПА — чоловічі засоби. Вони спрямовані на те, щоб запобігти потраплянню сперми у піхву. Найпоширеніші з них — презерватив, перерваний статевий акт і періодичне утримання (ритмічний метод).

Презерватив (кондом) є одним з найпоширеніших і воістину найстаріших засобом контрацепції. Він був відомий ще у Стародавньому Римі. Згодом, з поширенням християнства, презерватив призабули. Другим його народженням можна назвати XVI століття, коли жив італійський лікар та анатом Габріель Фаллопій. У той час в Європі, подібно до страшної епідемії, поширювався сифіліс. Фаллопій запропонував для захисту від сифілісу надягати на чоловічий член перед статевим актом полотняний мішечок, просякнутий спеціальними ліками. У Франції цей винахід удосконалили і почали робити презервативи з овечих кишок. Наприкінці XIX століття з'явилися гумові презервативи.

ХРАМ ДІВОНІЇ

СТЕЖТЕ ЗА ФІГУРОЮ!

Як стверджує сумне французьке прислів'я, найсталіша в світі річ — тістечко: мить у роті, все життя на талії. Але ті ж таки французи вигадують різні засоби боротьби за свою талію. Скажімо, чи замислювались ви над тим, що окремі види фізичної праці можна порівняти з тими продуктами харчування, які досить часто вживаємо, іноді навіть занадто? Тоді гляньте на оцю таблицю:

Скибочка хліба з маслом — 1 година миття підлоги.
4 бісквіти — 1 година 20 хвилин прасування білизни.
4 дольки шоколаду — 4 км на велосипеді.
7 шматочків цукру — 1 година миття посуду.
1 склянка вина — 10 хвилин бігу підтюпцем.

Тож не забувайте після вживання вина побігати!

ШАНСИ ПАДАЮТЬ!

Спеціалісти, які збирають і статистично обробляють дані з проблем подружнього життя американців, поставили низку конкретних запитань щодо шлюбу та розлучення. Ось деякі відповіді, які пощастило одержати:

— Для укладення шлюбу найоптимальнішим як для чоловіків, так і для жінок, є вік між 25 та 29 роками.

— Шанси жінки вийти заміж падають. Протягом останнього десятиріччя кількість весіль у порівнянні з 70-ми роками зменшилась приблизно на 25 відсотків. Якщо така тенденція збережеться, то найближчим часом тільки 70 відсотків усіх американок зможуть знайти собі чоловіка (в 1972 році їх було 82 відсотки).

— Однак серед людей, які так і не знайшли собі постійного супутника життя до 55 років, домінують чоловіки. Щоправда, подолавши цей віковий бар'єр, саме вони значно частіше, ніж жінки-ровесниці, вступають у шлюб.

— Сьогодні жінки вчетверо частіше, ніж десять років тому, одружуються з чоловіками, молодшими за них.

— Якщо жінка не вийшла заміж до 35 років, вірогідність того, що колись іще така подія в її житті відбудеться, дорівнює 33 відсоткам.

— Жінки, які мають спеціальну освіту, в половині випадків знайомляться з майбутнім чоловіком на роботі. До того ж такі «професійні» союзи набагато міцніші за ті, де знайомство відбулося через шлюбне оголошення, через клуб для одинаків тощо.

— Жінки, батьки яких колись розлучилися, самі розлучаються з чоловіками у півтора рази частіше за тих, хто виріс у повноцінних сім'ях.

— 88 відсотків жінок, які розлучились, твердять, що після цього стали цілком щасливими. В аналогічній ситуації задоволення життям висловлюють 77 відсотків мужчин.

— Від 70 до 75 відсотків розлучених обох статей мають шанс вдруге укласти шлюб.

— Двадцять із ста дівчат, які укладають шлюб, зберегли свою невинність. 25 років тому таких цнотливих наречених було вдвічі більше.

— Половина всіх незаміжніх жінок хоч раз у житті мали близькі стосунки з чоловіками.

— Тривалість життя серед розлучених або тих, хто ніколи не був у шлюбі, всупереч поширеній думці вища, ніж в одружених.

— З десяти подружніх пар сім зберігаються до 40-річного ювілею шлюбу.

ЛЕЛЬ–статистик

Поступово необхідність захисту від інфекції відходить на другий план, і презерватив починають застосовувати як нешкідливий, надійний, найпоширеніший і простий у вжитку засіб контрацепції. Однак до негативних боків вживання презервативів слід віднести можливе зниження гостроти відчуттів в одного або в обох партнерів. Та й з естетичної точки зору використання презерватива на відповідній стадії статевого акту виглядає не найкращим чином. Усе це спричинилося до того, що традиційний метод контрацепції було витіснено іншими — гормональними та внутрішньоматковими засобами.

Воїстину, «все повертається на круги свої». Хіба гадав Фаллопій, що наприкінці XX століття відбудеться третє відкриття презерватива? До того ж на перший план висунуться знову-таки не контрацептивні властивості, а ефективність його використання для профілактики захворювання на СНІД статевим шляхом?..

Сучасні презервативи виготовляються з тонкої пружної гуми, що сприяє змінам його розміру в залежності від розміру статевого члена. Довжина презерватива 10 сантиметрів, завширшки він 2,5 сантиметри. На верхівці його є порожнина, куди викидається сперма і де вона накопичується. Невдачі при застосуванні презерватива можуть виникати у тих випадках, коли під час бурхливого статевого акту він рветься або ж зісковзує. В такому разі слід одразу застовувати інший, сперматоцидний засіб, який маєте під рукою (про це — згодом).

Як правильно надіти презерватив? Його надягають в скрученому вигляді на ерегований статевий член, коли головка не вкрита крайньою плоттю. Він має прилягати до члена, не створюючи зморшок. Презерватив слід надягати до, а не в процесі статевого акту.

Естетичну дисгармонію, яка може виникнути в цій ситуації, легко усунути, якщо цю процедуру включити до попередньої любовної гри. Нехай презерватив надіне жінка — ніжно й тремтливо. Тоді не станеться тих помилок, які неминуче виникають в атмосфері поспіху та нетерпіння.

І ще одна рекомендація. Часом жінки нехтують цим засобом контрацепції через неприємні відчуття тертя за недостатньо зволоженої піхви. У таких випадках необхідно зволожувати презерватив протизапліднюючим желе, можна навіть слиною — але ні в якому разі не вазелином або маслом, які розпушують гуму.

Попри весь великий арсенал сучасних контрацептивних засобів, досить часто як спосіб запобігання вагітності використовується **перерваний статевий акт** — передусім це стосується підлітків. Це — один з найдавніших способів. Суть його полягає в тому, що перед настанням оргазму чоловік «іде» з жінки і сперма виливається повз статеві органи жінки на заздалегідь підкладену серветку або рушничок. Перевага методу полягає в тому, що він не вимагає ніяких спеціальних засобів та пристосувань. Але має і суттєву ваду: пов'язане з ним психоемоційне навантаження на чоловіка та жінку — чи пощастить вчасно перервати парування? Чоловік не може вільно віддатися почуттям, оскільки повинен постійно стежити за тим часом, коли треба «залишити» жінку. Та ще більше страждає жінка, оскільки часто-густо вона залишається без задоволення. Крім того, немає жодної гарантії, що чоловік точно розрахує час виходу, що не станеться передчасного сім'явиверження тощо. Тож рекомендувати перерваний статевий акт як постійний засіб запобігання вагітності не можна.

Фізіологічно наприроднішим і нешкідливим засобом контрацепції є **ритмічний метод, або метод періодичного утримання**. Також він відомий під назвою календарного метода запобігання вагітності Огіно-Кнауса (на честь японського та чеського лікарів, які науково розробили систему «безплідних днів» менструального циклу в тридцятих роках нашого століття). Цей вид контрацепції грунтується на тому, що жінка може завагітніти не завжди, а тільки у відповідні дні після овуляції — виходу зрілої яйцеклітини з яєчників.

Докладніше про цей метод — у наступному номері «Леля».

ЗВИЧАЙНА «НЕЗВИЧАЙНА» СІМ'Я

Навряд чи я помилюсь, сказавши, що практично кожна жінка мріє колись створити свою сім'ю. Власне, у цьому розумінні американські дівчата Ненсі та Емі нічим особливо не відрізнялися від більшості своїх ровесниць: вони теж мріяли про сім'ю. Мріяли — це тому, що тепер уже таку сім'ю мають, тобто здійснили свої мрії. Створили звичайну сім'ю.

Звичайну?.. Нічого не хочу наперед казати, а просто без коментарів познайомити вас із статтею з американського журналу «МІЗ». А якщо вам схочеться відгукнутися на цю публікацію, то чекатиму на листи.

П'ятирічна Сейра нічим не відрізняється від мільйонів своїх ровесниць: любить дивитися мультики, слухати казки і малювати пухнасті хмаринки та жовте променисте сонечко. Як і в більшості дитсадківських маляюків, малюнки на тему «Моя сім'я» зображають незграбних веселих чоловічків, які взялися за ручки і граються. Тільки на Сейриному малюнку, крім тата й мами, присутній ще один персонаж — Емі, друга мама. І фотокартка у шафі, де у всіх дітей двоє батьків, зображає трьох: Дуга, Ненсі, Емі.

Звісно, якщо попросити перерахувати всіх членів сім'ї, Сейра назве купу бабусь та дідусів, двоюрідних братів і сестер. Потім згадає Френсі — колишню кохану своєї мами, а нині найкращу подругу, ну й Річарда (він, правда, ще не зовсім член сім'ї) — нового коханого свого тата. Річ у тому, що Сейрина мама — лесбіянка, а тато — гомосексуаліст.

Кілька років тому Ненсі, «біологічна» мати Сейри, та її подруга Емі вирішили завести дитину. Для цього існують дві можливості: скористатись донорською спермою з пробірки або знайти реального донора — за згодою. Порадившись, подруги вирішили, що, попри ризик можливих ускладнень через пре-

5 «Лель» № 1

ЛЮБИТЬ — НЕ ЛЮБИТЬ?..

Тест Леля

Ви зустрічаєтесь уже доволі давно, може, навіть встигли одружитися,— та часом спливає думка: а чи любить він (або вона) мене так само сильно, як у дні перших побачень?..Може, цей тест допоможе розібратися. Гра, звісно, але...

1. Які слова ви вважаєте найкращим освідченням? Які з них партнер промовляє, коли ви разом?
а) Я кохаю тебе!
б) Безмежно щасливий (щаслива) з тобою поруч!
в) Ти мій ідеал!
2. Чи часто ви кажете, що можете прожити разом усе життя?
а) Так.
б) Ні.
в) Ніколи такого не кажете.
3. Що він (вона) робить, маючи поганий настрій?
а) Йде до найкращого друга.
б) Виливає вам душу.
в) «Плачеться в жилетку».
4. Реакция партнера на ваші дурниці.
а) Виправдовує.
б) Втішає так, щоб допомогло.
в) Каже: «Нічого страшного...»
5. Запитуючи, що сталося, справді хоче це знати?
а) Так.
б) Ні.
6. Ви телефонуєте на роботу партнерові. Відповідь:
а) «Зараз розмовляти не можу. Передзвоню пізніше».
б) Кидає справи, просить колег вийти з кабінету, все вислуховує
в) «Розповіси все під час зустрічі».
7. Про що найчастіше розповідає?
а) Про роботу, про хобі.
б) Про себе.
в) Про ваше спільне життя та майбуття.
8. Чи допомагає у дрібницях?
а) Так.
б) Ні.
9. Розповідаючи своїм друзям про вас...
а) Любить вас хвалити.
б) Не дозволяє собі обговорювати вас.
в) Усе залежить від його настрою.
10. Якщо ви переносите побачення на завтра?
а) Легко змінює свої плани.

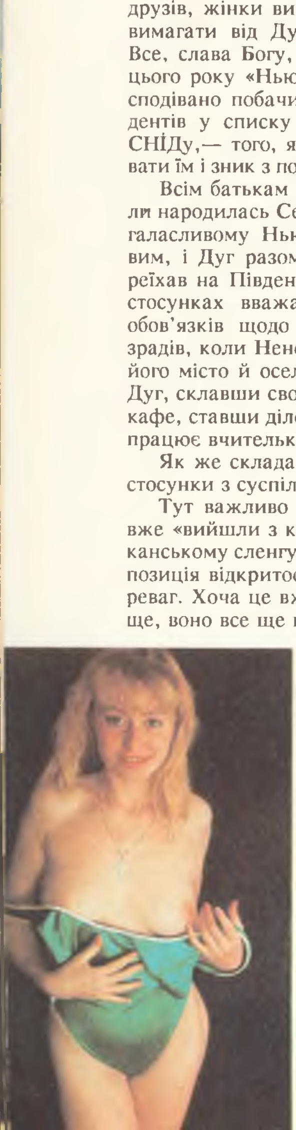
тензії батька, варто все ж таки мати його на той випадок, якщо дитина поцікавиться, де її тато.

У таких випадках донором часто стає чоловік-гомосексуаліст: існує розуміння спільних проблем, пов'язаних з гомофобією (тобто громадською неприязню до сексуальних меншостей), практично усунені сексуальні претензії та шантаж щодо дитини. Одначе відчутно зріс ризик СНІДу. Але Ненсі та Емі народились під щасливою зіркою. Коли вони розпочали свої пошуки кандидата в батьки, про хворобу знали й говорили ще мало. Попри всі поради друзів, жінки вирішили, що непристойно вимагати від Дугласа аналізу на СНІД. Все, слава Богу, обійшлося. Та, читаючи цього року «Нью-Йорк таймс», Ненсі несподівано побачила ім'я одного з претендентів у списку жертв, які померли від СНІДу,— того, який припинив телефонувати їм і зник з поля зору ще років сім тому.

Всім батькам було близько сорока, коли народилась Сейра. Життя в дорогому й галасливому Нью-Йорку стало обтяжливим, і Дуг разом зі своїм партнером переїхав на Південний Захід. Хоча в таких стосунках вважається нормою не мати обов'язків щодо донорської дитини, він зрадів, коли Ненсі та Емі теж переїхали в його місто й оселилися неподалік. Емі та Дуг, склавши свої заощадження, відкрили кафе, ставши діловими партнерами. Ненсі працює вчителькою в місцевому коледжі.

Як же складаються сімейні відносини, стосунки з суспільством, громадою?..

Тут важливо відзначити, що всі вони вже «вийшли з комори» — так на американському сленгу називається принципова позиція відкритості своїх сексуальних переваг. Хоча це вже досить поширене явище, воно все ще викликає шок і подив серед консервативно настроєних людей. Більшість відвідувачів кафе Емі й Дуга вважають, ніби вони — чоловік і дружина, але одержують у відповідь детальні пояснення щодо ступеню їхнього спорідnення. Не бажаючи брехати своїй доньці, від неї теж нічого не приховують. Перше відвідування педіатра також здійснили всією сім'єю, щоб лікарю не доводилося згодом плутатися: хто є хто.

Сейра живе разом з мамами, але по неділях на прохання Ненсі та Емі Дуглас бере доньку до себе. Він з власної ініціативи платить аліменти, щоправда, не завжди регулярно, що створює деякі труднощі для мам. На відміну від «звичайних» батьків, які живуть окремо, відносини між татом та матерями позбавлені напруги, ревнощів та обопільних претензій на дитину.

Звісно, не все просто. Хоча в окремих випадках батьки Сейри у відповідь на свою щирість і одержували таку ж відвертість, більшість людей схильні все-таки ставитись до них насторожено.

Існують і юридичні неузгодження: Емі у випадку «розлучення» з Ненсі не матиме ніяких прав на дівчинку. А якщо помруть тато й мама Сейри, навіть за наявності заповіту, де вони призначать Емі опікуном, бабусі й дідусі можуть відібрати в неї дитину згідно з законом.

А як бути з термінологією? Емі вважає Сейру своєю донькою, та як пояснити продавцеві в магазині, коли він цікавиться, чи її це дівчинка, що це зовсім не те, що він має на увазі? «Недавно я почала з нею розмову на цю тему. «Знаєш,— сказала я,— я не народила тебе, та все ж таки я також мама». «Звичайно,— відповіла Сейра.— Мама — це моя мама, але я і твоя донька, мамо».

Все ускладнюється тим, що сім'я живе в невеличкому місті з доволі сталими поглядами. У Сан-Франціско, наприклад, де гомосексуалісти та лесбіянки складають істотну частину населення, можна знайти роботу в компанії, де всі чи більшість належать до сексуальних меншостей. Там уже цілковито створено своє середовище: лікарі й психоаналітики, сфера обслуговування, бари й ресторани для таких людей. У маленьких містечках сексуальні меншості більш ізольовані. Та навіть тут сім'я Сейри не виглядає «білою вороною», в її дитсадковій групі є кілька дітей з таким же незвичайним «комплектом» батьків. А загалом таке явище стало частиною американської дійсності і, схоже, у суспільства немає іншого вибору, як звикнути до цього.

Втім, в усьому іншому це звичайна сім'я, де всі батьки люблять дівчинку і опікуються нею, де спільно обговорюють її майбутнє, сперечаються щодо методів виховання, шукають компромісів. Звичайна сім'я.

ЛЕЛЬ–тлумач

ЩО ЙОМУ ПОДАРУВАТИ?

Ця проблема набуває нечуваної гостроти напередодні свят. Тож і тепер, певне, чимало дівчат і жінок починають гризтися сумнівами: що ж подарувати коханому? Адже скоро і Різдво, і Новий рік, а так хочеться щось приємне зробити на початку року, щоб коханий зрадів — а відтак і весь рік обіцятиме бути радісним!.. Власне, проблема подарунка до свята — суто індивідуальна і залежить від смаків і уподобань людини. Але за часів загальної цікавості до гороскопів, можливо, саме вони і допоможуть вам зробити зробити свій вибір.
Отже, спробуємо скористатися гороскопами.
Оскільки ОВЕН відзначається практичністю та майстровитістю, його, безумовно, втішить якась технічна новинка, яку він зможе використати у домашньому господарстві.
Певне, ніхто не любить свій дім так, як ТЕЛЕЦЬ. Тому йому майже напевне сподобається річ, яка прикрасить його оселю.
Люди, які народились під знаком БЛИЗНЮКІВ звичайно мають якесь хобі. Тому треба тільки дізнатися про хобі свого коханого — тоді й обрати відповідний подарунок.

б) Демонструватиме своє розчарування.
в) Буркотітиме, поки вас не замучить совість.
11. Чи можна чекати від партнера несподіванок?
а) Так.
б) Ні.
12. Якщо — боронь Боже! — станеться біда?
а) Напевне, покине вас невдовзі.
б) Буде поруч завжди.
в) Чесно зізнається, що буде важко разом.
13. Самі вигадайте запитання і дайте відповідь.
а) Так.
б) Ні
14. Що йому (їй) подобається у вас найбільше?
а) Те, що ви кохаєте його (її).
б) Не знаєте, що саме.
в) Знаєте, але не скажете.
15. Чи любить критикувати?
а) Ні, не хоче ображати.
б) Тільки за поганого настрою.
в) Так, але ви не звертаєте уваги.
16. Покохали б ви одне одного, якби зустрілися знову?
а) Так.
б) Ні.
в) Ні в якому разі!
Тепер рахуємо очки за таблицею і починаємо думати.
1. а — 6, б — 3, в — 9.
2. а — 5, б — 10, в — 3.
3. а — 3, б — 6, в — 9.
4. а — 6, б — 9, в — 3.
5. а — 10, б — 3.
6. а — 9, б — 3, в — 6.
7. а — 3, б — 6, в — 9.
8. а — 10, б — 3.
9. а — 6, б — 9, в — 3.
10. а — 9, б — 6, в — 3.
11. а — 10, б — 4.
12. а — 6, б — 9, в — 3.
13. а — 10, б — 3.
14. а — 6, б — 9, в — 3.
15. а — 9, б — 6, в — 3.
16. а — 10, б — 3, в — 1.
Маєте 56—89 очок: у вашi стосунки непогано було б додати фантазії. Схоже, що він (вона) не може себе виявити в коханні. Треба допомогти людині, а це можете зробити тільки ви.
90—131 очко: ви відверті між собою, прив'язані одне до одного. Скажіть чесно: ви щасливі?
132—177 очок: невже відповідали чесно? Поздоровляємо: таке буває тільки в кіно!

РАКИ, як відомо, люблять смачно попоїсти. Тому зрадіють чомусь смачненькому.
А ЛЕВ буде вдячний за подарунок, який підкреслить його схильність до елегантності. Гарна краватка або туалетна вода — цілком підходять.
Солідна, економна ДІВА із задоволенням прийме в подарунок будь-яку практичну річ.
ТЕРЕЗИ, як правило, естети. Тому можна порадити подарувати їм щось для прикрашення оселі або самих себе.
Прихильник усього таємничого та незвичайного — СКОРПІОН. Тому він буде задоволений, одержавши, наприклад, новий амулет.
Люди, які народились під знаком СТРІЛЬЦЯ, досить часто захоплюються спортом. Відповідно і в подарунок можна обрати їм спортивну річ.
КОЗЕРОГ — чудовий господар. Він зрадіє чомусь такому, що згодиться в господарстві.
ВОДОЛІЙ — романтик за природою. Тому йому можна дарувати збірки віршів, оригінальні свічники або репродукції улюблених картин.
Коханому, який народився під знаком РИБИ, теж згодяться збірки віршів, хороші платівки, оскільки ці люди люблять музику.

ЛЕЛЬ–астролог

БРЕШІТЬ ТАЛАНОВИТО!

Є такий сивобородий анекдот. Приходить чоловік додому десь на світанку. Хоча дещо й протверезів, але помаду зі щоки ще не стер. Як на те, дружина не спить. Відкрив чоловік рота, постояв так, постояв… потім рукою махнув і каже:

— Слухай, вигадай щось сама.

На оплески не розраховую, оскільки анекдот справді старезний. Однак засвідчує цікаву подробицю життя: чоловіки часом геть втрачають можливість творчо брехати.

Натомість нічого подібного неможливо уявити з жінкою! Жінки брешуть значно талановитіше, ніж чоловіки — саме такого висновку дійшли американські дослідники цієї проблеми.

Привід ретельніше дослідити проблеми брехні в американців був вельми суттєвий — Уотергейтський скандал, пригадуєте? Група чікагських учених визначила, що середньостатистична доросла людина вдається до брехні тринадцять разів на тиждень. Як суворо зазначив керівник групи дослідників, «саме здатність брехати відрізняє людину від тварини».

Втім, якщо повірити каліфорнійському фахівцеві–психологу Джуді Кроуел, то й не тільки від тварини. Оскільки, за словами Кроуел, саме брехня розмежовує чоловіка й жінку. Жінки брешуть значно вигадливіше, талановитіше за чоловіків, але не надають цьому особливого значення. Вони розтринькують свій потенціал брехні дуже недбало, з будь-якого приводу, часом не маючи з цього ніяких дивідендів. Чоловіки ж здебільшого використовують брехню в стратегічних цілях.

Резюме Джуді Кроуел категоричне: «Жінки обманюють самих себе, чоловіки — інших». Цей висновок грунтується на своєрідній типології брехні, яку склав професор Лос-Анджелеського університету Брайєн Кінг. Відповідно до цієї типології людську брехню можна розподілити на чотири категорії.

1. **Нарцисична брехня**. Хизування, яке має звеличувати власну особу.
2. **Маніпуляційна брехня**. Прагнення ввести когось в оману заради власної вигоди.
3. **Ухильна брехня**. Своєрідний конформізм, аби уникнути конфлікту, негативних наслідків.
4. **Мелодраматична брехня**. Роздування, перебільшення подій, які сталися з тобою або кимось іншим.

Так от — психологи дійшли висновку, що у першій та другій категоріях переважає чоловіча брехня, а жіноча — у третій та четвертій. Якщо з чоловіками та їхньою схильністю до брехні все більш-менш зрозуміло, то от жінок мушу заздалегідь попередити: далеко не завжди ваша, хай навіть дуже творча брехня може піти на користь. Адже ухильна, конформістська брехня здатна викликати небезпеку самообмани: жінка починає свято вірити в те, що вигадала півгодини тому. Повертаючись до наведеного на початку анекдоту, можна сказати, що жінка здатна відгукнутись на пропозицію чоловіка і переконати себе, нібито він затримався на урочистому засіданні брокерської фірми з приводу перевиконання квартального плану ділерами від шейпінгу під превентивні інвестиції. А відтак, переконавши себе, й повірити в це.

Те саме стосується й мелодраматичної брехні, оскільки тільки жінка здатна роздути якусь дрібничку до розмірів всесвітньої катастрофи. Так, припустимо, Шекспір з якогось носовичка створив справжню трагедію «Отелло»… Втім, що це я, даруйте? Він же був чоловіком?..

Атож, чоловіком. За статтю. А за фахом — генієм. Тому, напружившись, зумів вигадати трагедію на рівному місці. Тобто — зробив те, що будь-яка жінка змогла б вчинити без зайвих зусиль!

Власне, всі жінки — генії. Тільки не знають про це, отож, і розтринькують свою геніальність у буденних справах, у розмовах з подругами і в пліткуванні. А от якби вони застосували свою фантазію так, як користуються нею чоловіки, то давно б уже випередили тих і в мистецтві, і в творчості, і в політиці.

Подумайте про це, мої любі.

Лель–психолог

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Здається, мені в цьому житті нічого не треба. Мандрую собі світом, роблю якісь справи, що приносять задоволення, і насолоджуюсь тим, що й досі живий.

Певною мірою, це так і є. Але все життя мріяв про дім. Я жив у багатьох будинках, наймав безліч квартир, більшість з яких були охайні й зручні. Але перша спроба побудувати свій дім закінчилася невдачею. Провал підступно чекав на мене завжди, коли я хотів знайти спокій.

Коли мені виповнилося двадцять дев'ять з половиною років — повірив в обіцяне гороскопом відкриття нової ери. Я й справді намагався догодити гороскопові, але мені швидко набридали наперед визначені маршрути; набридало йти до мети, особливо коли знав, що вона в моїй кишені. Я завжди вибирав подорожі навмання. Коли йдеш, насолоджуючись самим процесом ходи. Пам'ятаю, студентом любив приходити на вокзал і сідати в першу-ліпшу електричку. Потім доїжджав до кінцевої станції і знову їхав кудись, аби не назад. Так я об'їздив усю Україну, Білорусію, Балтію, центр і північ Росії. Але найцікавішою, як на мене, була подорож пішки.

Якось разом зі своїми двома друзями вирішив походити болотами Волині. Ми йшли без карти і без найменшого уявлення про те, що нам належить подолати. Ми просто йшли. Я плівся у хвості, бо ніс найважчий заплічник. І однієї миті зрозумів, що ані В., ані П. вже не витримують темпу, який вони самі собі задавали. Не дивно, бо ліс місцями був майже незайманим. Дорогу нам заступали то болота, то меліораційні канави, які подолати було аж ніяк не легше, ніж болота. І тоді я вирішив очолити «пелітон». У велогонщиків то взагалі норма — якщо кілька спортсменів пішли у відрив, то щокілька хвилин уперед виходить новий гонщик. Це дає можливість підтримати високий темп. Ми мали інший випадок. Наш загін майже зупинився серед боліт і лісу. Я обігнав хлопців і пішов швидше. Вони одразу підтягнулися, закрокували впевненіше, майже зовсім відмовилися від перекурів. Я й сам значно краще почувався на чолі, як вони краще почувалися за моєю спиною. На додаток скажу, що зміна лідера відбулася там, де це виключається — на переправі. Нас з усіх боків оточувало непролазне болото, і комусь треба було приймати рішення. Ось тут я вперше в житті зрозумів, що така функція мені до снаги. Жодного разу, принаймні в екстремальних ситуаціях, я не мав опонента. Гурт людей — купка друзів чи рота — ніби перетворювався на єдиний слухняний організм.

Я зарікався не повертатися до афганської колотнечі, але скажу, що й там часом рядовий при живому ротному брав на себе командування підрозділом. Просто, коли сутужно, умовності відходять на другий план. Люди підсвідомо завжди знають, хто є хто і кому треба підкорятися.

За кілька годин після банкету в ресторані «Салют» у товаристві мафіозі я обміркував дальші дії. Банкет, треба сказати, був абсолютно ніяким. Ми гарно поїли, гарно випили, мене повихваляли, я, в свою чергу, сказав, що операція була розроблена блискуче. І таке інше.

Я відвіз Б. на нову квартиру, яку на той час обладнали всім необхідним; пошкодував, що моя нова спроба зажити тихим щастям відкладається на невизначений строк. Розрахувався з кооперативом трьома сотнями фунтів готівкою, що дало їм змогу відчути себе щасливими, кинув у сумку спадковий автомат, вдягнув старенький джинсовий костюм і подався до Ш. Група захвату на той час мала бути готова.

План був простий. Треба було взяти кілька бойовиків із загону Ш. і потрапити на аеродром, де ми вивантажували ящики фірми й брали лівий вантаж. Зв'язатися з обслугою, яка порекомендувала пасажирів. У них з'ясувати, що то за люди, знайти й захопити їх. Щодо матеріальних цінностей, які перейшли до мене, то збирався вдавати, що нічого про них не знаю, а свідків уже нема. Але треба було викласти Ш. модифікацію пригоди, що з нами трапилася. Пояснити, що я мовчав, бо не мав морального права підставляти пілотів.

Я трохи побоювався, що Ш. розлютується, але сталося навпаки. Він зрадів, що є ниточка.

— Тільки повторюю,— наголосив він,— наша мета — не помста, а безпека. Найкраще, коли ви візьмете заложників, а вже потім ми домовимося з їхніми шефами.

Я погодився. І тільки потім зрозумів, що Ш., окрім усього, веде дивну й небезпечну гру. Він тому і примчався з бойовиками на стоянку, щоб узяти за зябра людей, з якими, чи точніше, з босом яких мав укласти якусь угоду. Ось і тепер він явно шукав союзника. І ті документи, які вишукував я, напевно, йому потрібні для шантажу чи, може, для подарунку й запоруки надійного союзу. Ш. явно формував свою потужну коаліцію. Він готувався до того, щоб проголосити себе королем. А я мав йому допомогти. І, звичайно ж, я був не єдиним найманцем, який за копійки робив йому мільйони.

Однак яка різниця? Усі мої дії приносять певну вигоду. Ось і тепер кожному з нас видали по конверту з грошима й пообіцяли щедру винагороду по закінченню. Я ж, окрім того, одержував шанс врятувати своє життя.

Добиратися до місця завантаження нелегальними ящиками ми вирішили двома шляхами. Двоє бойовиків мали подолати необхідні 350 кілометрів на захід на «Волзі». Ще четверо разом зі мною — літаком-близнюком того, який було безжалісно спалено. Ми повинні були прилетіти трохи раніше, щоб на місці все з'ясувати.

На аеродромчику нас чекали. Не встигли спинитися гвинти, як до літака підбігли оті двоє, що минулого разу під'їжджали УАЗиком. І цього разу машина стояла неподалік. Я звернув увагу, що номери київські, отже, цілком можливо, що й машина належить фірмі.

— Що то були за люди, яких ви минулого разу нам порадили? — одразу після вітань перейшов я до справи.

— Які люди? — абсолютно природньо здивувалися вони, і я вже почав думати над варіантом, коли ці люди нічого не зможуть сказати.

— Минулого разу, коли я прилітав сюди, ви моїм хлопцям порекомендували двох чоловіків і жінку. Їм треба було перевезти вантаж,— стримано розжовував я.

— А, тих...— згадали вони, порадувавши мене.— Та це ж наша Раїса з кавалером та якимось товаришем. А що таке?

— Нічого. А ці люди з'являлися в селі після того?

— Про всіх не можемо сказати, а Раїска з'являлася, бо ж вона тутешня. На початку весни зі Львова приїхала й увесь час живе у матері. Ніде не працює. До неї часто її кавалер приїжджає. Іноді з друзями. Хлопці при грошах. Це точно.

— А де живе Раїска?

Мені пояснили, що хата її на околиці села найперша від лісу. Такий собі дерев'яний будинок на дві спальні. Нам нічого не залишалося, як тихенько захопити цю Раїску. А ще краще, якби в неї хтось був. І головне — тихо, аби міліцію не вплутувати. Треба було почекати, поки стемніє, потім вивчити, що відбувається в хаті. І якщо все спокійно, взяти будівлю приступом.

Ми вирішили не чекати машини з підмогою, а стрибнули в УАЗик і поїхали до села. Зупинили машину якомога далі від хати і вже з лісу почали пробиратися до мети нашої подорожі. Від дерев, під якими вмостилися, до хати було метрів п'ятдесят. Раїска стояла біля призьби й мила посуд. Я її впізнав одразу ж, хоча у довгій спідниці та убогому трикотажному светрику вона не надто нагадувала ту розцяцьковану стерву, що так жорстоко знущалася над Б. Тепер вона виглядала на таку собі сільську вчительку.

— Вона,— кивнув я хлопцям,— ану, спробуйте її взяти.

— Ми її спочатку схопимо, а візьмемо вже тут,— від-

* Закінчення. Початок див.: «Лель», №3–5, 1992.

НОЧВИ

Кореспонденти цілком інформаційного агентства НОЧВИ (НОвини Чи ВИгадка?) повідомляють!

А МОЖЕ, ЦЕ ЛЮБОВ?

В Єкатеринбурзі вже втретє засуджений за зґвалтування злочинець-рецидивіст. Щоразу він вчиняв насильство над однією й тією ж жінкою. Знову вирушаючи в далекі краї, він пообіцяв їй повернутися...

6 «Лель» № 1

жартувався один, який і пішов, прихопивши з собою іншого, з котрим вони найбільше товаришували.
Під деревами залишився я і найнепримітніший у нашій компанії чоловік. Він не надто вирізнявся статурою і гірше за нього був збудований лише я. Але я бодай говорив і виявляв результати розумової праці, а цей завжди мовчав і спав. Ось і тепер «сонько», як я його про себе охрестив, схилився головою на дерево і заснув. А я з цікавістю стежив, як розгортаються події. Один з бойовиків прокрався до хати городами й став за рогом в кількох метрах від Раїски. Йому досить було зробити гарний стрибок, і та була б у нього в руках. Інший обійшов садибу і увійшов у двір через ворота. Раїска звела на нього очі. Він підійшов ближче, зняв з плечей сорочку, щось у цей час говорячи Раїсці, а потім одним спритним рухом втиснув їй сорочку до рота. Цієї ж миті з-за рогу вискочив його напарник і, потрусивши перед носом у Раїски пістолетом, показав їй напрямок, у якому вона має йти. У полонянки не було настрою жартувати. Вона так і йшла попереду з опущеними руками, навіть не намагаючись виплюнути з рота сорочку.
Не знаю, чи порадував її напад моїх колег, але те, що, побачивши мене, вона зовсім розкисла, це точно. Але тривало те лише кілька хвилин. Невдовзі вона вже легковажно реготала, наче нічого не розуміє.
— Ой, навіщо було мене зброєю лякати,— намагалася віджартуватися вона.— Сказали б, чого хочете, то я б вам там у дворі прямо все й зробила. Чотири такі красені! Аби в мене тільки здоров'я вистачило...— Ну й таке інше.
Хлопці жартували у відповідь, а я мовчав. Справжня розмова почалася вже в салоні літака.
— Давай розповідай! — гаркнув я, чекаючи, що ця хитра бестія зараз усе викладе, доводячи, що вона тут ні до чого. Такі жінки не корчать із себе героїнь. Їх ореол — мучеництво.
— А що розповідати...— розвела вона руками.— Сказали: полетіли, я й полетіла.
— Хто вони такі?
— Хто-хто. Один — мій Петро. Гарний хлоп, але вельми дурний,— спробувала пояснити вона.— Завше в якусь халепу влізе. То з міліцією, то з дружками. А інший — його колега.
— На літак їх, звичайно, ти вивела?
— Я! Він сказав, що його шукає міліція, що треба втікати за кордон, що бачимося востаннє. От тоді я йому й ляпни: щовівторка тут літак з Києва сідає. Можна на ньому разом зі мною втекти. Він поїхав до Львова і повернувся з ящиком та товаришем. А що далі було, сам знаєш,— схлипнула вона.
— А котрий з них твій коханий? — запитав я.— Той, в якого я всадив три кулі, чи той, в якого півтори? — Не знаю, чому я запитав, бо для мене було очевидно: той, що півтори.
— Той, що три,— сказала вона й розревілася ще дужче.
— А де вони зараз?
— Петро лікується, а Василь, слава Богу, живий-здоровий. Не надто ти його покалічив.
— А тепер головне питання: де знайти твого Петрика? Тільки, Бога ради, не кажи, що не знаєш.
— Їй-бо, не знаю,— ще дужче заплакала вона.— Хоч стріляй, хоч гвалтуй, хоч на шматтям ріж.— Я одразу ж згадав, як намагалися покарати її гвалтуванням небіжчики-пілоти.
— Сонечко, я тебе благаю, не змушуй мене до надто жорстоких дій.
— Що,— розревілася Раїска,— гвалтувати, садисти, будете?
Я зареготав у душі, згадавши байку про хитру щуку, а ще казку про підступного кролика, який так благав, щоб його не кидали у чагарі.
— Ну що ти,— заспокоїв її я,— гвалтувати не будемо. Будемо спочатку бити. А потім, може, й пристрелимо. Бо якщо ти не знаєш, то розкажу: твої хлопчики вже вбили обох пілотів і спалили літак. У мене немає вибору: або я доберуся до них і зупиню цю різанину, або вони вб'ють мене.
— Зрозуміла,— сказала вона спокійно.— Але ж і мене зрозумій: вбивати їх ти не збираєшся. Ви, може, й спільну мову знайдете. А що буде зі мною?
— Я їм не скажу, звідки інформація.
— Такі вже вони дурні, що не здогадаються. Ні, ти вже що хоч роби, мені однаково вже помирати, так хоч врятую свого Петра.
І тут я згадав про її матір. Вона ж теж має щось знати. Принаймні той Петро не вперше приїжджає до її доньки. Щось він мав про себе висвітити.
— Стоп! — несподівано вигукнув я.— Чекайте мене тут! Цю стерву ми завжди вбити встигнемо. Піду поспілкуюся з її матусею.
— Не треба! — закричала вона, і я подумав, що вона, певно, хороша донька.— Я все розкажу. Він у Львові на квартирі лежить. Його там лікують. Я можу показати, де це, хоч зараз.
Можливо, інший на моєму місці зрадів би. Інший, але не я. По-перше, це, напевно, було зволіканням часу. Ніхто не знав, що могло статися за ці години. По-друге, там, у Львові, вона почувалася б вільніше, ніж тут у літаку посеред поля. І, найголовніше, ми не перевірили, що діється в неї вдома. Можливо, її коханий саме там і лежить. Можливо, туди хтось має приїхати з хвилини на хвилину. Можливо... Тобто ми впороли велику дурницю, не зазирнувши до хати. А щодо розмови з матір'ю, то було два шанси. Перший: мати могла не поділяти вчинків дочки та її друзів. Друге: матір можна було полякати перспективами, які чекають на її доньку. Але ж, можливо, матір просто нічого не знає, а якщо й знає, то зовсім не те, що треба.
Я викотив мотоцикла й помчав до будинку. Чомусь мені хотілося поїхати самому. Можливо, спрацювала звичка все робити одному. А можливо, я не вважав завдання складним. А ще ймовірніше, просто хотілося покататися на мотоциклі.
Ось і зараз я їхав селом повз лавочки, на яких купчилася молодь, і мій настрій миттєво змінився. Він втратив свою войовничість. Навпаки, щось сентиментальне прокинулося в душі. Мені не хотілося стріляти. Я почав думати про Б., а згадав чомусь О. Згадав – і злякався. Я не хотів повернення всього того, що пережив. Краще вже стріляти, ніж кохати без відповіді.
І тут мені згадався сьогоднішній сон. Мені снилося, що я приїхав на поминки до діда. На поминки, а не на похорон. Коли я підійшов до хати, мене зупинили й попередили, щоб я не лякався, бо дід не помер, а його тільки дуже покалічило. Я зателефонував Д., знайомій, про яку я досі не згадував, але про яку обов'язково ще розкажу. Вона була циганкою й розумілася на всьому: від зірок — до снів. Вона мені сказала, що має відродитися давнє моє горе. І оця раптова згадка про О. Невже це почнеться знову? Досить! Але куди дінешся від того, що має бути? Я дуже вірю у сни. Пам'ятаю, як вразив мене сон, що наснився тієї ночі, коли ми з О. остаточно з'ясували стосунки. Прокинувся серед ночі від того, що в мене затерпла рука, на якій лежала О. Тільки-но збирався нею поворухнути, як почув голос своєї бабусі, яка померла 15 років тому.
— Ти чого крутишся,— сказала вона мені,— чого це ти руку смикаєш? Невже ти не бачиш, що на руці нікого немає. Краще про ноги подумай, бо я їх зовсім відсиджу.
Я подивився на руку. О. не було. Рука й справді зовсім не затерпла, а ногою я навіть поворухнути не міг, бо саме на ногах сиділа бабуся, яку, волею випадку чи, може, закономірно, звали так само, як і мою кохану. Бабуся гойдала колиску з малим, що міцно спав. Зауважу, що за всю ніч він не прокинувся жодного разу, в той час як за звичайних умов прокидався не менше трьох-чотирьох разів.
— Не сумуй, що її немає,— продовжувала бабуся,— вона полетіла. Вона вільна пташка, тому хай політає. Якщо ти хочеш, то я тобі скажу, як прив'язати її до тебе. Хочеш?
І тут я чи не єдиний раз в житті вчинив, як справжній чоловік. Я сказав: ні! Але запитав: а що буде, якщо я не стану її прив'язувати до себе?
— Не поспішай казати «ні». Якщо ти передумаєш, то висмикни з її коси волосину, і я знов прийду до тебе й скажу, що робити далі. Бо це для тебе лише один вихід. Вона повернеться до тебе, але тоді, коли ти цьому вже не зрадієш. Я десять разів дивилася ваші долі і вісім з них — складалося саме так.
— А двічі? — в надії перепитав я.
— А двічі може бути лише після того, як мине вісім. Спочатку перенесеш вісім болів, а потім буде дві радості. Мотузок між вами не перерветься все життя.
А потім вона попросила мене не цілувати жінок у чоло. З того часу мене завжди тягне саме так і робити.
Я й того разу зателефонував Д. Вона мене уважно вислухала й

підтвердила мої найгірші сподівання — то був не сон. Я не хочу вірити в якісь надприродні сили, в потойбічний світ, у все, що нематеріальне, бо це може виявитися дужчим за мене. Я не розумію, чому існують речі, з якими навіть боротися не можна, настільки вони сильніші за мене.
Одного разу, працюючи в газеті й пишучи на різні окультні теми, я отримав листа від жінки, що мала в собі чужу їй істоту. Ця істота говорила з нею чужою мовою і з невластивою жінці дикцією. Ми з тою істотою спілкувалися, але мій роман не про те. Скажу лише, що я відмовлявся вірити в існування тої істоти. Аж поки не запропонував: у мене в книжковій шафі на верхній полиці ліворуч стоїть якась книжка, прочитай мені перший рядок сотої сторінки.
— То книжка віршів Віталія Бориспольця. Там лише 48 сторінок,— почув я відповідь.— А от у наступній книжці можу прочитати: «Чи не з роду Божів»... Коли я прийшов додому й перевірив, то моя здогадка підтвердилася. В означеному місці й справді стояли книжки В. Бориспольця та І. Калинця, з якої й було взято рядок.
На щастя, додумувати було ніколи. Я залишив біля двору мотоцикла і сміливо пішов до хати. У дворі нікого не було. Я зазирнув у вікно. На кухні господарювала жінка років п'ятдесяти. Не схоже було, що, почувши про якусь загрозу для її дочки, вона кинеться плакати. Здавалося, їй байдуже все, окрім приготування їжі. В інші кімнати я не зазирав, знехтувавши власною безпекою. І взагалі, я збираюсь і дію точно лише в екстремальних ситуаціях. У інший час я — сама легковажність.
— Добрий вечір,— привітався до жінки. Вона лише повернула в мій бік голову: мовляв, чого тобі треба.— Прийшов оце до вас побазікати про вашу доньку.
— Ти що, їй чоловік, щоб про неї базікати? — так само байдуже відказала вона.
— Я їй більше, ніж чоловік,— магаючись хоч якось зачепити її, сказав я.— Я її власник. Може, помітили, що вона з годину тому зникла. То я її вкрав.
— Одружитися хочеш? — знову байдуже запитала вона.— Так я їй не пастух. Чи, може, хочеш викупа за неї попросити? Так грошей у мене нема, а мороки з нею багато.
Міркування про викуп мені сподобалися, бо вони, на мою думку, вказували на певну обізнаність цієї жінки в бандитських справах. Погодьтеся, ідея з викупом першій-ліпшій сільській бабі в голову не прийде.
— На біса мені потрібна ця затягана стерва.— Я все ще сподівався зачепити жінку.— А викуп за неї щонайбільше — шеляг. Мені такі гроші не потрібні. І давайте відкинемо жарти. Ваша донька з двома своїми мужиками намагалася викрасти літака і втекти до Румунії. Це їм не вдалося завдяки мені. Тепер її Петрик убив двох пілотів і спалив літака. Ваша донька в надійному місці. Але якщо я не отримаю від вас потрібну мені інформацію, то змушений буду її вбити.
Жінка не повірила, що таке чарівне створіння, як я, може вбити. Вона ліниво поралася коло чавунів.
— То неправда,— поволі мовила вона.— Петро — рідкісна сволота, але вбити він не міг, бо ще не ходить. А щодо «інформації», то сам питай у неї.
Я витягнув з кишені пістолет і поклав його перед собою на столі. Жінка не помітила цього, бо мій жест був недостатньо ефектно обставлений звуковими ефектами. Тому я клацнув затвором. Раїсчина мати знала цей звук. Вона швидко повернула голову.
— Що ти хочеш знати? — хутко промовила вона.
— Ще раз повторюю, якщо я не знайду Петра і його друзів і не розрахуюся з ними, вони знайдуть мене і розрахуються зі мною. Мене загнано в глухий кут, отож мушу стріляти, адже ціна слабкості — моє життя. І дочку вашу я застрелю, як суку. Вас теж застрелю, бо мені свідки ні до чого.
— А так не застрелиш? — Жінка знов говорила ліниво й байдуже, бо вже взяла себе у руки. Часом жінки дуже легко опановують себе, адже все життя тільки те й роблять, що вчаться оберігати свої нерви.
— Можу, звичайно, й так застрелити, але навіщо? Мені потрібен Петро і його друг.
— А чому ж Райка не сказала? Вона ж мудра дівка, швидко б усе зрозуміла. Якщо вона мовчить, значить, думає, що вигідніше мовчати. А що ж я буду собі на шкоду робити.
— Вона мовчить, бо якщо розкаже, а я не вб'ю її Петрика, то він вб'є її.
Вбивати цю жінку я, звичайно, не збирався. А говорити, як я і думав, не збиралася вона. Схоже було, що мені фатально не щастило.
Раптом я почув, що хтось відчинив сінешні двері. Я відскочив. За мить людина увійшла до кімнати, а Раїсчина мати закричала: «Обережно, тут чужі!»
Я був їй дуже вдячний. Бо, чесно кажучи, розгубився. Уявіть собі, заходить до жінки сусід, а я кидаюся до нього з пістолетом. Чи, навпаки, заходить бандит, а я собі спокійно сиджу, наче нічого не сталося. А цей крик змусив мене діяти. Двері розчинилися тієї ж миті, коли жінка закричала. Гість не встиг зреагувати, і я мав можливість вдарити його ногою в живіт. Він зігнувся, а я, вихопивши пістолета, якого був сховав до кишені, вдарив його по голові. Гість упав на підлогу. І цієї ж миті я отримав кочергою по голові. На щастя, жінка не надто розумілася на тому, як треба бити. Рогач ковзнув по волоссю, дуже боляче роздер вухо і осів на плече. Я навіть не повернув голови, бо для мене більшою небезпекою був чоловік. Потужним ривком я вирвав з його штанів пасок і щонадійніше зв'язав руки. Потім перевірив кишені і, знайшовши ПМ, переклав до себе.
Лише після цього я зазирнув до великої шкіряної сумки, яку приніс гість. В ній були золоті прикраси, гроші, целофановий пакет з медикаментами і кілька сорочок розмірів на три більших за того, хто їх приніс.
Жінка стояла й розгублено дивилася на мене. Нової спроби оглушити мене вона не робила.
— Я не хотіла,— заблагала вона,— воно само якось вийшло. Мені ніколи було розбиратися з нею.
— Потім розкажеш, що хотіла,— гаркнув я, зціпивши зуби й перекрививши обличчя, наче зараз кинуся на неї й роздеру. Напевне, вона повірила в мою лють.— А поки давай про те, що я в тебе питав.
— Він там,— показала на стелю,— але дуже поганий і не міг нікого вбивати. А цей чоловік — їхній лікар.
— У нього там зброя є? — перепитав я, розмірковуючи, як вийти з цієї дивної ситуації. Мені дуже потрібна була підмога, щоб відвезти до літака лікаря та Петра. Мотоцикл не підходив.
— Є. Але він дуже поганий. Увесь час марить. Йому навіть кілька днів довелося полежати в якійсь лікарні. Потім привезли сюди. Не бери гріха на душу. Він нікого не вбивав.
Потім я зметикував, що гість, безумовно, приїхав машиною. І справді, біля двору стояв мікроавтобус РАФ. Завдання ускладнювалося, бо в автобусі міг бути ще хтось. Треба було подивитися, що і як, але залишити Раїсчину матір одну було небезпечно. Тому я, підштовхуючи її пістолетом перед себе, повів до машини. На щастя там нікого не було. Натомість у салоні лежало кілька саквояжів та валіз з речами. Я подумав, що їх привезли сюди, аби сховати. Значить, Раїска виконувала функції завідуючої складом.
Ми вернулися до хати. Я міцніше зв'язав лікаря, витягнув з його кишені ключі від машини, переклав до себе найцінніше з того, що було у шкіряній сумці, забрав портмоне (в мене вже з'явилися звички мародера), замкнув на ключ хату і разом з Раїсчиною матір'ю поїхав до літака.
Хлопці, розсівшись на траві, вечеряли, а в літаку хтось займався коханням з полонянкою. Всі вкрай здивувалися, що я приїхав так пізно та ще й на машині, хоча, якби вони були нормальни-

МРІЯ ВСІХ ЖІНОК

Так можна було б назвати закон, прийнятий у 1288 році в Шотландії. Він дозволяв жінкам у високосні роки робити офіційні шлюбні пропозиції чоловікам, яких жінки уподобали, і в разі відмови вимагати з них сплати штрафу. Через суд, звісно.

ми спільниками, обов'язково б виставили нагляд за хатою, яку можна було звідси бачити в бінокль.
Але чи мав я їм дорікати за безтурботність і халатність, коли сам спіймався на цьому. Зрештою, вони просто працювали й виконували накази, а я вирішував ще й особисті проблеми, хоча це не додало мені розсудливості.
Хлопці послухали мої балачки про героїчне взяття полоненого, отримали ключі від хати і машини, а вже хвилин за двадцять привезли на РАФі до літака і лікаря, і Петрика. Їх та Раїску з матір'ю завантажили у літак і полетіли до Києва. Мавр, себто я, свою справу зробив, мавр може бути вільним. А до того ще й живим, що теж має неабияке значення.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Дивно складається все останнім часом. Замість того, щоб жити, як жив, плентаючись долею поволі, не помічаючи зупинок і назв станцій, я чомусь рухаюсь цілеспрямовано в заданому напрямку. З цього я роблю висновок, що епіграф цього твору має й зворотну силу: коли набридають подорожі навмання, ми обираємо дороги.
Не сказав би, що подорожі без мети й без маршруту мені й справді набридли. Але чомусь усе частіше хочеться чогось певного. Спокійно побудувати своє життя з Б. і спробувати бути з нею щасливим. Мати свій дім зі зручними меблями і ніжною господинею. Не думати про кляту О.
Але доля не дає мені спокою. Прилетівши, я чомусь пішов не в безпечну квартиру Б., де на мене чекали порожні кімнати й мила дівчина, а до своєї печери, куди будь-якої миті могли нагрянути непрохані гості. Але мені хотілося спокою. Хотілося на кілька хвилин забути про все на світі.
Я прийшов додому, поставив касету з голосом О., яку боявся слухати останнім часом, і раптом згадав, що вчора в неї був день народження. Рука сіпнулася до телефону. Але потім я згадав, як страшно говорити з нею по телефону. Спокійний, байдужий голос. Я уявив, як вона буде пояснювати, що зайнята і сьогодні; і завтра, і післязавтра. Ні, вона не брехала, намагаючись віднадити мене, просто вона була такою закрученою й багато в чому обділеною. А якщо чесно, то вона була абсолютно нормальною, просто я не входив у коло її першочергових інтересів.
Я сів у машину й поїхав до неї. Навіть забув купити квіти, бо не хотів думати ні про що, що могло б відсунути побачення. Я тільки благав долю, щоб О. була вдома.
О. була вдома. Здається, вона трошки зраділа моєму візиту, але одразу ж повідомила, що до неї ось-ось мають прийти. Я глянув на годинника й дав собі п'ять хвилин.
За цей час я уважно вислухав звіт про події останнього часу. Почув цікаву подробицю про те, що хтось зауважив мої картини в її спальні. Потім витяг персня, але не сказав нічого з того, що колись мріяв сказати, подарував його на день народження й почав збиратися. Вона кволо запропонувала не поспішати, але навіщо себе дурити? Проте, якщо у нас і справді попереду ціле життя, я ще встигну їй все сказати.
Задзвонив телефон. О. почала довгу розмову. Я цмокнув її в шию. Вона показала мені, щоб я залишився, але я, ледве пересилюючи себе, пішов геть.
Після цього візиту йти до Б. не хотілося ще дужче. Яка вже там Б.? Та й хто вона мені? Дівчинка, яка випадково потрапила до мого ліжка, а потім з моєї вини постраждала, а я з вдячності нібито покохав її? Мені треба було все добряче обміркувати.
На післязавтра в мене було призначено два побачення в Москві: з Джамалом та з другом мого брата. Але то післязавтра. Сьогодні ж на мене ніхто там не чекав. Єдина людина, яка мене чекала, це — Б., але я до неї не хотів. У Москві була одна знайома. Ми познайомилися з рік тому. То було в Донецьку чи Луганську. Вже не пам'ятаю. І я, і вона були там на якійсь нараді. Я залицявся по черзі до всіх дівчат, але чомусь не щастило. І тут я помітив, як мене пасе поглядом Т. Вона була справді дуже сексуальною, і я зрозумів, що, не віддавшись сьогодні кому-небудь, вона просто не засне. А в мене був приблизно такий саме настрій.
Її номер виявився поруч з моїм, ми навіть мали спільний балкон, але і в неї, і в мене були поважні сусіди. Треба було якось поспілкуватися з Т. на предмет вечора, але вона, обійнявши мене довгим вологим поглядом, пішла в номер. Я сходив до Л., яка мені справді дуже подобалась, але в якої, як на біду, саме був медовий місяць, і вона являла собою саму вірність. Ми попили кави. Сходили до ресторану, трохи випили. Потім я трохи пообнімав її в номері і вже навіть почав думати, що залишусь тут. Але несподівано з'явилася її сусідка, і Л. ніжно сказала мені: «До завтра!»
Саме після того, повернувшись до свого номера, я через балкон зайшов до кімнати Т. Її сусідка спала. Ми вийшли на балкон. Після двох поцілунків я відчув, що і їй, і мені поцілунками задовольнитися не вдасться. І взяв її прямо на балконі. А потім на балкон вийшов мій п'яний сусід з Риги і почав брутально претендувати на Т. Довелося пустити в хід кулаки.
Ця жінка була єдиною, в якої я міг провести свою вільну добу в Москві. Десь на краєчку думок промайнула ідея просто перечекати вдома. Я маю на увазі свою стару квартиру. Але установка на те, що це може бути небезпечно, діяла безвідмовно. Я впевнено попрямував до вокзалу.
Як і слід було чекати, квитків у касі не було. Але досвід підказував, що вони мають бути там, де є завжди. Біля віконця, де здають квитки, чатувало чимало бажаючих. Більшість хотіли південь чи Москву. Погляд безпомилково визначив у натовпі людину, яка має квитки куди завгодно. Це був кавказець неприємної зовнішності. Навколо нього крутилися двоє, що вербували клієнтів, яким конче потрібен був квиток. Вони ж скуповували квитки на дефіцитні напрямки у тих, хто приходив їх здавати.
Я підійшов до продавця. Він уважно подивився на мене і повідомив: «Спальний вагон. 500 карбованців».
Саме час би обуритися і послати його під три чорти. Не тому, що шкода грошей, а просто тому, що не люблю, коли на мені надто наживаються. Але я кивнув на знак згоди. Бо відчув, що дуже стомився й спокійно виспатися у затишному купе видавалося мрією.
Але доля розпорядилася інакше. Коли вже пригоди заволодівають людиною, то це надовго. А справа в тім, що поруч зі мною в чудовому затишному купе опинилася чарівна жінка. Їй було років двадцять п'ять. До того ж я її заочно знав, бо вона була співачкою в одній з київських попсових груп. Самі знаєте: довгі ноги, коротка спідничка, й таке інше. Вона, як не дивно, про моє існування навіть не здогадувалася. Не чула ані про мої вірші, ані про романи, ніколи не чула про газету, яку я редагував. Я вже був зібрався їй про все те вішати лапшу, як раптом до купе зазирнув провідник. І попросив вийти на хвилиночку. У коридорі на мене чекали двоє, що дуже намагалися нагадувати когось із найближчих родичів Рембо. Обидва, як і годиться за американськими зразками, жували гумку.
— Нам було б зручніше, якби ти перейшов у наше купе,— висловився один з двох. Він, певно, вважався головнішим, бо й ланцюжок на його шиї був товщий, і зачіска коротша. Ця фраза нормальною мовою, гадаю, означала: «Шановний, ми дуже хочемо трахнути оту кралю, з якою ти їдеш, тож дуже просимо, перейди в інше купе, якщо у тебе самого на неї видів немає».
Але навіть якби вони саме так сформулювали питання, то і тоді б я змушений був би відмовити.
І зовсім не тому, що над усе мріяв про цю дівчину.
— Все? — так само нахабно перепитав я.— Тобі бувайте здорові.— Повернувся і відкрив двері купе.
— Зачекай,— зупинив мене другий,— ми не договорили.
Вони схопили мене за руку.
— Руки геть,— процідив я, скорчивши розлючене обличчя, і всю силу, яку мав, вклав в удар. Воно, може, й нелогічно трохи, що схопив за руку один, а бив я другого. Просто я вдарив сильнішого. Перший несподіваний, найсильніший удар чи ж не найрозумніше завдавати найсильнішому і найнебезпечнішому? Тип з товстим ланцюжком не сподівався на удар, бо не час ще було застосовувати силу — це по-перше, а по-друге, він був певний, що перевага за ними, тому розумна людина — а я виглядаю на дуже явного конформіста — чемно відступить. Отже, тип, діставши удар, відлетів майже до тамбура. Другого я зігнув ударом коліна кудись у живіт і поклав на килим, додавши кулаком по шиї. Той, на моє щастя, не встиг відреагувати. Все виглядало так, що обидва були просто піжонами, а не крутими

хлопцями. Навіть я, що себе фахівцем, як ви помітили, зовсім не вважаю, затямив, що розраховувати можна лише на один удар. А мені дозволили зробити два.
Друга жертва безсило звалилася на килим, а я, театрально здмухнувши неіснуючий пил з долонь, зайшов до купе. Моя попутниця одразу ж замкнула двері. Мені згадалося, як одного разу біля кінотеатру «Ленінград» мене з дівчиною зачепило троє моїх однолітків. Нам було років по 16. Я так чекав, що дівчина схопить мене за рукав і потягне геть. Якщо вже конфлікт стався, то вирівняти його може лише жінка. В моєму випадку дівчина, навпаки, зашипіла: «Ану, дай їм, щоб вони на все життя запам'ятали».
Не знаю, де і взялося в мене стільки люті. Не до хлопців, а до неї. Але лють є лють. Я, наче божевільний, взявся дубасити трьох нещасних. Вони кілька разів обурено відповідали, але за першої ж нагоди подалися геть. Я теж розвернувся й пішов геть. Більше зі своєю знайомою я не бачився. Може, вона щось і зрозуміла, бо мала глузд не нагадувати про себе.
Сьогодні була інша ситуація. Сьогодні зі мною була справжня жінка. Вона, як і належить справжній жінці, не хотіла, щоб чоловіки вбивали один одного.
Коли в двері почали грюкати, вона підскочила до дверей і на всяк випадок закрила їх собою. Оті два придурки щось кричали з коридора, а вона мене благала мовчати. Я подумав, що в такій ситуації не вкласти її до себе на полицю, значить бути ідіотом. Більше того, я подумав, що й вона охрестить мене саме так, якщо відмовлюся від неї. Окрім того, в мене було золоте правило: спочатку запропонуй жінці себе, щоб не виглядати ідіотом, а коли почуєш відмову, вибирай — брати її чи ні. Не позалицятися до жінки — значить образити, але треба вміти залицятися так, аби з цього не напрошувалося ніяких висновків. Це найскладніша наука. Проте йдеться не про сьогоднішній варіант. Я дивився на незнайомку, яка повелася так по-жіночому, а думав про О., яка взагалі не вміла бути жінкою. Жінкою вона була лише в ліжку. Але мені подумалося, що в цій ситуації вона повелася б так само.
Я згадав О., і всі інші для мене перестали щось важити. Супутниця щось мені говорила, а я думав про своє. Потім вона попросила мене відвернутися, бо хотіла перевдягнутись. Дівчина розуміла, що вийти я не можу. Та я відкрив двері і вийшов у коридор. Щоб не маячити на проході, де будь-якої миті можуть з'явитися мої боржники, поспішив у тамбур.
Певно ж, саме в тамбурі вони й стояли. Їх було вже четверо. Я смикнувся назад, але було вже пізно. За мить мене затисли з усіх боків. Вони не поспішали з помстою, бо пташка була в клітці. Вони вже святкували перемогу, та я, зметикувавши, зірвав «стоп-кран». Не знаю, скільки людей позлітало з полиць, скільки попадало з ніг, але мої конвоїри не втрималися. Я, знаючи приблизно, що зараз станеться, приготувався до удару й справді перечепив одного з тих, хто затуляв двері. За мить я вскочив до свого купе.
Поспілкуватися з попутницею мені не дали, бо за кілька хвилин з дружнім візитом до нас у каюту прибув начальник поїзда, який попросив мене пройти з ним. Провідник підхопив мої речі. А потім мені запропонували перейти до порожнього купе іншого вагону, щоб уникнути нових розборів. З дівчиною залишився міліціонер, а я, схоже, поїхав у його купе.
У мене нічого не запитували і нічого не радили. Просто начальник поїзда точно й безпомилково визначив, як уникнути неприємності.
Вийшовши з поїзда, зрозумів, що ні до якої Т. не піду. Я покепкував зі свого настрою: невже в мені з'явилося те, що називають вірністю? Хоча, скільки я закохувався, жодного разу не втрачав інтересу до інших жінок. Я згадав, що моя О. була рудою кобилою за гороскопом, а значить фатальною жінкою. Від цього настрій геть зіпсувався. Ні, неприємно хотіти лише одну жінку, яка, до того ж, тебе не хоче.
Завжди мені міркувалося так: зрада є почуття не фізичне, а етичне. В Біблії про це сказано однозначно: жадати іншу жінку, окрім своєї,— гріх. Отже, зрада вже в тому, щоб її хотіти. Тобто я захотів когось, а вона мені не віддалася. Чи зрадив я? Формально — ні, а по суті? А з іншого боку, ходити, приміром, Хрещатиком і хоч на мить не захотіти одну з довгоногих красунь, що табунами пасуться на головній «стометрівці» країни, просто неможливо. Навіть якщо ти святий. А я не святий. Я хотів багатьох і завжди. Та й не один я. Не хотіти їх — то вже «клініка». Отже, я безнадійний, бо не можу не хотіти, не маю сил бути байдужим. А якщо вже грішник, то чому б ще й не мати те, чого хочеш? Отак я міркував.
На противагу цьому можна кохатися з багатьма, а кохати одну єдину. І це можливо, запевняю вас. Бо кохають душі, а не тіла. Увечері я прийшов на вокзал і розташувався на одній з лав. Мені наснився давній випадок. Мені навіть здалося уві сні, що стався він з О. Ні, на жаль, то було з іншою, хоча уві сні все так часто плутається. Та жінка, а звали її Г., мала великі шоколадні очі. Але не того шоколаду, який у нас роблять, де какао відсотків з двадцять, а того, де п'ятдесят. А ще вона мала дуже смачне молоко. Коли я вперше випадково скуштував її молока, я збожеволів від захвату. Це при тому, що я завжди вважав то бридотою. А ще ця жінка мала... Зрештою, тоді уві сні, коли вона мені здавалася О., я думав, що вона була і красива, і розумна, і ніжна, й кохала мене, а я — її.
Г. лежала хвора в ліжку. Їй щойно зробили операцію — видалили апендикс. Я зі страхом мав її за кілька днів після операції. Кохання — то справді страх. Я боявся за неї, але не міг відмовити їй... Тепер уві сні мені здавалося, що тільки так і могла чинити справжня жінка. Їй не обов'язково знати про те, що вона і є справжня, на неї просто треба дивитися й кохати її. То був шалений сон, повний кохання і страху. Я прокинувся весь у холодному поту. У мене знов, здається, починалася шизофренія. Нічого не залишалося, як піти під дощ, щоб трохи охолонути. Я так і зробив, але не втримався і зайшов на пошту, де відбив до Києва ідіотську телеграму: «Сонечко! Вітаю тебе і бажаю тебе. Дуже бажаю». Потім я покрутив у руках цей текст і викреслив друге «тебе». Потім схотів викреслити усі інші слова, але, як і кожен письменник, не міг відмовитися від геніальної телеграми, яка, безумовно, стане однією з окрас мого епістолярного жанру.
Розслабуха починала минати. Час котився, наче шалене колесо з гори. Наближався час роботи. А я так втомився від важких думок, що з радістю переключився на роботу.
Спочатку я мав поспілкуватися з товаришем чи компаньйоном мого брата. Він приїхав у Ізмайлове вже зовсім на іншій машині. Цього разу це був маленький дизельний «Citroen AX Diesel». Я сів у машину.
— Твій брат передав тобі листа. Ти почитай, а я піду куплю цигарок.— І мій партнер вийшов з салону. Я занурився у листа.
«Привіт тобі! Сподіваюся, у тебе все гаразд, батьки спокійні, а щодо мене, то здоров'я нормальне. Що стосується справи, то я радив би не забирати усі гроші, а вкласти їх у щось. Наступного разу вимагай свою частку карбованцями. Невже треба віддавати 10% за купівлю баксів? Спробуй сам щось пропонувати, хоча що це я тебе вчу? Якщо ти маєш те, що маєш, тобі треба мене вчити. Приїжджай в гості. Я».
Лист, як завжди у брата, був короткий і діловий. Чесно кажучи, з нього я нічого особливого не виніс, бо й сам думав, чи не вкласти мені гроші в нове коло. Інша річ, чи захочуть вони брати в мене гроші, якщо можуть пустити свої.
Мій партнер, побачивши, що листа вже прочитано, знов сів у машину.
— Ось борг,— сказав він, витягнувши з кишені конверт.— Ми спрацювали нормально. А ти щось з'ясував про речі, які мене цікавили?
Я розказав про ціни на отруту і ртуть. Почув, що то дорого. Потім ми перейшли до зовсім несподіваної справи.

СМАЧНИЙ КОНТРАЦЕПТИВ

Учені Гарвардського університету обстежили 3010 жінок, які нещодавно стали матерями, і дійшли висновку, що вживання великої кількості кави гарантує на 80 відсотків запобігання вагітності протягом року. Термін запобігання був найвищий для 129 жінок, які випивали чотири й більше чашок кави на день

— Сьогодні найприбутковіший промисел — це полювання в Молдові,— почав вводити мене в курс справи співрозмовник,— для цього необхідно зібрати кількох надійних головорізів в одну компанію і трошки попотрошити запальних вояків — поназбирати в них якомога більше зброї. А я в тебе куплю її за європейськими цінами.
— А чого це ти так хочеш обеззброїти Молдову? — поцікавився я.
— То дурна війна. На неї у Європі ніхто не ставить. Вона не приносить нікому грошей. А в такому разі, навіщо воювати? Дехто вважає, що Україна і Румунія просто розділять Молдову, хоч як би галасували споконвічні вороги румун — угорці — і споконвічні вороги українців — росіяни. Ті й ті будуть незадоволені лише амбіційно. Ні, на цю війну ніхто серйозно не ставить. У справжні ігри грають на Кавказі. Ось і я маю переправляти туди зброю. Але навіщо мені тягти її через десять кордонів, коли цього мотлоху й тут до біса. Буде зброя — буде оплата за європейськими цінами. Мені досить того, що я зекономлю на транспорті, а «вікна» на кордоні використаю у своїх цілях. Ну то як?
У мене не було жодного бажання залазити в нові авантюри, але я чомусь замислився над пропозицією. Надто вже багато останнім часом говорять про те, як вигідно торгувати зброєю. А потім мене мимоволі тягло туди, де стріляють, туди, де напруга й потрібні міцні нерви та надійні очі. Окрім того, мені дуже не подобалася ця дурна війна. Вона мені не здавалася іграшкою. В Афгані я часом грався. А тут — поруч з нашим кордоном… За світоглядом я — пацифіст. Війни можуть бути лише між двома людьми. Коли вплутуються держави, це однаково, що кохатися цілими народами. Ні, війна — річ глибоко інтимна, як смердючі онучі чи брудна білизна, як нечищені зуби.
Я подивився на хлопця й несподівано сказав:
— Це мені цікаво. Я спробую. До наступного твого приїзду я спробую щось утнути, якщо зможу. А тепер давай закінчимо з іншими справами.— А далі я на попередніх умовах віддав пакет з новою партією золота, а на додачу — 15000 доларів.
За все це мені обіцяно було повернути 50000 доларів.
З трьома тисячами доларів у кишені я почувався мільйонером. Курс долара стрибнув, і тепер це було вже чи не півмільйона карбованців. Дрібничка, але ж приємна. Коли я думав про потенційне володіння 50000 зелених, що складало десь 7—8 мільйонів кольоровими, то голова йшла обертом. Мені аж не вірилося, що це можливо. Принаймні я цілком міг дати фору будь-якому Джамалу, до якого мене вели інші справи.
Я зайшов до валютного ресторану, пообідав і пішов у офіс свого друга. Його, як на зло, на місці не було. Більше того, на місці не було і моєї знайомої секретарки.
— А де ж твоя попередниця? — спитав я у новенької.
— Вона пішла чи, може, її вигнали,— повідомила вона.
— І давно?
— Може, з місяць. А може, й більше.
Місяць бути не могло, бо сьогодні рівно місяць з того дня, як я мав її у цьому офісі. Але мені було якось не до спогадів. Хотілося щонайшвидше дочекатися Джамала. Дурні думки лізли в голову, треба було працювати. А його все не було. Зрештою, дівчина змилосердилася. А може, я їй просто набрид.
— Його сьогодні не буде,— повідомила вона.— Він в Америці.
Я підвівся і пішов. Для мене це був неприємний удар. Я не любив, коли настроююся на роботу, а робота відміняється. До того ж мені так хотілося з кимось побазікати. І хоча останній візит трохи зіпсував моє ставлення до Джамала, я хотів попатякати саме з ним.
Раптом я згадав, що цілком можу заїхати в Балашиху до свого доброго приятеля. До нього якось приїжджав з однією модною еротичною поеткою.
Б. був прекрасним прозаїком. Його книгу з захватом прочитали усі мої знайомі. Вона була про дітей дипрацівників, але книга настільки цікава, що навіть після знаменитого роману Олега Борушка «Продаються цуценята» на цю ж тему вона вражала. Ні, цей Б. був хорошим прозаїком, хорошим поетом, а головне — своїм хлопцем. Ми з ним познайомилися на одному з міжнародних фестивалів. Там я взяв першу премію. Цікаво було спостерігати, як у мій бік почали з'являтися косі погляди, наче я щось у них вкрав. Єдина людина, яка не звернула уваги на обставини, пов'язані з моєю перемогою,— це Б.
Я повернувся в офіс до Джамала і зателефонував у Балашиху. На мене чекали. Саме цієї миті двері відчинилися і до кабінету влетів Джамал.
— Що таке! — кричав він. Я всю дорогу з аеропорта набираю офіс, а тут увесь час зайнято. Куди це годиться!
Секретарка, яка й справді наче приросла до телефонної слухавки, стояла, наче по команді «струнко», понуривши голову. Де й ділась її впевненість і нещодавня зверхність. Прийшов господар, і вона перевтілилась.
— Вона в тебе, певно, віце-міс «Довгий Язик»? — Єхидно зауважив я, посипаючи Джамалову рану сіллю.
— Майже. Небесне світило — міс Караганда. Я її купив не для того, щоб вона язик об телефонну слухавку чесала. Ти що, гадаєш, я вперше додзвонитися не можу? Де там! Вона рік пропрацювала секретаркою в обкомівській приймальні. Цей рік її, здається, зіпсував остаточно і на все життя.
Міс Караганда приречено слухала наш діалог.
— То ти віддай її мені в оренду на ніч, а я обіцяю, що навчу правильному поводженню. Вона втямить, що жіночі голосові зв'язки створені лише для стогонів,— запропонував я, цілком упевнений, що мені однак цієї долі не минути, але Джамал несподівано наїжачився:
— Перебєшся! Ти псуєш жінок,— відповів він, і я зрозумів, що то натяк на події, пов'язані з минулою моєю ніччю в офісі.
На цьому розмова в приймальні закінчилася. Ми пройшли до кабінету. Джамал зажадав кави, і секретарка миттєво притарабанила срібну тацю з двома чашками, не забувшись потертися грудьми об свого володаря. Джамал ляснув її по сідниці й великодушно зауважив: «Добре, я вибачив!» З усього було видно, що в них медовий місяць і поки що цю панянку він не планує нікому віддавати.
— Ти не здивувався, що тут вже немає твоєї «Калуги»? — запитав мій товариш.— Я її змушений був вигнати. Не знаю вже, що ти там таке з нею зробив, але з наступного ранку я перестав її впізнавати.
— Гадаю, я їй дав можливість зрозуміти, що вона жінка,— великодушно пояснив я.
— На якого біса! — спалахнув Джамал.— Хто тебе просив їй це пояснювати? Вони усі шльондри! Затям! Принаймні ті, що працюють на мене. Жінки вони тільки для тих, за кого я видаю їх заміж. А тут вони повії. І я це десять разів на день вбиваю їм в їхні голови— Він натис кнопку, і до кабінету знову зайшла «Караганда».— Ти тут хто? — загрозливо запитав Джамал, дуже побоюючись, певно, щодо результатів свого експерименту.
— Сонечко,— повторив я,— скажи нам, будь ласка, ти тут є хто?
Вона розгублено мовчала.
— Ну? — прикрикнув Джамал.
— Я тут шльондра, стерва й підстилка,— тремтячим голосом повідомила міс.
— І скільки ж ти коштуєш? — намагаючись зачепити дівчину, поцікавився я.
— Добре, йти звідси,— наказав Джамал. Секретарка кулею вилетіла геть.
— Ну, хлопче, спасу від тебе немає,— зітхнув Джамал.— Чого ти хочеш? Насолоджуйся! Завжди ти все ускладнюєш. Є дівка — трахай, якщо хочеш. Не хочеш — нехай трахається з іншими. Ну, звичайно, якщо ти хочеш на всіх повіях поодружуватися, щоб зробити їх добропорядними, то прапор тобі в руки.
— Що ти все про сумне,— вирішив я перевести розмову на інше— Давай про щось веселеньке.
— Про роботу, чи що? Так я в Штатах так напрацювався, що всі оці справи в мене в печінках сидять. Відкрив там свою фірму. Створили консорціум, куди входить мій «Гел Комп» та приватна фірма, яку я, до речі, назвав «С.Н.Д. і К°», а мій знайомий створив фірму, яку назвав «С.С. та С.Р., ЛТД». Кльово?! — І він засміявся від щирої душі, наче це був найдосконаліший анекдот.
— Тоді я назву свою фірму «К.И. та Ї.В., ЛТД»— нічого?
— То ти вже вирішив створювати свою фірму? — одразу ж зацікавився Джамал.— Це цікаво. Давай. Якщо це й справді

буде товариство з обмеженою відповідальністю, я ладен одразу ж купити десять відсотків, заплативши п'ять номіналів готівкою. Ну то як?
— Ти маєш на увазі, коли я встановлю статутний капітал сто тисяч, то даєш мені замість десяти — п'ятдесят? Вигідна операція, але ж я встановлю статутний капітал в 100000 доларів. Як ти тоді?
— Як-як? Сказав же!
І тут я раптом подумав, а чому б і справді так не вчинити. Через місяць я матиму свої 50000 доларів, ще 50 тисяч візьму у Джамала, який їх, гадаю, дасть через свій «С.Н.Д. і К°»— от і геніально. Ця думка так захопила мене, що я забув на певний час про причину свого приїзду.
— Я привіз угоду про взаємне використання офісів: вами — нашого, а нами — вашого, що дає тобі можливість реєструвати в Києві своє представництво чи філію. Привіз тобі всі угоди по міді.
Джамал уважно вивчив угоди і запропонував мені трохи відпочити, поки він змотається в одне місце. Я погодився. Виходячи з кімнати відпочинку, він кинув мені наостанок: «Тільки прошу, Бога ради, не чіпай мою лялечку. Я тобі замість неї дам десяток ще кращих. Благаю».
Я великодушно погодився.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Звичайно, з усіх проблем міжнародного життя мене найбільше цікавило питання заложників. Я маю на увазі тих заложників, яких ми захопили на Рівенщині і які мали забезпечити мені й фірмі спокій. Успішно пройдуть переговори — я людина зі скаженою перспективою. Живий і при грошах, та ще й з досить непоганими ідеями. Бо й справді, можна залишити Б. квартиру, і хай собі живе (та це, зрештою, буде чесно, бо і її частка в спадщині була закладена), а сам я... А якщо переговори закінчаться нічим, то мене десь переїде автівка чи прошиє черга великокаліберного кулемета. Перспектива сумна, але досить реальна, а я, як і всі люди, закохані в перебудову, звик над усе цінувати реалізм.
З іншого боку, можна було на все плюнути й залишитися тут. А чому б і ні? Прожити в Москві я зможу, бо маю за що... Одні втікають до Штатів, інші до Ізраїлю... Але чомусь втікати не хотілося. Взагалі, я великий консерватор. Мене все влаштовує таким, як є. Соціалізм — хай буде соціалізм. Перебудова — хай буде перебудова. Незалежність — хай буде незалежність. Смертельна небезпека — хай буде вона, аби тільки нічого не змінювалося, адже стане ще гірше, і для того, щоб адаптуватися до нових умов, я витрачу масу дорогоцінної енергії. А її й без того є куди дівати.
Коли гахнув Чорнобиль, я нікуди не поїхав, бо не хотів нічого змінювати в своєму житті. Я почуваюся нормально всюди, бо хочу не надто багато. Я не чекаю від людей допомоги і вдячності, не чекаю від них жодних благородних вчинків, і від жодного уряду жодної країни світу я не чекаю жодного закону, який мене захистить. Безумовно, що всі закони і всі вчинки будуть на користь тих, хто їх здійснює. Моє ж завдання полягає в тому, щоб зробити так, аби ці закони і вчинки завдали мені якомога менше шкоди. Я — консерватор, і тому хочу, аби люди не робили нічого, окрім того, що вже зроблено, а уряди не приймали ніяких нових законів на додачу до тих, які вже прийняли. А вони приймають і роблять. Бо захищаються від мене і таких, як я, а я від них. Тому мій стан — війна. Не бліц-кріг, а довга війна на повне знищення мене. Саме мене, адже закладено мою поразку. Завдання кожної людини, яка мислить так, як я, чи, точніше, просто мислить,— програвати свою війну якомога довше.
Повернувся Джамал.
— Я пофаксувався з Лондоном,— повідомив він.— Вони задоволені твоєю роботою, тому прислали й те, що ти замовляв.— Він кинув на стіл тоненьку папочку, де було з десяток аркушів.— Вони мені порадили взяти тебе на роботу, а замість 2100 фунтів стерлінгів, які є одним відсотком угоди, що ти її привіз, заплатили 10000. Ось так.
Він одразу ж виклав на стіл десять пачок британських «червінців» (вибачайте на слові), запакованих його власним бухгалтером.
— Це скажені гроші,— пояснив він мені, бо звідки ж я можу знати, що то за гроші— Це майже два з половиною мільйони. Що ти з ними збираєшся робити?
Я уважно подивився йому в очі і повідомив:
— Я відкрию благодійницький фонд свого імені, щоб забезпечувати безплатними розвагами самого себе.
— Але так надовго твоїх фінансів не вистачить,— по-батьківському пояснив мені Джамал.
— То що ж я маю робити? — Мені приємно було грати вар'ята, бо то чи не найприємніша гра.
Джамал почав пояснювати, що найкраще ці гроші вкласти в його фірму, і це даватиме мені не менше десяти відсотків місячних, тобто двісті десять фунтів дивідендів, що в перекладі на мову «единого рублевого пространства» означає п'ятдесят тисяч щомісяця без жодних податків. То було приємно, що всі пропонують збільшувати мій капітал. Кожен хотів з моїх грошей щось мати й ділитися зі мною. Ясно, що десять відсотків місячних — мала дрібка в порівнянні з тим, що може дати реальний оборот цих грошей в умовах первинного накопичення капіталу, коли в мене на очах один знайомий щотижня протягом кількох місяців подвоював свій капітал на дрібнооптовій торгівлі за готівку.
Я віддав Джамалу гроші на місяць, буцімто для експерименту, а насправді я просто не хотів їх з собою возити, тим паче, що через місяць я маю сюди приїжджати по долари. Та й що я мав робити з такою силою грошей? Це треба було обдумати окремо, присвятивши цьому не один день і не одну ніч. А сьогодні мені треба повернутися до Києва і стабілізувати навколо себе обстановку.
По-перше, мені хотілося залишитися живим. По-друге, якомога делікатніше відкараскатися від Б. По-третє, я хотів просто цинічно вкрасти О., бо після певного аутотренінгу довів собі, що і я їй потрібен так само, як вона мені.
Вже на землі українській я вирішив почати з Б. Бо й справді, я її давненько не бачив, моє сумління трохи заспокоїлося. Був саме час з нею серйозно поговорити. Так і сказати: мовляв, я кохаю іншу, ось тобі квартира, ось тобі гроші — живи й будь щаслива.
Коли я відімкнув силу-силенну замків і відчинив двері, то побачив просто перед собою зв'язану Б. Вона була гола, в її тіло впивалися ворсисті жорсткі мотузки, рот був зав'язаний.
Б. була непритомна і, певно, в такому стані перебувала не одну годину. Я кинувся до неї, як раптом побачив наставлений на мене автомат. Мені нічого не залишалося, як сіпнутися назад, але за спиною в мене стояв інший автоматник.
«От і все,— подумав я.— Яка несподівана розв'язка. Здається, тільки почав жити, а вже треба закінчувати». Я ще раз подивився на Б. і зрозумів, що найкраще думати, що вона вже мертва. Не знаю, чи я сумнівався, але вмить переконав себе в тому, що вона вбита. Інакше її могли мучити і вбивати в мене на очах. А це було б нестерпним.
Я повернув голову ліворуч. Там, нахабно усміхаючись, стояв Петрусів товариш. Він пересмикнув затвор.
— Ось ми й зустрілися,— процідив крізь зуби.
Моя голова миттю повернулася праворуч. Інший автоматник теж тримав мене під прицілом. І тоді я збагнув, що перебуваю між ними, а за такої ситуації автомат — не зброя.
Просто переді мною був вхід до спальні. Біля входу на паркеті лежала зв'язана Б. Я нахилився до неї, а потім одним стрибком вскочив до спальні. З розгону головою вибив віконне скло і, втрачаючи свідомість, вилетів з п'ятого поверху. За спиною я встиг почути автоматну чергу і відчув, як щось важко, але зовсім не боляче натисло мені на спину.

НАЙДОВШІ НІЖКИ

Здається, вони належать 25-річній топ-моделі з Англії Лорі Скотт. Довжина її ніг — 132 см. «Мені ще не траплялося зустрічати жінку з ногами, довшими за мої»,— гордовито відзначила Лора. Може, пошукаємо в Україні, га?

Рубрику веде Вікторія СТАХ

1001 ВІРШ ДЛЯ ШАХРАЗАДИ

Віктор ЛІСОВИЦЬКИЙ

* * *

Ми з тобою прожили ціле життя,
ми народили дітей, ми стали
чоловіком і жінкою,
ми переплюнули гомосексуалістів —
це життя вмістилося в одну мить.
Та якби ми насправді прожили це життя —
нам довелося б шукати дах над головою,
бо ми не Птахи
і не Звірі
(ми не навчилися користатися з того,
що дарує природа),
нам довелося б звертатися до брутальних лікарів,
які мацали б н а ш і тіла,
ми захотіли б побути у товаристві
бодай лесбіянок.
Але діти житимуть у солодких мареннях бажань,
натякаючи на міфологію нашого нікчемства,
дахи будинків вбиратимуться мохом
цієї, як вона, радіації, мріючи
про наші оголені тіла,
найсолодші оргазми обіцяючи на килимі
свого тіла —
так і нездійснена мрія
станцювати цей п'янкий pas de trois...

Любов ГОЛОТА

* * *

Спить горілиць коханий чоловік,
І тихий віддих тишу не бентежить.
Моя любов і я йому належим.
Чому ж сльоза так терпне на щоці?

А може, інша входить в його сни,
Уже розлюблена, але ще не забута,
А він, моїм коханням весь закутий,
Торкнутись прагне до її руки?

А може, то примарилось йому,
Що я не я, а вже чужа кохана,
Що відбула, як за вікном світання,
Як берег білої далекої ріки?

Спить на руці коханий чоловік,
Й боїться серце, що його розбудить,
І вірить серце, що так вічно буде...
Чому ж сльоза так світить на щоці?!

Марія РЕВАКОВИЧ

* * *

в моєму лоні
кругліє твоя мрія
мені вагітно

ВСЕ ПРО СЕКС

ПЕРША ТРАНСПЛАНТАЦІЯ ПІХВИ

Її зробили жінці з Салонік, яка мала 21 рік. Їй пересадили піхву п'ятдесятирічної матері після того, як її власна зазнала руйнування, що призвело до розлучення з чоловіком. За повідомленням професора місцевого університету, ознак відторгнення чужих тканин не відбулося, і через два роки після операції жінка вже мала коханця.

НАЙДОВШИЙ КЛІТОР

Тео Ланг у своїй праці «Різниця між чоловіком і жінкою» наводить приклад, коли жінка мала клітор два дюйми завдовжки і три — «при повній ерекції». Померой відзначав, що мало хто з білих жінок має клітор довший за один дюйм, тим часом як у кожної з 300 негритянок він перевищує три дюйми.
Бенджамін та Мастерс у книзі «Повія в суспільстві» свідчили, що Парент-Дюшале зафіксував орган, який дорівнював 3,14 дюйма. Швейцарський біолог XVIII століття Альбрехт фон Галлер зазначав, що зустрічав жінку з семидюймовим клітором. Але рекордсменом, без сумніву, є 12-дюймовий зразок, що згадується різноманітними авторами, в тому числі Франсісом Бенедіктом у книзі «Статева анатомія жінок».

КОСИ — АЛЕ НЕ ТІ

Лобкове волосся інколи може розростатися до незвичайної довжини. На початку своєї кар'єри Хавелок Елліс працював

Семен ЛИБОНЬ

НОНСЕНСНІТНИЦЯ — 43

Ох і рухлива ж!
Було бурхливо —
Ласк злива...
І от зміна.
Лиха.
Годі, що за зміна
Гидка?!
Причини не видно.
(Звитяга швидка,
Чи... Чорт його знає.)

Ватага від'їжджає.
При всіх притяг за талію.
(От псих! Та тяжко...)
Я засентименталений,
Як «італіянець»,
Хоч вона і ляшка,
Але зветься Козак,—
Вже напівкозачка,
«Та і напівкізочка»,—
Агітує мозок.

Кажу: «Послухай, Розочко,
Попри усе — дзвони:
Хай ВСІ ВОНИ соромляться».
Пишу: «Тел. ...-43».

Святослав ГОРДИНСЬКИЙ

ТИ ЗНОВ ГОРИШ...

Ти знов гориш і палахкочеш
З химерним вогником в очах,
То знов, примружуючи очі,
Вся вигинаєшся в плечах;

І на моє палке обличчя
Схиливши свій ясний овал,
Ти знов нашіптуєш і кличеш
Ніжні і пристрасні слова.

Це ти, дівоча і жіноча,
Така невинна і грішна,
Обороняючися, хочеш
Упасти знову в рамена.

Та пощо слів? Покинь слова ти
І спокусливістю приваб,
І твого тіла ароматом
Знов зачаровуй, знову ваб.

Дай уст своїх веселий келих,
Його я вихилю умить,

Яніра МЕВА

* * *

кохана
чому життя так абсурдно довго
випробовувало нас
ми злягалися
з бридкими і брутальними створіннями
ми гвалтували
своє тіло і душу
створюючи ілюзію щастя
ми тримали в собі
хтиві і дебільні голови
їх настовбурченої плоті
і силувалися видобути
краплини задоволення
не усвідомлюючи що віддаємо ніжність
і крихкість своїх тіл
на поталу хижакам
сьогодні увесь світ захоплюється
нашою тендітністю і вродою
ревнуючи нас до нас самих
любонько
ми двома краплями
ковзаємося по склу
нашого труханівського лесбосу

акушером і відзначав, що лише в одному випадку жіноча рослинність дійсно заважала йому надавати допомогу. В деяких випадках, записаних Ф. Л. Джоном (1778—1852), лобкове волосся було довшим за коси: в Пауліни воно сягало колін, а Бартолія заплітала його за спиною. Рональд Лірсал, який наводить ці приклади, розцінює такі випадки як «безсумнівно потворні».

ДО РЕЧІ, ПРО ПЕРСИК

Содомія — один з найневизначеніших термінів. Та найчастіше він вживається як синонім до гомосексуалізму. Найперший зафіксований випадок содомії належить Китаю часів Держави Вей. Літератори метафорично описали його як «розділення персика», а насправді герцог Лінг скоїв відповідний акт з молодим придворним Мі Цзу-Хсієм, що мав обличчя «таке миле, наче у квітучої дівчини».

СПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО

Точніше, стаття «Побіжний погляд на лесбіянок», яку журналіст Діліс Роув узимку 1962 року написав для «Двадцятого століття». В ній одна лесбіянка зізнавалася, що гомосексуальних жінок найбільше ображає те, що гетеросексуальні не визнають духовності їхнього кохання. В наступних номерах, як годиться, пішли відгуки. А вже потім з'явилася «Група дослідження сексуальних меншин», яка стала першою відкритою англомовною організацією, що активно захищала лесбіянок.

ДЛЯ ТИХ, У КОГО МАЛЕНЬКІ ДІТИ

«Статеве виховання треба починати з дитинства», — стверджують фахівці-сексологи. Щоб не утруднювати батьків і вихователів пошуками спеціальної літератури, пропонуємо кілька нових, у дусі нашого часу, анотацій до добрих, знайомих нам з дитинства казок. Про які саме мова, сподіваємося, зможуть здогадатися самі читачі.

КАЗКА ПРО ТЕ, ЯК...

...ГУЛЯЩА мати-одиначка Коза збрехала сімом своїм невідь від кого нагуляним дитинчатам, що йде до лісу їсти шовкову травицю, пити холодну водицю. Сама ж подалася на пошук нових любовних пригод. Внаслідок нещасні козенята ледь не стали жертвами одного з її числених коханців. Дізнавшись, що Коза знову наставила йому роги, той розлютився і став ломитися в її дім, щоб помститися шалаві.

...ЧЕРЕЗ СВОЮ фригідність і блюзнірське придворне виховання Принцеса не могла привернути до себе сексуального партнера і, на свій сором, до шістнадцяти років залишилася дівчиною. Тому їй спалося так самотньо і неспокійно, що відчувала навіть горошину під безліччю пухових перин.

...РОЗНОЩИК СНІДу верткий Колобок протягом невеличкого часу мав справу з дідом, потім з бабою, потім із зайцем, потім із вовком, потім із ведмедем, й щоразу йому вдавалося втекти від своїх партнерів, аж поки не напався на лисичку — медичну сестричку.

...ЮНА ПУТАНА красулька Білосніжка співжила водночас із сімома гномами*. Ті були маленькі на зріст, старі й потворні,

* Як відомо, гномами прийнято іменувати швейцарських банкірів.

ДЛЯ ТИХ, У КОГО МАЛЕНЬКІ ДІТИ

зате розплачувалися з нею за любов конвертованою валютою.

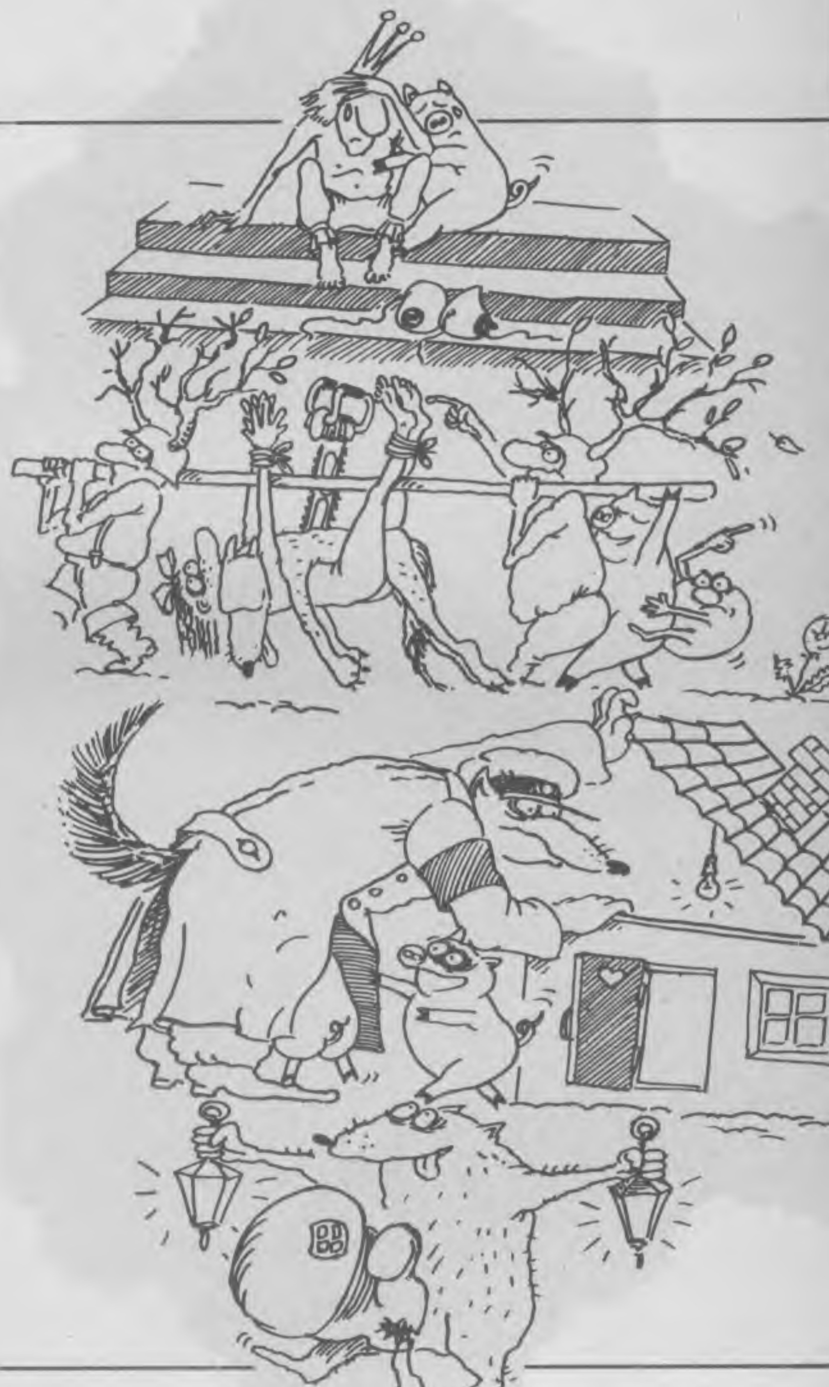
...ЛІМІТЧИЦІ Попелюшці через її спритність вдалося влаштуватися в столиці служницею в заможній родині. Після деяких пригод їй пощастило здійснити заповітну мрію кожної дівчини — пробратися до палацу й провести ніч із самим принцем. Проте у найпікантніший момент вона була вимушена так спішно ретируватися з королівських покоїв, що поспіхом залишила там деталь свого туалету.

...ЗАПЕКЛИЙ статевий хижак Вовк настільки сексуально озвірячився, що ладен був втамувати свою хіть з ким завгодно, не зважаючи на вік партнерки. Так, він одразу жив із малоліткою Червоною Шапочкою та її бабусею, за що був зарізаний їхніми попередніми коханцями — групою лісорубів-браконьєрів.

...ТРОЄ МАЛЕНЬКИХ, але вкрай морально розбещених «блакитних» поросятка Ніф-Ніф, Наф-Наф і Нуф-Нуф мали протиприродний зв'язок один з одним. Цей ганебний факт вони всіляко намагалися приховати від інспектора дитячої кімнати міліції Вовка, який прагне потрапити до їхньої хатинки і викрити юних збоченців.

...ГУЛЬТЯЙСЬКА компанія звірят у складі мишки-шкряботушки, жабки-скрекотушки, зайчика-побігайчика, лисички-сестрички, вовчика-братика, кабана-іклана та ведмедя-наброди влаштували притон під назвою «Рукавичка», де і вдень і вночі безсоромно займалися розпустою.

Анотації уклав Савелій ЦИПІН
Малюнки Ігоря РОМАНЕНКА

НАРОДНІ ЗАГАДКИ

Народні загадки є дуже популярним жанром усної народної творчості, який своїм генетичним корінням сягає у сиву давнину і несе на собі відбитки первісних вірувань та уявлень, а також різноманітні нашарування пізніших епох.
Народні загадки в минулому посідали визначне місце в усній словесності. Вони були невід'ємною частиною розваги людей. Зустрічаємося з ними у весільному обряді та в народних казках як з визначним функціональним елементом. Загадками користувались і під час сільського гуляння, приймаючи хлопця до парубочого гурту, коли «старий парубок» загадував загадки

1. Вилізь на мене, видери мене; мені буде легше і тобі — зиск.
2. Стару бабу зігни, кудли її розгорни, а між кудлами зубами вигризи.
3. Коло моєї п...чки самі патлички, а посередині — шафран.
4. Брюх до брюха, шерсть до шерсті, а між ними кілок вертить.
5. Довкіл оброшене, а посередині — мокре. .
6. Крутить, крутить, не відложить, поки між ноги не заложить.
7. Маю таку теличку, що має чорну п...чку.
8. Пані сидить на узвишку, а пан пха до неї кишку.
9. Одно — довге, два — круглі, шари-бури: шусь до діри.
10. Баба пищить, а дідо бздить.
11. Не затим тебе брав, аби з тобою спав, а затим тебе брав, аби до тебе живе тіло пхав.
12. Моя діра заплісніла, бо давно не гонила.
13. Ріг гримить, а п... блиска.
14. Бабське ремесло на чорно заросло.
15. Дамське ремесло на чорно обросло..
16. Бабине ремесло довкола обросло, а всередині — дірка, треба до неї кілка.
17. Йшов парубок з дівкою, просив на кілок дірки: «Грубий маєш — не запхаєш».
18. Кругленьке, маленьке і маленьку п... має.
19. Гадка-пригадка, а в гудзиці ягідка, вийми, пооблизуй і назад запхай.
20. Сплющене, а як встане, то з нього капа.
21. На зеленій стодолі дід бабу пердолить, баба кричить, що болить.
22. Попадине вищирене, а попове висить.
23. Йшов коло неї, зупинився, запхав до неї, вийняв з неї, витерся і далі пішов.
24. Над п... сивий дідо плаче.
25. Просив стоячи, а дала йому лежачи, перед облизав, а зад притиснув.
26. Коли бабі найбільше між ногами пініться?
27. Що нижче пояса, а вище стегна?
28. Коли найбільше панна Марія мала шерсті між ногами?
29. Чим відрізняється жінка від пляшки?
30. Чим відрізняється жінка від груші?
31. Хто на світі найледачіший?
32. Яке найліпше в світі добриво?
33. Яка квітка дванадцять разів на рік цвіте?
34. Що ліпше — з дупки чи з-поміж ніг?
35. Що перше робить дитя по народженню?
36. Що дорожче — торт чи дитя?
37. Що має хлоп у штанях?
38. Яка різниця між курником і нужником?

претенденту. Лише після правильної відгадки хлопця приймали до громади.

В нашого народу існує також дуже багато двозначних загадок з еротичним підтекстом. Вони є улюбленим репертуаром як чоловіків, так і жінок. Причому загадки побудовані так, що їх цілком спокійно можуть загадувати діти, зовсім не підозрюючи про двозначність, адже відгадками були різні побутові предмети: ключ, піч, ступа і т. ін.

Вважають, що поява двозначних загадок до певної міри пов'язана з весільним обрядом. Іноді нареченій задавали загадки, й коли вона їх правильно відгадувала, то вважалася доброю нареченою.

Існує погляд, що загадки загадувались і під час укладання молодят спати. Саме у зв'язку з даним сексуальним ритуалом побутує багато двозначних загадок.

Еротична відвертість деяких зразків усної народної творчості супроводжується естетичною красою, в них втілений увесь народний гумор, такий притаманний українцям.

ЛЕЛЬ–фольклорист

1. Яблуня.
2. Лісовий горіх.
3. Розквітлий мак.
4. Запряжені коні.
5. Око.
6. Китиця.
7. Пристрій для відводу диму з печі — ціпка.
8. Колодка, ключ.
9. Лопата, піч, хліб.
10. Сир вариться.
11. Чобіт.
12. Маслоробка.
13. Маслоробка.
14. Кочерга.
15. Горщик з сажею.
16. Куділь.
17. Кільце.
18. Голка.
19. Цибук.
20. Парасоля.
21. Коса траву косить.
22. Колодязь із журавлем.
23. Криниця.
24. Відро над колодязем.
25. Марка.
26. Коли доїть корову.
27. Кишеня.
28. Коли їхала з Ісусом на віслюкові.
29. Пляшку потрібно спершу наповнити, а потім закоркувати, а жінку навпаки.
30. Груша перше родить, а потім на неї вилазять, а жінка — навпаки.
31. Жінка, бо лише одну борозну має, і ту хтось повинен обробляти.
32. Жіноче, бо коли сяде чоловікові на коліна, враз огірок йому росте.
33. Жінка під час місячних.
34. З дупки курка яйце несе, а з-поміж ніг корова молоко дає.
35. Місце для дальшої дитини.
36. Торт, бо зроблений з 10—12 яєць, а дитя лише з двох.
37. Резинку.
38. В курнику яйця лежать, а в нужнику — висять.

Малюнок Юрія КОЛОМІЙЦЯ

ЖІНОЧА ТИПОЛОГІЯ

Один мудрець (чоловік, звісно!) якось висловився у тому розумінні, що це жінка обирає чоловіка, який її обирає. Все зрозуміло? Для особливо нетямущих пояснюю: ви можете бути захоплені якоюсь жіночкою і бажати її до нестями, та ваші шанси дорівнюватимуть нулю доти, доки вона сама не зацікавиться вами.

Хоч як прикро, та мушу з гіркотою зізнатися: жінки — значно вищі істоти у порівнянні з нами, чоловіками. До того ж не тільки у фізіологічному або чуттєвому розумінні, але й в інтелектуальному, оскільки вміють розпізнавати нас за лічені хвилини: кілька запитань та відповідей у розмові — і все, вона вже тебе знає достеменно. Бо бачить, чує, відчуває, сприймає тебе у цілому комплексі твоїх вад і достоїнств, починаючи з очей і закінчуючи твоєю здатністю до ніжності.

А що бачимо ми в незнайомці? Груди, губи, очі, руки, ніжки та ще щось там між ніжками — ото і вся жінка. А це прикро для неї.

Тому облишмо думку, ніби всі жінки поділяються тільки на дві категорії: блондинки й брюнетки,— спробуємо краще визначити психологічні типи осіб слабкої (та не забуваймо — вищої від нас!) статі. Передусім це згодиться нам самим у наполегливій боротьбі за привабливу жінку: знаючи її характер, легше її зваблювати.

ВПЕВНЕНА І ТЕРПЛЯЧА

Їй можна вірити на слово. Вона не бреше і не розігрує сцен. Вона надійний партнер, «свій хлоопець» чи навіть «друзяка». Майже третина всіх жінок належить до цього типу. Такі жінки здатні розвивати подружні стосунки впевнено й стабільно без особливих матеріальних претензій (що особливо важить у наші круті часи). Більшість такого типу жінок виросли в багатодітних родинах (це вже натяк — спитавши про її батьків, сестер і братів, можна дійти певних висновків). З дитинства такі жінки звикли рахуватися з братами і сестрами, знаходити у суперечках компромісні рішення, які б влаштовували всіх членів сім'ї. У такий спосіб вони сформували в собі чудову життєздатність.

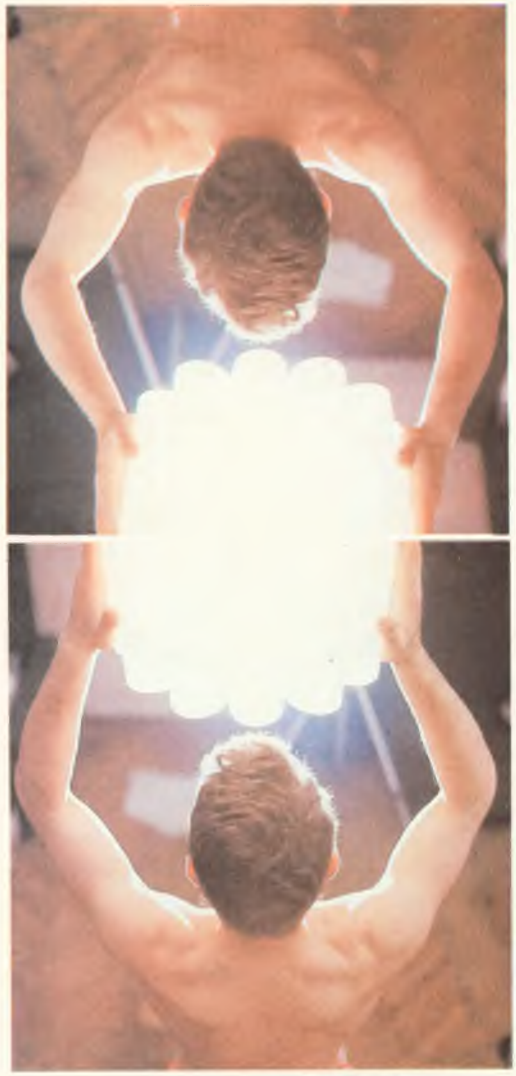
Вони мають чудові бійцівські якості, вміють пробиватися самостійно. Як наслідок — не бояться конфліктних ситуацій ні в особистому житті, ні в професійному. Звісно, їхнє життя теж не позбавлене сумнівів, розчарувань чи неприємностей. Та ці молоді емоційні жінки досить сильні для того, щоб і гіркий досвід пережити без значних втрат для себе.

Мода для них означає — «власний смак». У професійному відношенні: не бояться конфліктів, твердо знають, чого прагнуть. У коханні: ніяких умовностей, на їхню думку, чоловік зовсім не обов'язково має бути красивий. Проголошують чи не вголос: «Вільне спілкування двох особистостей без будь-яких забобонів, у сексі в тому числі».

ВИМОГЛИВА І ЗВАБЛИВА

Практично 17 відсотків усіх дівчат і молодих жінок належать до типу «витончене малятко». Про них кажуть, ніби вони трохи «собі на думці». Одначе за холодною зовнішністю найчастіше ховаються невпевненість у собі та побоювання. Такі жінки росли в багатодітних родинах, де мати змушена була працювати для того, щоб підтримати життєздатність сім'ї. Тому з дитинства ці дівчатка мріють про таке життя, в якому їм не доведеться більше ділитися з кимось останнім, бідувати, коли можна буде жити заможно в матеріальному розумінні й емоційно розкуто.

Для здійснення своєї мрії про краще життя така жінка застосовує свою природжену чарівність, дещо дитячу безпосередність і водночас суто жіночу витонченість. Іноді це буває підсвідомо, та частіше — з тонким розрахунком:

ХРАМ ГОЙТОСИРА

УЧЕНІ ТЕЖ ПЛАЧУТЬ!

Для мільйонів людей у світі прізвища Мастерс і Джонсон асоціюються з поняттями «кохання і шлюб». Видатним ученим-сексологам Вільяму Мастерсу та Вірджінії Джонсон належать кілька серйозних праць з проблем кохання та шлюбу. Тридцять п'ять років учені працюють разом, двадцять один рік вони одружені. Та от у лютому цього року 76-річний Вільям Мастерс і 67-річна Вірджінія Джонсон офіційно сповістили про розлучення. Приводом для цього, за словами подружжя, стало те, що в них «різні цілі в житті». Отакої! Якщо нічого не виходить навіть у фахівців, то годі вже й казати про нас, простих смертних!

ПРОСТАТИТ

Останнім часом просочилася цікава інформація про успішний експеримент американських учених, який тривав півроку. В одній з клінік 20 чоловіків у віці від 61 до 81 року пройшли курс ін'єкцій одного з гормонів росту... Результат, як кажуть, фантастичний! Тіла їхні стали ніби на двадцять років молодшими: зменшилась загальна вага, зміцніли м'язи, посвіжішала шкіра й зникли зморшки.

Чудово, чи не правда? Хоча мені ця інформація видається дещо неповною,оскільки ні слівця не містить щодо простатиту.

Маю підозру, що більшості чоловіків, особливо юного віку, це слово ні про що не говорить. А шкода. Бо, хоча слово і справді не дуже приємне (особливо ж те, що криється за словом), але знати його необхідно, щоб заздалегідь вжити заходів. Тому трошки поясню.

Простатит, або запалення передміхурової залози, у чоловіків зустрічається досить часто — до того ж здебільшого у чоловіків молодого й середнього віку, тобто в період активного статевого життя. Буває гостра форма захворювання і хронічна, яка протікає мляво і яка спостерігається у 80 відсотків чоловіків. Виникає внаслідок порушення лімфо- та кровообігу у тазових органах (застійний простатит). Особливо страждають від нього люди, які змушені вести сидячий спосіб життя — водії, приміром. Схильні до цього захворювання також і чоловіки, які тривалий час не мають статевих контактів,— полярники, старателі, моряки тощо.

Виявляється хронічний простатит у порушеннях статевої функції — передчасна еякуляція, послаблення ерекції, знижений або болючий оргазм. Все це погіршує гармонію подружнього життя, призводить до зменшення статевих контактів, до ще більшого застою в залозі, що може спричинити імпотенцію.

Традиційними методами вилікувати хронічний простатит доволі складно, це вимагає багато часу і терпіння. Краще, як кажуть, не хворіти. Допомогти в профілактиці захворювання може масаж залози. До речі, кожен француз вважає за обов'язок раз на рік пройти курс масажу передміхурової залози, що дозволяє надовго зберігти чоловічу «молодість».

Тож, відвідуючи лікаря наступного разу, поцікавтесь, де можна зробити такий масаж. Гаразд? Не хворійте!

ЛЕЛЬ–лікар

звабливі блузи, лосини, що підкреслюють ніжки, пишні локони, ображені губки... Одне слово, має імідж чарівної зайдиголови, перед якою не може встояти жоден чоловік.

Суперечливих та конфліктних ситуацій вона уникає, бо добре засвоїла: хто менше спотикається і рідше викликає невдоволення товариства, той більшого досягає. Компроміс для неї — найліпший вихід. Як у професійному, так і в особистому житті має дещо дитячі уявлення та ідеали: її чоловік повинен мати привабливу зовнішність, шикарний автомобіль, престижну роботу, бути вірним, чутливим, терплячим і завжди мати час для неї.

Попри побоювання набути поганої слави, чверть усіх жінок цієї категорії вже в юнацькому віці здобувають сексуальний досвід, часто дуже необачно.

НЕДОВІРЛИВА, ЯКА ПОТРЕБУЄ КОХАННЯ

Власне, вона й сама не знає достеменно, чого хоче. Недовірливість і невпевненість у собі ізолює її від друзів і подруг. До цього типу належать десять відсотків жінок. Найчастіше вони зростають у таких умовах, які й пояснюють їхню невпевненість і страх перед майбутнім: здебільшого без батька, коли мати, змушена багато працювати, не може приділити доньці багато уваги, відтак вона часто залишається на самоті.

Зрозуміло, що такі натури особливо потребують теплоти і кохання, але ніколи цього не виказують — через страх наразитись на відмову. Тому часто здаються надто різкими.

Проблема: неможливість зробити кар'єру. Внутрішня невпевненість виявляється і зовні: вдягаються вони то недбало, то надмодно, то надто «сексуально». До себе й до інших людей виявляють занадто високі вимоги, які часто-густо просто неможливо виконати.

Чоловікові, на думку жінки, не обов'язково бути красенем, але неодмінно інтелігентним, процвітаючим, відданим і терплячим. Секс для неї — не тема для обговорення. 70 відсотків таких дівчат починають статеве життя у 16—17 років. Тут ідеали й принципи вступають у протиріччя: втомившись чекати «чарівного принца», вони «вгамовують спрагу» за ніжністю й коханням з першим-ліпшим молодим чоловіком.

ВІЛЬНА Й БЕЗТУРБОТНА

Вона має впевнений смак до моди, гарних манер, чоловіків. У професійному відношенні впевнено, хоча й тактовно, просувається вгору. Серед жінок 19 відсотків становлять такий тип.

Відчуття убезпеченості — головний елемент життя такої жінки. Це відчуття прищеплювалося їй батьками ще в дитинстві. Її прихильність до батьківського дому така сильна, що за будь-яких проблем вона передусім звертається по допомогу й пораду до тата з мамою. Позначається це і на професійному житті: молоді жінки прагнуть інтенсивного, щирого обміну думками з іншими колегами.

У царині сексуальних відносин така жінка почуває деяку розгубленість. Через страх завагітніти і залишитись самотньою вона дещо пізніше за ровесниць починає статеве життя. Такий острах залишитись самою «з наслідками» змушує її міцно триматися за чоловіка, не бачачи його вад і вірячи, що зустріла справжнє кохання. Її ідеал чоловіка: привабливий, добрий, любить дітей — а кілька невеличких вад не зашкодять. Її мрія: подружня гармонія в оточенні коханого чоловіка й дітей — так, як у її батьків.

«БЕЗДОГАННА», ЧЕСТОЛЮБНА

Її потреба в загальному визнанні така сильна, що часом заступає решту переживань. Такі жінки (їх близько 25 відсотків) зростають, як правило, в неблагополучних родинах і є здебільшого єдиними доньками. Цим пояснюється потреба гармонії та сталості життя.

Зовнішність такої жінки завжди бездоганна, вдягається вона дуже ефектно, привабливо. Часто фліртує, секс — «стратегія». Як правило, вельми освічена, але нездатна нести особисту відповідальність або розв'язувати конфлікти. Як у професійному, так і в особистому житті потребує надійного партнера. Свого партнера вона бачить значно старшим за себе, вдатним у житті, сексуально досвідченим, з мужньо-шляхетним «фасадом».

Її прагнення: якнайшвидше знайти такого партнера, мати твердий матеріальний грунт. Аби досягти цього, вона ретельно стежить за собою і вже в юності, в 17-18 років, має вигляд справжньої дами.

ХОДІМО ДО РЕСТОРАЦІЇ

За наших часів не так уже й багато знайдеться людей, які б пішли до ресторану знічев'я. Частіше це буває з якихось поважних причин: наприклад, у ресторації цілком можна повідати коханій, що твоє минуле було суворим і моторошним, зате тепер ти з упевненістю дивишся у завтрашній день і сподіваєшся на світле майбуття — звісно, якщо вона погодиться бути з тобою. Власне, якщо не маєш своєї яхти, щоб вийти в море з коханою і там освідчитися, то ресторан — найліпше місце для цього.

Але можуть виникнути проблеми: як поводитись у ресторані, щоб справити враження? Може, ти й сам уперше вирушаєш до ресторації. Отже, увага! Правила для джентльменів!

Ресторан, як і театр, починається з гардероба, де спочатку треба допомогти роздягтися дівчині. Сподіваюсь, вона й сама знає, що поправляти зачіску або макіяж треба саме тут, у холі, а не за столиком.

До речі, якщо ти помітив у залі вільний столик, не варто одразу кидатися до нього, як О. Матросов до ворожого доту. Краще зачекати на метрдотеля, аби уникнути непорозуміння. Саме метр і проведе вас до столика. Або ж попросить трохи зачекати в холі.

Можливо, до вас відразу підійде офіціант — це означатиме: сьогодні твій день і можна освідчуватись (не офіціантові, що ти!). Але він може з'явитися на обрії й не одразу — тоді не варто розмахувати руками, клацати пальцями чи — боронь Боже! — бігати за ним по залу. Все одно справі не зарадиш, а настрій собі зіпсуєш. Хіба за цим ти сюди прийшов? Твердо скажи собі, що нікуди не поспішаєш, і розваж кохану дотепною розмовою.

Нарешті він стоїть поряд. Як до нього звернутися? «Дядьку!» Чи —«Дівчино!»?.. Одразу зауважу, що офіціант повинен сам назватися. Та, на жаль, офіціанти чомусь часом про це правило забувають, тож поцікався сам, як його звуть. Врешті, це допоможе вам у по-

НЕОЛІМПІЙСЬКИЙ ДЕВІЗ

У рік Олімпіади нагадувати олімпійський девіз, певне, не треба? Гарний девіз! Чудовий! Спортивний!.. Цітіус, альтіус, фортіус!.. Швидше, вище, сильніше!

Та хоча деякі чоловіки й розглядають кохання як різновид спортивних змагань, під час яких вони мають виявити найкращі атлетичні якості перед глядачем (в особі коханої жінки), одначе олімпійський девіз у царині сексу я вважаю цілком непридатним. Ще можу погодитися з такими закликами, як «вище» та «сильніше», а от щодо «швидше»…

Хоч я ніколи й не був жінкою, та достеменно знаю, що жодна з них ніколи не зрадіє, коли все скінчиться надто швидко. Науково це називається «передчасна еякуляція» (а ненауково — скінчити так швидко, що жінка не встигає досягти задоволення) і найчастіше є наслідком юнацької мастурбації в екстремальних ситуаціях — коли маєш надто мало часу (батьки можуть «засікти»), відтак і намагаєшся скінчити все якнайшвидше. Звичка поспішати, на жаль, може залишитися надовго. А це дуже прикро, коли ти хочеш подарувати жінці своє кохання.

Чесно кажучи, дехто з нас і не замислюється над тим, чи дістала жінка задоволення,— таким варто починати сексуальну освіту з самісінького початку. Якщо, звісно, вони хочуть бути справжніми коханцями, бо якщо не хочуть, то й не треба, але можете не розраховувати, що якась жінка висловить вам своє захоплення, коли ви, розпаливши її, бризнете через три секунди й захропете на боці! А от занадто чуттєвих хлопців, які все знають і розуміють, та нічого із собою зробити не можуть,— мені відверто шкода. Швидко «відстрілявшись», вони намагаються довести жінку до оргазму своїми руками або ротом (і часом досяга-

дальших стосунках, бо спілкуватиметесь ви ще довго. Ми ж нікуди не поспішаємо, пам'ятаєш?

Отже, в твоїх руках опинилося меню. Право вибору страв за столом належить жінці, тому спершу подивитись меню ти маєш запропонувати їй. Майже напевне вона відмовиться, тому тобі доведеться вголос (але не надто гучно — ви ж не на мітингу на захист незалежності американських індіанців!) прочитати меню і разом обрати страви. Якщо ж назва страви вам обом невідома, поцікався в офіціанта, що то за холера така. Бо сам знаю одного хлопця, який, хизуючись перед дівчиною, замовив собі страву з красивою назвою «ескарго» і ледь не зомлів, коли йому принесли тарілку з відгодованими слимаками.

Не варто також наполягати на страві, якої нема в меню. Можна опинитися в кумедному становищі, як Оноре де Бальзак у паризькому ресторані. Офіціант терпляче вислуховував прискіпування гурмана, та коли Бальзак з неприхованим сарказмом уп'яте запитав: «Невже у вашому гидкому ресторані немає навіть дикої качки?»— незворушно відповів: «На жаль, немає. Та для вас, мосьє, ми можемо розлютити свійську». Отож — не прискіпуйся.

Звичайно першими на столі з'являються закуски. Їх варто їсти в такому порядку: натуральні овочі — рибні делікатеси — м'ясні страви. Закуску здебільшого подають на стіл у великих тарелях — в такому разі її слід розкласти на окремі закусочні тарілки. Саме така й стоїть перед тобою. А зліва від неї — тарілка для хліба. Хліб беруть руками (не виделкою!), кладуть на цю тарілку і відламують маленькими шматочками — вгризатися в скибку хліба не личить джентльменові.

До речі, можуть виникнути проблеми з ножами й виделками, оскільки за правилами перед тобою мають лежати кілька знарядь праці. Котрим з них і в якій послідовності користуватися, щоб не осоромитись?.. Не хвилюйся зайве і скористайся таким правилом: ти ніколи не осоромишся, якщо спочатку візьмеш ті, котрі лежать найдалі від тарілки.

Дехто з юних джентльменів не наважується замовляти рибу або курча, оскільки не дуже уявляє собі, як їх треба «культурно» їсти. Даремно — все не так складно! З рибою поводься обережно: її не слід різати ножем. Але ножем допомагають собі відокремлювати кісточки, перш ніж її нести до рота (звісно, виделкою, а не руками!).

Щодо курки, то тут усе навпаки: все м'ясо, наскільки це можливо, треба обрізати ножем, після чого кісточки можна взяти руками і обгризти. Офіціант має принести тарілку з підкисленою водою, аби можна було потім обмити руки. Отут уже доведеться виявити спритність і кмітливість. По-перше, щоб не розбризкувати воду на всі боки. А кмітливість знадобиться, щоб випадково не прийняти цю воду за якийсь десертний напій. Подібна історія сталась 1900 року з П. Крюгером, президентом Трансваальської республіки, якого приймала молода королева Нідерландів Вільгельміна. Президент мав необачність відпити з красивої посудини — на превеликий подив королівського двору. Але господиня суто королівським жестом розрядила обстановку: теж підняла свою полоскальницю і, запропонувавши тост на честь гостя, спорожнила її одним духом. Звісно, решта присутніх наслідували приклад своєї королеви.

Тож нагадаю головне правило джентльмена: за будь-яких обставин не втрачайте гумору! Справжній джентльмен не знайде виходу хіба що з могили!

І ще кілька слів про спиртні напої, без яких не завжди наважишся освідчуватися в коханні. Здавна зберігається відповідність між напоями і тими стравами, що їх подають на стіл. Так, до м'яса краще замовити сухе червоне вино, до риби — біле сухе. До десерту — десертні солодкі вина. До кави — коньяк. А до фруктів — шампанське. Спробуй замовити саме так — смачно! Смачніше, принаймні, ніж — горілка, горілка, горілка, горілка… витверезник!

Ото, власне, і все. Сподіваюсь, час для освідчення ти вибереш самостійно — не будете ж ви тільки жувати й пити. А якщо все буде гаразд і твоя пропозиція знайде схвальний відгук у дівчини, варто цей успіх якось закріпити. Я пропоную поцілунок!

ЛЕЛЬ–офіціант

КОХАТИСЬ ОПІВНОЧІ — ШКІДЛИВО!

Особливо якщо ти — німець. Був собі такий французький анекдот про німця, який гуляє в Булонському лісі. Раптом його кишеньковий будильник подає сигнал: «Дванадцята година! Час робити фізичні вправи». Ліг німець на траву, почав віджиматися. Підходить француз. Подивився, подивився — та й каже:

— Перепрошую, мосьє, але ваша дама вже пішла.

Згадав я цей анекдот не випадково: німці в усі часи відзначались особливою пунктуальністю, — все за розкладом. Та, виявляється, навіть сексом вони займаються за сигналом будильника. Остаточно це стало зрозумілим після публікації в пресі рекомендацій лікаря Карла Пфлугбейля. Він радить чоловікам прокидатись о шостій ранку, коли їхня сексуальність починає

ють успіху). Та все ж ніщо не зрівняється для жінки з тією насолодою, коли чоловік зливається з нею, коли радість обопільна. Проблема передчасної еякуляції досить поширена. Відтак і пропозицій щодо боротьби з нею накопичилось чимало. Назву хоча б такі:

— під час акту думати про якісь сторонні речі, а не про свої відчуття (приміром, як футболісти СНД вліпили шотландцям);

— уникати під час попередньої гри будь-яких контактів партнерки з чоловічим членом, аби не скінчити ще до початку;

— використовувати зайвий презерватив (чи навіть два), аби притупити відчуття;

— тривала мастурбація напередодні статевого акту;

— давньокитайський метод: три неглибокі, поверхові фрикції — одна глибока, три — одна, три — одна...

Усі ці наміри — благородні (хоча й не завжди плідні): чоловік прагне дати радість жінці. Однак під час сексу хочеться все ж таки думати про жінку, а не про те, як Юран з трьох метрів не влучив у ворота.

А жінка, яка вас любить, має думати про вас (хоча це її стосується передусім) — допомогти «вилікуватись». Без неї — дбайливої і терплячої, навряд чи щось зміниться. Тому й пропоную вам обом скористатись з американської методики «лікування» передчасної еякуляції. Що для цього потрібно? Передусім — ваше бажання. І ще — придбайте (а краще — передплатіть) «ЛЕЛЬ» на 1993 рік.

Великий олімпієць П'єр де Кубертен виголосив колись: «Головне — не перемога, головне — участь!»

Бачите, як усе ж таки різняться спорт і секс! Адже для нас, чоловіків (а ще більше для жінок!), головне — саме перемога. Хай все буде вище, сильніше і... довше!

ЛЕЛЬ–сексолог

прокидатися теж. Власне акт кохання має відбутись рівно о сьомій нуль-нуль, коли в крові на 40 % більше ніж опівночі гормону тестостерона, який регулює статеву активність. Тож завважте — опівночі можуть кохатись тільки дилетанти!

Закінчивши ранковий секс, решту денного часу, аби він зовсім вже не минув марно, теж слід узгоджувати з графіком лікаря Пфлугбейля. Отже:

9.00 — зробіть зарядку, від неї буде максимальна користь для тіла.

10.00 — якщо хочете когось про щось просити, не гайте часу: люди не такі суворі на початку дня.

11.00 — час вирішувати найважливіші питання: серцевий ритм у цей час дуже сталий.

14.00 — увага слабшає, тому в цей час трапляються неприємні події.

17.00 — час їсти: смакові рецептори найчутливіші.

18.00—20.00 — реакції максимальні, тому можна водити машину.

23.00 — ідеальний момент для того, щоб лягти в ліжко. Але — ніякого сексу аж до ранку!

МІСЦЕ КАЗАНОВИ ВІЛЬНЕ. БАЖАЄТЕ?..

Власне, не тільки місце Казанови, але й ті, які раніше посідали д'Артаньян, Дон Жуан, поручик Ржевський та інші численні авантюристи з історичних романів та анекдотів.

Річ лише в тому, чи здатні ви бути авантюристом у коханні? Можливо, з'ясувати власні здібності у цій царині вам допоможе невеличкий тест. Треба тільки відповісти на сімнадцять запитань. Відповіді можливі такі:

А) завжди,
Б) рідко,
В) іноді,
Г) ніколи.

1. Коли бажаєте звабити гарну жінку, чи кличете на допомогу свого друга?
2. Якщо розмовляєте з кимось у дружній обстановці, і ця людина вам подобається, чи складно вам перейти доліричних (любовних) проблем?
3. Чи відчуваєте ніяковість, зустрівши гарну й розумну жінку?
4. Чи переконані в тому, що жінка, яка вам подобається, буде вражена вашими достоїнствами?
5. Чи відчуваєте, коли саме справляєте надзвичайне враження на людей?
6. Перебуваючи в будь–якому товаристві, чи намагаєтесь познайомитися з найвродливішою та найпривабливішою жінкою?
7. Чи прагнете ви вдягатись так, аби викликати захоплення жінки, яка вам сподобалась?
8. Чи прагнете любовного роману з кимось з колег по роботі, сусідок, подруг?
9. Чи намагаєтесь будь–що домогтися зустрічі сам–на–сам з жінкою, з якою вас познайомили і яка вам дуже сподобалась?
10. Коли їдете в поїзді, автобусі, метро, будь–якому транспорті, чи робите спробу сісти або стати поруч із жінкою, яка вам сподобалась?
11. Вирушаючи до якогось товариства, чи думаєте заздалегідь про можливість когось звабити?
12. Сидячи в кафе, ресторані, на вечірці, чи стежите за своїми манерами, мовою, жестами, маючи на меті привернути увагу товариства?
13. Ви сидите в кафе. Раптом заходить приваблива жінка. Чи спробуєте ви зробити так, щоб вона випила чашечку кави разом з вами?
14. Коли ви знаходитесь наодинці з уподобаною жінкою, чи намагаєтесь створити інтимну обстановку?
15. Коли жінка надто сором'язлива чи боязка, чи знаходите ви лагідні слова, щоб подолати цю боязкість?
16. Якщо ваша зустріч з приємною і гарною жінкою була короткою і випадковою, чи робите спробу продовжити знайомство, призначити нове побачення?
17. Якщо ваш постійний партнер відсутній, чи шукаєте ви тимчасову заміну?

Бали за відповіді:
запитання з 1 по 3: А — 1, Б — 2, В — 3, Г — 4.
запитання з 4 по 17: А — 4, Б — 3, В — 2, Г — 1.

Складіть бали. Якщо ви набрали...

до 34 балів: вас не цікавлять любовні пригоди. Ви не активні й дієте за принципом: хай краще вас завойовують.

від 35 до 44: ваші здібності виявляються тільки в тому випадку, коли жінка, яка вас зацікавила, має неординарні якості.

45 і більше: схоже, ви маєте великі здібності до любовних авантюр. Можете чудово показати себе в товаристві, завжди впевнені в собі. Творчі здібності допомагають вам перетворити найбуденніші обставини у щось незвичайне.

ЛЕЛЬ–психолог

P. S. Але майте на увазі, що місце Казанови вільне і для жінок також! Що, як і ваша кохана набере понад 45 балів у подібному тесті?..

— З яким задоволенням я проведу цей вечір у вашому товаристві. Тиждень так втомив мене. Стільки справ! Стільки розчарувань! Але ви — поряд, і я про це не думаю. Знаєте… А давайте подивимось якийсь гарний фільм?
— Не думайте,— незадоволено буркнув він,— що зможете витягнути мене до кінотеатру.
— Шкода… Я б за фільмом розвіялась. Зрештою… Ми можемо податися до кабаре, що тільки-но відкрилось на Монпарнасі. Кажуть, там танцюють чарівні мартініканки.
— Ні!— процідив він.— Тільки не ця чорна музика! Я нею ситий по саму зав'язку. Вони повинні миритися з цим. Ви волієте танцювати — будь ласка! Вони рухаються у такт з вами. Якщо вам хочеться розваг, вони повинні перетворюватися на Шехерезад. Ні! І ще раз ні, мій любий! Буде принаймні одна жінка, яка відмовилась задовольняти ваші примхи. Вона зупинилась і, вже м'якше, додала:
— Як шкода, Бернаре! Я так чекала зустрічі з вами… Думала, ви мені допоможете забути всі прикрощі… А ви приходите і думаєте тільки про себе. Йдіть. Прийдете тоді, коли навчитесь слухати інших.
Цієї ночі Бернар не міг заснути. Гіркі думки гнали від дійсності. Хоч на мить звільнитися, стати слабшим. Нарешті, пошукати іншого щастя. З іншою людиною, можливо»…
Одинокі автомобілі намагались дістатися до гаражів, відміряючи все довші й довші відрізки часу. Шукати іншого щастя?! Хіба він на це не здатний?! Хто примусив його нести важкий хрест жорстокості? Хіба людина не має права у будь-який момент змінити життя, почати його спочатку?! А хто, як не Ірен допоможе йому в цьому?! Ірен… така зворушлива у своїй єдиній вечірній сукні, полагоджених панчохах, поношеному пальті… Ірен… така гарна і така бідна. Така Він стане її братом, завбачливим і покірним. Так-так, покірним! Ця думка заспокоїла його, і він тієї ж миті заснув.
Наступного ранку він прокинувся з почуттям задоволення від свого нічного рішення. Співаючи він встав, співаючи і одягнувся Такого з ним не було з часів рожевої юності. «Увечері піду до Ірен,— подумав він,— і попрошу в неї вибачення».
Коли він зав'язував краватку, задзвонив телефон.
— Ало!— пролунав співучий голос Ірен.— Це ви, Бернаре? Знаєте…
Цієї ночі я довго не могла заснути. Докори сумління

ІРЕН

Андре МОРУА

Новела

— А куди ж ми підемо? — запитала вона.
— Ви прекрасно знаєте, що я люблю: пообідати у безлюдному ресторанчику, погомоніти, повернутись до вас, розтягнутися на канапі і спати.
— Але ж ні!— перебила вона.— Ви дійсно жахливий егоїст, мій любий. О! Ви, здається, здивовані?! Це тому, що ніхто ніколи не говорив вам правди. Ніхто. Ви звикли зустрічати жінок, для яких ваші бажання — закон. Такий собі сучасний султанчик. Ваш гарем відкритий для всіх.. Він безмежний. Так! Це справжнісінький гарем! Ви завжди бачите у жінках своїх рабинь. А в тій, що належить вам,— то найбільше! Якщо ви маєте бажання спати, від нього сон. Ірен мала рацію. Він був огидний. Він не просто обманював Алісу, яка була такою ніжною, вірною і покірною. Він обманював її, не кохаючи. Чому він так робив? Звідки ця необхідність оволодівати і панувати? Звідки ця неспроможність чути інших? Він згадував свою нелегку молодість. Тоді жінки були для нього недоступні. А тепер все, чого йому бракувало колись, він надолужував своїм егоїзмом. Колишню сором'язливість проковтнув цинізм. У цьому не було й крихти благородства. «Благородство?— думав він.— Я роблюсь банальним. Треба бути твердішим. У коханні — хто не пожирає, того пожирають. Все-таки часом хочеться звільнитись відважна у своїй бідності. Скільки разів вона дивувала його, допомагаючи російським студентам, які були ще бідніші, ніж вона. Без її допомоги вони повмирали б з голоду. Шість днів на тиждень вона працювала у якомусь магазині. Ірен… До революції її виховували як княжну. Але вона ніколи не згадувала про це. Ірен… Як він міг торгуватися з нею за якісь міщанські задоволення одного вільного вечора!
Затремтіли шибки, потривожені шумом останнього автобуса. Жоден звук не перетне більше нічного мовчання. Втомившись від самого себе, Бернар намагався заснути. І раптом велике заспокоєння огорнуло його. Він вирішив присвятити себе щастю Ірен. обсіли мене. Як я поводилась! Я повинна просити пробачення! Я не знаю, чи мала я право…
— Та що ви! Це все я!— перебив він.— Ірен. Я дав клятву, що стану іншим.
— Це безумство! Нічого не змінюйте! Ні! Власне за ці примхи, примхи розбещеної дитини і люблять вас, Бернаре. Це ж просто чудово! Мужчина, який вимагає жертв! До того ж я хотіла вам сказати, що вільна увечері і з великим задоволенням виконаю всі ваші бажання. Я у повному вашому розпорядженні.
Поклавши телефонну трубку, Бернар сумно похилив голову.

З французької переклала
Ярина ІВАНІВ

ЯН ПАРАНДОВСЬКИЙ

У ТЕНЕТАХ

У той погідний святковий день, коли з морської піни, заплідненої кривавими останками Урана[1], вийшла «втіха богів і людей», золота Афродіта, й сіла в колі зачарованих її красою олімпійців,— у цей день самотнє серце Гефеста втратило спокій. Того ж вечора він попрохав у Зевса її руки. Йому відмовили, і хоч як пояснювали та втовкмачували, все було марно. Гефест удався до найхитромудріших викрутів, аби заволодіти красунею.

Знав, звичайно, кого за жінку бере. І Афродіта знала, якого чоловіка дала їй непохитна воля Зевса. Єдиним сенсом Гефестового життя була праця. Все навколо затуляв йому дим, що здіймався від міхів його кузні. Рідко бував він на олімпійських учтах і перед будь-якими концертами муз віддавав перевагу ритмічному гупанню молотів своїх працьовитих циклопів. Він і в гадці не мав, що одруження може якось змінити це чудове життя. Та водночас і від Афродіти не міг вимагати, аби вона зреклася світу й полишила свої юні принади в'янути у череві вогненної гори.

Увечері, закінчивши роботу, Гефест вертався до свого палацу на Олімпі. Скидав шкіряного фартуха, брав купіль і вбиравсь у все чисте, а тоді, сівши до столу, зачудовано дивився на богиню, що була йому дружиною і водночас іншою, далекою істотою, яка пробуджувала в ньому хіть і острах. Гефест боявся Афродіти і страшився самого себе. Душу він мав палку, як вогонь, повелителем якого був. Знаючи, що він потвора й каліка — адже був кривий на обидві ноги,— він уникав кохання й водночас жадав його, як ніхто з богів. Він пам'ятав той день, коли, раптом уздрівши прекрасну діву Афіну[2], так спалахнув пристрастю, що почав її переслідувати. Звичайно неслухняні ноги несли його, наче крила Гермеса. Нарешті Гефест схопив Афіну і не спинився був би перед насильством, якби вона не вирвалася з його рук. Поразка була така ганебна, що відтоді Гефест намагався не задивлятися на богинь, німф та земних жінок. Але внутрішній вогонь пік його. Одного разу якась німфа завітала до його кузні. Він не дивився на неї і хоча й відчував збудження від її присутності, проте й далі несамовито кував свій шмат заліза. Аж раптом з-під його молота вилетіла іскра і, торкнувшись німфиного лона, пробудила в ньому млість, а разом з нею заронила нове життя.

Про все те й думав кривий Дух Вогню, мовчки споглядаючи дружину, що сиділа навпроти. Усе в ній здавалося йому дивовижним і незвичайним. Золоте волосся, притрушене блакитною пудрою, фіалкові очі, біла й трепетна шия, ледь приховані прозорою тканиною груди,— все її духмяне й гаряче тіло, завинуте у тканини барвисті, м'які, невагомі, як сон. Навіть усі прикраси, майстерно зроблені ним самим, мали для нього принадність незбагненної таємниці. Афродіта говорила, сміялася, пила нектар, а він ніяк не міг осягти справжній зміст її слів та усмішок. Вона жила в якомусь своєму, зовсім осібному світі, шлях до якого був йому невідомий. Гефест кохав її нестямно, і в коханні цьому ніби карав себе. Він усіляко уникав дружини, проводячи цілі місяці у кузні чи на улюбленому острові Лемнос, і повертався знову, щоб із побожним трепетом торкнутися бодай стрічки, якою вона стягувала коси. Він знав, що Афродіта зраджує його. Відчував на її повсякчас вологих устах гіркоту чужих поцілунків. Стежачи за поглядом її очей, звернених на непристойний розпис стелі, хотів перехопити обриси якихось дорогих їй видінь, що їх, як йому здавалося, були сповнені мрійливі спогади дружини. Афродіта відчувала на собі важкий погляд повелителя вогненних гір, і її лагідну душу повивав присмерк сумнівів. Вона ніяк не могла збагнути, як має поводитись, адже Гефест ніколи не казав їй про це. Загалом вона здогадувалася, що той міг би сказати: певно ж, він бажає, щоб вона все робила приховано; він-бо самолюбний, і свідомість того, що люди бачать його ганьбу, для нього нестерпна. Але як же можна щось приховати, коли скрізь стільки цікавих очей? З-під кори дерева дивляться темні очі Гамадріади, наяда із зеленим волоссям шпигує з-за річкового очерету, за кожним виступом гори сидить німфа чи сатир, а серед лугових квітів і трав причаїлися маленькі леймоніади, коханки польових коників.

Не знала богиня, що робити, і спало їй на думку, що найбезпечніше буде з коханцем у власному домі. Стоїть він трохи осторонь від великих олімпійських палаців, і до нього можна прокрастися непомітно. Прислугу вона відпустить під якимось приводом, а Харити віддані їй. До того ж обере такий день, коли чоловік буде далеко. Все це вона сказала своєму коханцеві.

А коханцем її тоді був Арей — бог війни. Який він був чудовий, сильний! Щоправда, якось розбійники засадили його в бочку[3], і, якби не Гермес, не вибрався б він звідти... Та й Афіна його завжди переважує, хоч вона й діва... І дух від нього не дуже приємний, бо він весь час проводить у фракійських горах, де люди ходять у кожухах... Галасливий і хвалькуватий, говорити воліє тільки про війну... Усе воно так, та зате він дуже гарний багато в чому іншому. Сама згадка про нього викликає солодку млість.

Почалося все у них ніби випадково. Зналися дуже давно, та не зважали одне на одного, аж поки якось під стінами Трої... Діомед, брутальний грецький герой, поранив кіпрійську діву в руку, і Арей завіз її непритомну на Олімп. І вдруге — на тій самій троянській рівнині... Під жилавою рукою Афіни обоє лягли у поросі, просякнутому кров'ю воїнів. А коли прийшли до тями, поглянули одне на одного з приязню. Наступного дня Арей відвідав недужу Афродіту і приніс їй подарунки, що були з подякою прийняті. Він підкорив її своєю простотою, і вона не змогла б відповісти, якби він запитав, чому опирається. Тому й не опиралася.

Афродіті здавалося: цього разу вона так хитро все влаштувала, що ніхто навіть не здогадається. Зустрілися таємно в покинутому алькові Гефеста, так що ніхто їх не бачив. Один тільки бог, той, що все бачить, бог-сонце Геліос. Проїжджаючи своєю вогненною колісницею над палацом Гефеста, він уздрів крізь горішні вікна Афродіту і Арея, що зімкнули свої обійми. Це його прикро вразило. Він ніколи не полюбляв пліток, хоч багато про що міг би повідати, але оце тепер раптом охопила його така неприязнь до цих двох таємних коханців, що ввечері, ледь розпрягши коней, він подавсь до кривого коваля і все йому розповів.

Гефест на те і словом не озвавсь. Тільки дивився, як повільно зачиняються двері за осяйним богом, що відходив трохи ображений. Потім відпустив усіх циклопів і залишився в кузні сам. Узяв шматок заліза і почав кувати. Збивав молотом червоні снопи палючих бризок металу й витягував його у чимдалі тонший дріт. Дуже довго так працював. Закінчив аж наступного дня під обід, а відтак рушив до свого палацу. Заглянув в альков, але там нікого не було: Афродіта після вранішньої купелі поїхала десь на своїй колісниці, запряженій голубами. Гефест повернувся до кузні й приніс звідти те, над чим так ревно працював. Це були металеві тенета[4], дуже тонкі, зовсім непомітні. Він напнув їх навколо стовпів, що підтримували ложе, і на сволоку, тоді придивився і задоволено кивнув головою: ніхто не помітить цієї «павутини». Ідучи, сказав слугам, що вирушає на Лемнос, а коли повернеться — невідомо. Може, через місяць, а може, й раніше.

Афродіта зраділа з від'їзду чоловіка й послала одну з Харит, щоб покликала Арея. Надвечірньої пори почула у передпокої знайомий брязкіт обладунку. Привітались, але в довгу розмову не заходили. Власне, багато говорити їм, як завжди, не було про що, поцілунки і пестощі заміняли слова. Врешті вони впали у солодке забуття, а коли отямились, помітили, що не можуть поворухнутися: щось їх зв'язувало й сковувало докупи. Це були оті Гефестові тенета. Коли для коханців перестало існувати все довкола, зрадницьке дротяне павутиння обплело кругом їхнє ложе і тепер не давало вивільнитись.

Коханці не розуміли, що сталось, і ця невідомість ще збільшувала їхню тривогу. А тоді розчинились окуті бронзою двері, і на порозі став Гефест. Він, здавалося, почорнів од гніву та зненависті. Разом з тим у кутиках його палючих очей таїлася лукава посмішка. Чоловік дивився на них, і погляд його пік, як вогонь. Видно було, як тішиться він їхнім переляком. Афродіта погано знала свого чоловіка. Ніколи не могла б сказати, як поводитиметься і що зробить цей кобольд[5]. Тільки в голові у неї промайнуло, що може вийти, як з тим кріслом Гери: Гефест подарував матері розцяцьковане крісло, а коли та у нього всілася, щось скувало її, і сиділа вона так цілими днями, аж поки хитромудрий коваль зволив визволити її з принизливої пастки.

Цього разу він, проте, вчинив інакше. Здійняв крик і скликав усіх богів Олімпу. Богині залишилися вдома. Невдовзі у палаці Гефеста зібрався натовп безсмертних. Деякий час усі зачудовано споглядали те видовище. Потім безжальний сміх струсив палацове склепіння. Такої вистави ще ніхто їм не влаштовував. Могутній, страшний, невтримний, безстрашний, нещадний, як пожежа, людиновбивця Арей лежав безпорадний, як немовля у пелюшках, а поряд — його злотокоса коханка, вся спаленіла від сорому, що робив її голизну ще промовистішою. Боги у натовпі перешіптувались і сміялися. У ногах ложа стояли Аполлон і Гермес. Обидва дивилися начебто з деяким співчуттям. Аж раптом Аполлон звернувся до прудконогого сина Майї:

— Признайся,— запитав він досить голосно,— чи хотів би ти добровільно ось так зв'язаний лежати поряд з кіпрійською дівою?

— Хоч зараз! І хай би тенета були утричі міцніші, і хай дивилися б на це всі боги і всі богині!

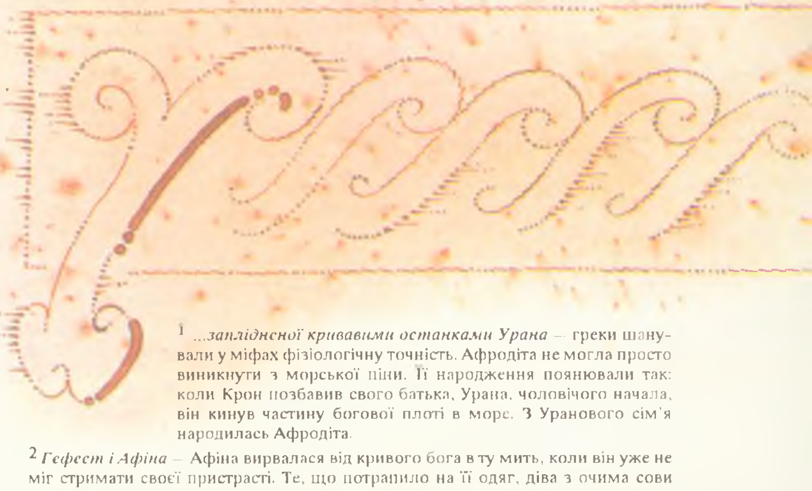
У словах його був такий сердечний запал, що боги знову невтримно засміялися. Тільки Посейдон не сміявся. Коли всі заспокоїлись, він підійшов до Гефеста і попрохав його припинити цю неподобну забаву. І тоді Гефест, який доти мовчав, заговорив. Слова вихоплювалися з нього, наче язики вогню. Він нарікав, а здавалось, що погрожує.

І кривий він, мовляв, і негарний, і потворний. А дружина в нього — диво дивне. Ніхто не знає, яка вона чудова, тільки він один. Оці оголені принади, тіло, пругке і ніжне, усе воно — не те. Є й інші речі. Він про них знає. Але де вона повсякчас пробуває? Там, де юність, де стрункі, гнучкі тіла, де весь цей гамірний світ, залитий сонцем. Її життя там, а не тут. А хто він? Посміховисько. Прокіптюжений коваль. Ніхто не сприймає його всерйоз. Його не можна кохати, поваги він теж не гідний. Бачите! Навіть його дім не шанують. Адже будь-який дім, навіть найнікчемнішої людини, охороняє чисте благословення Гестії. Та годі про це. Далі так тривати не може. Він відішле Афродіту туди, звідки взяв. Хай тільки спершу Зевс поверне викуп, який він, Гефест, віддав за дружину. Ото й тільки. Та й Арей повинен заплатити йому за опоганення чужого ложа. Атож, він нізащо не відпустить цього красунчика-залицяльника, поки той невідшкодує йому всієї шкоди.

Кривий бог сіпався, вимахував кулаками, горлав. Нарешті замовк, але крик його, перш ніж зовсім затихнути, довго ще озивався глухим рокотом серед стін палацу. А коли запала цілковита мовчанка, Посейдон повторив своє прохання. Гефест наче отямився, одразу ж зіщулився, знітився й пошкандибав на своїх покалічених ногах до ложа. Тремтячими руками розплутав тенета.

Арей, як був голий, кинувся навтіки у свої фракійські гори, а Афродіта гайнула на Кіпр, у Пафос, де Харити вимили її, вмастили, вбрали в ошатний одяг, і вона знову виглядала так само звабливо, як і того дня, коли море з білопінною усмішкою передало її напоєній духмяними пахощами квітів кіпрській землі.

Малюнки Волхва СЛОВОВЕЖІ

[1] *...запліднсної кривавими останками Урана* — греки шанували у міфах фізіологічну точність. Афродіта не могла просто виникнути з морської піни. Її народження пояснювали так: коли Крон позбавив свого батька, Урана, чоловічого начала, він кинув частину богової плоті в море. З Уранового сім'я народилась Афродіта.

[2] *Гефест і Афіна* — Афіна вирвалася від кривого бога в ту мить, коли він уже не міг стримати своєї пристрасті. Те, що потрапило на її одяг, діва з очима сови струсила на землю. Земля прийняла богове сім'я і народила Ерісіхтона, який мав вигляд напівлюдини-напівзмія.

[3] *...розбійники посадили його в бочку...* — От і Ефіальт, сини Посейдона, велетні неймовірного зросту і надлюдської сили, ті самі, що зчинили бунт проти Олімпу і погрожували святій столиці богів.

[4] *Це були металеві тенета...* — перший про кохання Арея і прекрасної Афродіти повідав Гомер в «Одіссеї» (пісня VIII).

[5] Кобольд— підземний дух.

З польськоі переклала Валентина МИТРОФАНОВА.

2

1

3

ТАМ, ДЕ БАВИВСЯ XX ВІК...

Творчість нема потреби розкладати на частини, шукати її пояснення в тематиці, техніці виконання чи моментах біографії автора. Певно, цього й неможливо зробити, як неможливо до решти збагнути людську екзистенцію, що здатна випромінювати неймовірної сили і забарвлення імпульси на все оточуюче, водночас перебуваючи в ньому і будучи ним відторгнутою. У вираженнях своїх глибинних почувань людство — німе. І коли приходить хтось, здатний розірвати цю без'язику пустку, тоді й народжується — Мистецтво.
Микола Бартосік, що нині репрезентуємо вам крихітну часточку його доробку, останнім часом брав участь у багатьох міжнародних виставках, таких як «Імпреза–91», «Імпреза–92», «Єдність». Його роботи зберігаються в приватних зібраннях Швейцарії, Чехословаччини, Італії, Болгарії, Німеччини, Норвегії. Цього року він мав розкішну «персоналку» в Києві. Але, як вважає сам автор, це далеко не найголовніше. Головне, аби твій голос почули і він став хоча б декому необхідним, мов ковток джерельної води в спеку; мов те, з чого сам черпаєш цей голос. Але послухаймо самого митця:

Через простір і хаос граючи на краю
безодні
Витримуючи нескінченну тугу
Відбираючи форму і
Шліфуючи неотесаність
Я йду до Неї
Я віднаходжу я створюю Її
Розкопую час щоб знайти перший слід
Забігаю вперед щоб глянути на Неї
сьогоднішню
Я відчуваю Її сліди в просторі
Я бачу той світ де пройшла Вона
Я бачу форми що їх створили
геніальні митці вражені Її красою
День за днем я шукаю свій шлях до Неї
Я аналізую форму й експериментую
з формою
Я протиставляю свій пошук важкому
подиху грубої дійсності
Я відчуваю як напруженість нерва
ноосфери досягає абсолюту
Я одягаю рукавиці щоб не торкатися
руками
голими до власних нервів
Я відвертаю валуни і пересилюю сіре бо
там
за цією площиною в кінці дня
Віддзеркалена в просторах Вічності
стоїть Вона
Вона така освітлена й витончена
немов загубилась
Я вже бачу її
Я милуюсь нею
Я роблю ще крок
Вона вже посміхається мені...
І я вже й сам не помітив
Як ступив на залізні площини
де щойно так грубо бавився XX вік

4

1. ТА, ЩО ЛЕТИТЬ. 1991 р. Полотно, олія. 176 × 168
2. МОЯ НАЙКРАЩА. 1992 р. Полотно, олія. 93 × 42
3. ТАНЕЦЬ ГРАВІТАЦІЇ. 1990 р. Полотно, олія. 176 × 68
4. ЕЛЬДОРАДО. 1992 р. Полотно, олія. 43 × 34

ШЛЮБИ ВЕРШАТЬСЯ НА НЕБЕСАХ*

ТЕРЕЗИ — ТЕРЕЗИ
(24.09—23.10)

Гармонійний союз можливий на основі спільних естетичних смаків. У шлюбі двох Терезів можливе і повне взаєморозуміння, і суперництво. У спільному житті може не вистачати динаміки, особливо якщо партнери обоє пасивні. Один з них повинен брати ініціативу в свої руки.

ТЕРЕЗИ — СКОРПІОН
(24.10—22.11)

Незважаючи на ексцентричність Скорпіона, Терезам іноді вдається гармонізувати їх стосунки. Нерішучих і боязких Терезів лякає внутрішня агресивність Скорпіона. Для Терезів Скорпіон може виявитися надто палким партнером. Він може брати активну участь у грошових фінансових справах Терезів і здатний довести їх до катастрофічного стану.

ТЕРЕЗИ — СТРІЛЕЦЬ
(22.11—21.12)

Терези — Стрілець — це прекрасний інтелектуальний союз, рівні дружні стосунки. Істотна різниця в сексуальному темпераменті. Терези можуть бути для Стрільця втіленням ідеального естетичного типу. Успішна спільна гуманітарна діяльність. Обоє досягають стійкого становища в суспільстві. Для взаємного зближення корисні відвідування місць, багатих емоційно-культурною атмосферою.

ТЕРЕЗИ — КОЗЕРОГ
(22.12—20.01)

Темпераменти Терезів і Козерога — однакові, але інтимні взаємини можуть бути проблематичними. Терези потребують уваги й делікатності, а надмірно суворий і приземлений Козерог часто викликає в них відчуття незатишку, провокуючи підсвідомо пригнічений стан. Терези здатні допомогти Козерогові в досягненні життєвої мети.

ТЕРЕЗИ — ВОДОЛІЙ
(21.01—19.02)

З демократичними Терезами Водолій може постійно бути в пошуках «утраченого часу», а елітарно-рафінованих Терезів часто відштовхують богемні звички Водолія. Темпераменти цих знаків схожі, але погляди на секс у них різні. Партнери високого рівня розвитку можуть створити чудовий творчий союз. Можливі спільні подорожі з пізнавальною метою.

ТЕРЕЗИ — РИБИ
(20.02—21.03)

Взаємини Терезів і Риб гармонійні. Обидва знаки тяжіють до естетики. Але елітарний тип Терезів контрастує з богемним типом Риб. Характери різні, що призводить у шлюбі до конфліктів. Терези прагнуть порядку, спокійних рівних взаємин, і глибинна емоційна природа Риб може не знаходити в них відгуку. Можливі фінансові проблеми, несподівані ускладнення із здоров'ям.

СКОРПІОН — СКОРПІОН
(24.10—22.11)

У двох Скорпіонів сильне енергетичне притягання, прекрасна сексуальна сумісність. Взаємини розвиваються бурхливо й пристрасно... до першого конфлікту, після чого живим залишається, в кращому разі — один з партнерів.

СКОРПІОН — СТРІЛЕЦЬ
(23.11—21.12)

У Скорпіона і Стрільця добра енергетична і сексуальна сумісність. Взаємини в шлюбі складні. Обидва вони пристрасні й ревниві коханці. Скорпіон може втомлювати Стрільця надмірною драматизацією життєвих ситуацій. Амурні захоплення Стрільця можуть викликати бурхливі сімейні конфлікти. Спільні інтереси і батьківські почуття роблять союз міцнішим.

СКОРПІОН — КОЗЕРОГ
(22.12—20.01)

У Скорпіона з Козерогом прекрасний інтелектуальний контакт. Два сильні знаки здатні на глибокі гарячі почуття. Для Козерога сексуальна активність Скорпіона може видатися надмірною. Але гармонійний союз можливий, особливо тоді, коли Козерог виявить більше ентузіазму в інтимному житті,— на щастя, він має таку можливість. У їхніх взаєминах часто домінують дружні мотиви. Можлива спільна участь у масштабних акціях прогресивної спрямованості.

СКОРПІОН — ВОДОЛІЙ
(21.01—19.02)

Надто велика різниця в темпераментах Скорпіона і Водолія зменшує імовірність тривалого гармонійного союзу. Їхні взаємини сповнені несподіванок і можуть бути приводом для лихослів'я. Волелюбний Водолій часто уникає Скорпіона, який претендує на абсолютну владу. Але при цьому квартиру Скорпіона вважає місцем тимчасового проживання.

СКОРПІОН — РИБИ
(20.02—21.03)

Знакам Скорпіона і Риб властива підвищена чутливість і емоційність. Риби здатні викликати у Скорпіона почуття радості життя, якщо дадуть йому можливість самостверджуватися.

* Продовження. Початок див.: «Лель», № 3–5, 1992.

Скорпіон активно впливає на світосприйняття Риб. У сексі можлива хороша сумісність, за умови якщо Скорпіон не буде дуже агресивним.

СТРІЛЕЦЬ — СТРІЛЕЦЬ (23.11—21.12)

Взаємини двох Стрільців властиві добре взаєморозуміння і сексуальна сумісність. Між ними можливе суперництво в інтелектуальній сфері. У шлюбі один із знаків повинен бути холоднокровним, в іншому разі — вони здатні зненавидіти одне одного. Спільна мета може надовго примирити двох невизнаних лідерів.

СТРІЛЕЦЬ — КОЗЕРОГ (22.12—20.01)

Між Стрільцем і Козерогом можливий міцний, дещо ірраціональний зв'язок. Велика різниця в сексуальних темпераментах може стати причиною дисгармонії, яка все-таки може згладжуватися при взаємній повазі партнерів. Можливий шлюб за розрахунком. Стрілець часто покровительствує Козерогові, особливо в науковій роботі та інтелектуальному розвитку. У спільних подорожах можливі загадкові пригоди.

СТРІЛЕЦЬ — ВОДОЛІЙ (21.01—19.02)

Стрілець — Водолій — це союз інтелектуалів, якому притаманні свобода, дружба й повне взаєморозуміння. Сексуальні темпераменти, як правило, різні, але це компенсується фантазією і цілковитою розкутістю, властивою цим знакам у інтимних взаєминах. Спільні друзі надають цьому союзові нового змісту. Можлива спільна участь у широкомасштабних соціальних проектах авангардно-прогресивного спрямування.

СТРІЛЕЦЬ — РИБИ (20.02—21.03)

Експансивний характер Стрільця контрастує з камерним характером Риб. Своєю замкнутістю і підозріливістю Риби викликають відчуття дискомфорту в прямолінійного Стрільця. Союз можливий при абсолютній духовності обох, спільності інтересів і поглядів на життя. Але частіше енергійний Стрілець і лякливі мрійники Риби не вживаються під одним дахом. Сексуальні взаємини цих знаків гармонійні. Стрілець може допомогти Рибам у досягненні мети, особливо у сфері релігії і гуманітарної діяльності.

КОЗЕРОГ — КОЗЕРОГ (22.12—20.01)

У союзі двох Козерогів може не бути життєвої динаміки. Два Козероги — це дуже солідно, але, на жаль, дещо нуднувато. Один з них мусить бути дуже пластичним. Якщо ж обидва хочуть керувати і «впираються рогами», то, як правило, «розбивають голови» один одному без будь-якого позитивного результату. Якщо є спільна мета — союз можливий з чисто практичних міркувань.

КОЗЕРОГ — ВОДОЛІЙ (21.01—19.02)

Водолій такою ж мірою оригінал, якою Козерог консерватор, і абсолютно не схильний коритися законам, які диктує Козерог. Козерог часто підсвідомо пригнічує Водолія, накинувши на нього безліч обов'язків, але може й опікуватися ним. Сексуальні взаємини досить гармонійні, якщо Водолій не захоплюється експериментами. Водолій здатний довести матеріальні проблеми Козерога до абсурду, але іноді пропонує оригінальне їх вирішення.

КОЗЕРОГ — РИБИ (20.02—21.03)

У Козерога з Рибами встановлюються міцні дружні взаємини, але можливі серйозні випробування. Рибам властиві часті зміни настрою, прихильне ставлення до людей, що іноді сприймається Козерогом як невірність. Щоправда, не завжди безпідставно. Підозріливість Козерога провокує властиву Рибам образливість. Але якщо їхні взаємини грунтуються на спільних інтелектуальних інтересах, життя партнерів може бути щасливим. Сексуальні взаємини гармонійні. Можливе поступове зближення Риб і Козерога під час прогулянок на воді, у безлюдних місцях чи в музеях.

ВОДОЛІЙ — ВОДОЛІЙ (21.01—19.02)

Характер взаємин двох Водоліїв — дружній. Вони ні до чого не зобов'язують одне одного. Якості, притаманні цьому знакові, не найкращі для подружнього життя. Мрійник і фантазер Водолій часто ігнорує щоденні проблеми сімейного життя, до того ж він віддає перевагу спілкуванню з друзями, а не з сім'єю. В інтимній сфері теж можуть виникати проблеми, особливо коли партнери живуть за принципом «вільного кохання».

ВОДОЛІЙ — РИБИ (20.02—21.03)

Дуже часто взаємини Водолія і Риб зав'язуються в спільній богемній компанії. Між ними виникає глибокий підсвідомий зв'язок. Водолія і Риб об'єднує характерний для цих знаків ідеалізм та абстрактні гуманістичні ідеї, і, незважаючи на різні характери й емоційність, іноді можливий стійкий союз. Але подружнє життя партнерів часто буває невлаштованим. Непрактичність Водолія та ірраціональність Риб можуть привести сім'ю до повного розорення.

РИБИ — РИБИ (20.02—21.03)

Дві Риби, фантазери й плутаники, відірвані від реального життя, створюють дуже непрактичний союз, який

може існувати лише в тому разі, коли між партнерами є тонке взаєморозуміння та спільність життєвих ідеалів. З Рибами часто трапляються якісь безглузді пригоди, в їхніх справах — цілковите безладдя, а самі вони завжди займаються чужими проблемами, що їх близькі люди чомусь звалюють на них з надзвичайною наполегливістю.

ЛЕЛЬ

Індекс 74283